

Điền Yên - Lam Nguyễn

Những mảnh màu Cuộc Sống

Nửa đời lơ lửng

- Lam Nguyên -

Tôi lập gia đình năm hai mươi bảy, còn vợ hai mươi sáu. Chúng tôi yêu nhau hai năm thì cưới – khoảng thời gian đủ dài để hiểu nhau và đủ ngắn để chưa chán nhau. Từ tay trắng, sau sáu năm, hai vợ chồng có nhà có xe và một bé con khá khỉnh. Nhiều khi, tôi nghĩ Thượng đế đã quá ưu ái mình, Ngài đã cho tôi quá nhiều, nhiều tới mức Ngài mang em đi.

Tôi gặp Thanh rất tình cờ, trong một cửa hàng sách. Tôi mua sách cho con, còn em mua cho cháu. Cả hai cùng chọn cuốn sách duy nhất trên giá. Tôi nhớ nụ cười của em khi ấy – âm áp như

nắ ng xuân, nhẹ nhàng như nước chảy. Yêu từ cái nhìn đầ u tiên ư? Tôi chưa bao giờ tin điề u đó, cho đế n giây phút nhìn thấ y em.

Tôi đã hy vọng đó chỉ là một cơn say nắ ng và nó sẽ đi qua khi tôi không gặp lại em nữa. Nhưng ông trời dường như trêu người. Sau lâ n đó, tôi liên tục gặp em. Hóa ra, Thanh là em họ bạn thân tôi. Bao nhiêu năm chẳng một lâ n gặp gỡ, vậy mà giờ đây, khi tôi không đợi chờ, em lại bước vào đời tôi.

Tôi không tìm gặp Thanh, nói chính xác hơn, tôi cố gắ ng tránh những nơi em có thể xuấ t hiện. Kỳ lạ thay, càng tránh thì càng gặp. Dường như đi đâu tôi cũng thấ y bóng dáng em. Ngoài lâ n đầ u tiên ở hiệu sách, lâ n gặp gỡ tại nhà bạn thân... chúng tôi không nói với nhau câu nào. Nhiề u lâ n đi lướt qua nhau, trao một ánh mắ t, gửi một nụ cười. Thế đã là quá nhiề u với một người đàn ông có vợ.

Tình cảm vợ chồ ng tôi rấ t sâu sắ c, nhưng sau nhiề u năm, cảm giác á y đã dầ n dầ n bị thay bắ ng cái nghĩa giữa hai con người số ng chung dưới một mái nhà. Tôi là một người chồ ng, người cha tốt trong mắ t mọi người. Tôi đã nghĩ rằ ng điề u quan trọng nhấ t chính là hạnh phúc chung của mỗi thành viên trong gia đình. Tôi có trong tay ước mơ của bao người đàn ông khác: vợ đẹp, con ngoan, nhà xe đầ y đủ. Chẳng hiểu sao, sâu thẳ m trong tâm hồ n tôi, có một nỗi tro ng không rấ t quanh quẽ. Khoảng tro ng tro ng rộng á y rấ t đổi mơ hồ , như thể chính tôi đã đánh mắ t điề u gì đó.

Ở tuổi ba mươi ba, tôi lại yêu lâ n nữa. Tình yêu này không giồ ng tình cảm mà tôi trao cho vợ. Nó như tiề ng sét giữa trời quang khiế n tôi choáng váng. Tôi gặp một người và ngay lập tức muố n bảo vệ, muố n số ng trọn đời cùng người á y. Giồ ng như người đó là một nửa thật sự, một bộ phận còn thiế u trên cơ thể tôi. Tôi muố n đem tình yêu đó gửi về Thanh. Còn với vợ, tôi chỉ cảm thấ y một khoảng tro ng. Tôi biế t mình đã phản bội cô á y, dù chỉ trong ý nghĩ.

Nguyệt là một người phụ nữ tốt. Cô chăm sóc gia đình, yêu thương chồng con. Phụ nữ khi yêu luôn muốn giữ mãi tình yêu. Họ càng lúc càng yêu, càng lúc càng muốn giữ người đàn ông của mình. Nhưng tôi lại càng lúc càng thấy nặng nề với tình cảm mà cô dành cho tôi.

Tôi đem tiền tài, vật chất bù đắp cho vợ thay cho tình cảm đã nguội lạnh của mình. Cô vui vẻ đón nhận và càng ảo tưởng về tình yêu của tôi dành cho mình. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt vợ, không dám lại gần. Càng ở bên vợ, cảm giác tội lỗi trong tôi càng dâng cao. Tôi muốn nói ra tất cả, muốn cô ấy đừng xem tôi là người chồng, người cha tốt nữa. Tôi không đáng được nhận những điều đó. Tôi đã từng nghĩ đơn giản, dù không yêu nhưng sống bằng tình nghĩa đến hết cuộc đời này cũng được. Nhưng tôi đã lầm. Đàn ông khi đã có mọi thứ trong tay thì họ lại cảm thấy hụt hẫng. Ngày qua ngày, mọi thứ cứ lặp đi lặp lại, tôi như con robot được lập trình. Tôi đã nghĩ mình sẽ sống như thế đến hết đời. Vậy mà từ khi gặp Thanh, tôi thay đổi. Tôi không muốn tương tượng cả quãng đời dài đằng đặc phía sau không có em. Nhưng còn vợ con? Họ đâu có lỗi gì? Nếu chúng tôi ly dị, bé con sẽ ra sao? Mọi người sẽ nghĩ về tôi thế nào?

Tôi thật tham lam! Vừa muốn tình yêu, vừa muốn toàn vẹn mọi đường. Làm sao một thằng đàn ông đã phản bội niềm tin của mọi người lại có thể được tất cả những thứ ấy? Chọn Thanh, tôi sẽ chấp nhận mọi lời dèm pha, mọi ánh mắt dị nghị và đùng nghĩa với cả ánh nhìn khinh bỉ của vợ và con tôi. Còn chọn gia đình, tôi vẫn tiếp tục có tất cả, chỉ không có Thanh.

Thanh chỉ là một người đi ngang cuộc đời tôi. Em như cơn gió, nhưng lại khiến tôi mất mẻ đến lạ kỳ. Mặc dù, chúng tôi chưa một lần nói chuyện lâu, chưa một lần nắm tay, chưa một lần hò hẹn. Tôi cũng không biết em có nhớ tôi là ai hay không nữa... Nhưng tại

sao, tại sao tôi lại vì em mà nung nấu cái tư tưởng phản bội, tư tưởng ra đi?

Dần dần tình yêu tội lỗi ấy xâm chiếm cả trí óc của tôi. Khi ngủ cùng vợ, tôi luôn nghĩ cô ấy là Thanh, và tôi đang làm việc ấy với Thanh. Nếu không dùng sự tưởng tượng đó, có lẽ tôi đã thấy ghê rợn con người mình và nhảy khỏi giường. Tại sao lại thế? Đàn ông, cho dù không có tình yêu thì vẫn có thể “hành sự” được. Sao tôi lại không thể? Càng ngày, tôi càng thấy mình bất lực. Bất lực theo đúng nghĩa đen và nghĩa bóng. Khi tôi nghĩ mình yêu Thanh từ cái nhìn đầu tiên, tôi đã cố xua đuổi ý tưởng đó. Tôi thuyết phục bản thân đó là vì Thanh trông thanh tú, xinh xắn như một cô gái phong cách tomboy thôi. Lúc đầu, tôi chỉ mong muốn được ở gần em, được sống bên em. Những suy nghĩ không gọn chút nhục dục. Nhưng càng lúc tôi càng bị hấp dẫn bởi ý nghĩ quan hệ với Thanh. Tôi hoang mang không biết mình phải làm gì và làm như thế nào. Đó là một phạm trù quá mới. Tôi lật tung sách báo, lên cả các trang tư vấn điện tử. Tôi tìm xem GV⁽¹⁾ để kiểm chứng. Tôi vừa sợ hãi vừa kích động khi click vào đoạn video ấy.

Điều tôi lo lắng đã xảy ra. Tôi cảm thấy kích thích cực độ, đến nỗi phải “tự an ủi” mình. Tôi có ham muốn tình dục đồng tính. Có sự thật nào tôi tệ hơn thế?! Tôi lo lắng, sợ hãi tột cùng. Làm sao tôi lại có thể yêu đàn ông? Ai gay thì gay chứ tôi thì không thể. Từ xưa đến nay, tôi vẫn yêu phụ nữ. Nguyệt chẳng phải là minh chứng đầy đủ thôi. Tôi đã yêu cô ấy. Chẳng qua thời gian đã bào mòn tình yêu. Chứ bản chất tôi vẫn yêu phụ nữ. Tôi điên cuồng lên giường với Nguyệt để chứng minh mình đúng. Nhưng sự thật vẫn không thay đổi, cái cảm giác chán ngán và bất lực vẫn chiếm lấy tâm trí tôi.

Tôi lục lại những ký ức xưa cũ và nhận ra trong sâu thẳm con người tôi; dù là những ngày đầu quen nhau hay sáu năm sống bên nhau thì tình cảm của tôi đối với cô ấy vẫn chỉ là đôi bạn thân

không hơn không kém. Hai tâm hồn luôn cảm thấy đồng điệu, những cuộc trò chuyện vô cùng thoải mái đã khiến tôi ngộ nhận đó là yêu. Tôi từng cùng cô ấy đi mua sắm, giúp cô ấy trang điểm, chăm lo cho cô ấy... Mọi người bảo tôi tâm lý, yêu vợ và hiểu vợ nhưng cho đến lúc này đây, tôi nhận ra đó là vì trong tôi còn có một con người khác, một con người mà trước đây tôi chưa nhận ra. Đến khi gặp Thanh, tôi mới hiểu mình ở đâu, mới biết mình thực sự muốn gì. Tôi muốn từ bỏ tất cả để sống thật với bản thân mình. Nhưng còn vợ con tôi? Tôi không nỡ nhìn họ đau khổ và bị tổn thương vì sự ích kỷ của tôi. Tôi không dám buông bỏ những gì đang có. Tôi vẫn muốn được người người ngưỡng mộ vì sự thành đạt trong công việc và cuộc sống gia đình. Xin Thượng đế hãy cứu rỗi linh hồn con, xin hãy cho con là con của những ngày trước kia, những ngày mà con chưa gặp Thanh.

Tôi trốn tránh Nguyệt, trốn tránh sự thật. Tôi đi công tác nhiều hơn, cố gắng gạt đi những suy nghĩ điên cuồng. Nhưng dù đi bao lâu hay bao xa, tôi cũng vẫn phải trở về. Thời gian trôi qua... càng lúc tôi càng thấy khó xử với vợ. Làm sao tôi có thể nói cho Nguyệt hiểu, làm sao có thể nói với cô ấy rằng anh yêu em nhưng anh cũng yêu một người đàn ông. Rồi cô ấy sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt ghê tởm hay cô ấy sẽ nghĩ đó chỉ là lời biện hộ vụng về? Tôi không thể che giấu hơn được nữa.

– Nguyệt, xin lỗi em. Chúng ta ly dị đi! Anh...

Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc và hoảng hốt rồi nước mắt lăn dài trên má. Nhưng tuyệt nhiên, cô ấy không nói một lời nào.

– Suốt những năm qua, anh chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với em. Mãi đến gần đây, anh mới phát hiện ra... anh... anh... yêu đàn ông. Em có thể khinh bỉ, có thể ghê tởm anh hoặc có thể cho đó là lời biện hộ để nói chia tay nhưng anh muốn sống thật với bản chất của mình. Em mãi mãi là người phụ nữ duy nhất của anh. Anh không muốn em sống không có tình yêu, bên cạnh anh đến hết đời. Nhà cửa, xe cộ, tài sản... anh để lại cho em hết. Còn bé con...

Tôi chưa kịp nói thì cô ấy ngẩng phắt lên nhìn tôi, ánh mắt long lanh và sáng rực.

– Em sẽ nuôi con.

Khuôn mặt Nguyệt nhạt nhòa nước. Tôi đưa tay lên rồi lại buông xuống. Tôi không đủ tư cách để lau nước mắt cho cô ấy. Có phải tôi đã quá ích kỷ không? Vì bản thân mình, tôi đã phá tan một gia đình “hạnh phúc”. Không có Nguyệt, không có bé con, ngay cả Thanh cũng chưa từng có bất kỳ điều gì hứa hẹn. Tôi điên rồi. Tôi đánh đổi thực tại để lấy hư vô. Có lẽ Thượng đế sẽ trừng phạt tôi vì những khổ đau tôi gây ra cho gia đình này. Nhưng tôi không thể làm khác được. Tôi không thể sống trong giả dối đến hết đời.

– ... Anh chỉ hy vọng, em cho anh giúp em nuôi con, cho anh gặp con...

– ...

Thủ tục ly hôn diễn ra nhanh chóng. Toàn bộ tài sản đều chuyển hết sang tên Nguyệt. Tôi không mang theo bất kỳ thứ gì ngoài vật dụng cá nhân. Ngày tôi chuyển đi, Nguyệt dẫn con về ngoại. Tôi nhìn ngôi nhà nơi một thời chúng tôi đã hạnh phúc lần cuối rồi

bước đi, không một lần nhìn lại. Lần sau, khi quay về thăm con, nơi này đã không còn là tổ ấm của tôi nữa.

Sau tất cả biến cố, tôi có thể bình yên? Hay những cơn giông tố khác đang rình rập khi tôi đến với Thanh? Tôi không biết. Nhưng cho dù là gì chăng nữa, tôi cũng sẽ không hối hận. Dù nghiệt ngã hay chông gai, đây cũng là con đường mà tôi đã lựa chọn và đi đến cuối cùng.

Mục lục

[Nửa đời lơ lửng](#)

[Nếu đời người như buổi đầu gặp gỡ](#)

[Anh không buông tay](#)

[Một giấc mơ](#)

[Oải hương trong gió](#)

[Dreamcatcher](#)

[Đá và mầm cây](#)

[Chút kỷ niệm dịu dàng](#)

[Cổ tích buồn](#)

[Đường xa vạn dặm](#)

[Bước qua nỗi đau](#)

[Năm tháng ấy](#)

[Vẽ em trong trái tim anh](#)

[Déjà Vu](#)

[Qua cõi đời cô độc](#)

Nếu đời người như buổi đầu gặp gỡ

- **Diên Yên** -

Khi còn là một cô bé mộng mơ, tôi tin vào sự vĩnh hằng của tình yêu. Tôi tưởng tượng mình và người bạn đời cùng nhau già đi, rô'i tay trong tay đón chờ thầ'n Ché't. Hò'i á'y mẹ đã cười bảo tôi, mẹ cũng chỉ hy vọng con đi được đé'n nước á'y. Con đường tình yêu dài lắ'm con ạ, có vô số' chuyện có thể xảy ra. Bié't đâu chính con là người chuyện gì xảy ra con cũng không bỏ cuộc đâu. Mẹ im lặng nhìn con gái thật lâu như muố'n nói, con còn nhỏ dại lắ'm. Một ngày kia, con sẽ hiểu. Giờ đây, tôi ước mình đừng hiểu lời mẹ năm xưa.

Chồng tôi là một người đàn ông tuyệt vời, hình mẫu lý tưởng vẫn được mô tả trên các tạp chí phụ nữ: cao ráo, khỏe mạnh, không đẹp trai như Brad Pitt (Chúa ơi, tôi cũng đâu phải Angelina Jolie) nhưng cũng khiên ỏi cô mơ màng, và quan trọng nhất là anh luôn lo nghĩ cho gia đình, không cờ bạc hút sách, không gái gú, rượu chè. Phải. Không gái gú. Đàn bà sợ nhất phải chiến đấu với nhau, tôi cũng vậy. May thay, từ nhỏ tới lớn, anh dường như không quan tâm tới phụ nữ nào khác ngoài mẹ và tôi. Hồi còn là bạn bè, nhiều lần đi chơi với nhau, tôi thường chỉ cho Phong cô này đẹp, cô kia xinh. Lần nào anh cũng chỉ liếc qua rồi gật gật, chẳng bao giờ sáng mắt lên rồi buông lời ong bướm như đám bạn “hồ báo”. Về kể với mẹ, tranh thủ bĩu môi chê bố “già” rồi vẫn còn thích xem hoa hậu, tôi tự hào như Phong đã là của mình, mẹ thây không, đàn ông phải đứng đắn vậy chứ, đâu có như “ai kia”. Bố vừa coi TV vừa “tức tởi”, rồi có ngày mày sáng mắt ra. Lúc đấy mới biết bố mới là người đàn ông của năm con ạ. Tôi không tin. Phong là người tuyệt nhất, người đàn ông của đời tôi. Và tôi cũng là người phụ nữ của anh ấy.

Năm tôi hai mươi sáu còn Phong hai mươi bảy, chúng tôi tổ chức đám cưới. Anh là mối tình đầu của tôi. Nói chính xác hơn, anh là người đàn ông duy nhất. Trước khi nhận lời với anh, tôi có nhiều người theo đuổi nhưng chưa hề rung động trước một ai. Không phải tôi kiêu ngạo hay kén chọn, chỉ là trong mắt tôi, chẳng ai bằng được Phong. Người ta thường nói, người đàn ông mà người phụ nữ yêu nhất đời mình là bố cô ta. Còn người đàn ông gắn bó nhất với nàng, chính là bạn trai từ thời thơ ấu. Hai chúng tôi ở cạnh nhà nhau, cùng chơi từ thuở nhỏ, chỉ thiếu đính ước của cha mẹ là thành thiên tình sử. Phong – Nguyệt, có phải chúng tôi sinh ra là để dành cho nhau? Tôi nghĩ thế, tin thế, vì từ ngày biết nhau, hai mươi

năm có lẽ, tôi không đặt ai trong mắt, mà Phong cũng vậy, chưa từng có một bạn gái nào.

Chúng tôi làm bạn hai mươi tư năm, yêu hai năm thì cưới - khoảng thời gian đủ dài để hiểu nhau như một người đàn ông và một người đàn bà, nhưng đủ ngắn để chưa chán nhau. Từ tay trắng, sau sáu năm, hai vợ chồng có nhà có xe và một bé con khá khinh. Chúng tôi trở thành niềm mơ ước của vô vàn người. Nhiều khi, tôi nghĩ Thượng đế đã quá ưu ái mình. Tôi bơi trong hạnh phúc. Có lẽ mẹ đã nhầm rồi. Cả đời này, con sẽ không bao giờ để mắt Phong. Anh ấy không phải là tình yêu mà chính là con đường tình của con. Dù phải đối mặt với tất cả phụ nữ trên đời, con cũng sẽ giữ bằng được anh ấy.

Phong làm phòng đồ i ngoại, giao thiệp rộng, đi công tác nhiều. Tuy anh có nhiều bạn nhưng bạn thân lại ít, Phong rất cẩn trọng trong các mối quan hệ. Tôi biết với chức vụ của mình, anh có nhiều cơ hội bay bướm, nhưng anh chưa bao giờ sa ngã. Tại sao tôi biết ư? Vì tôi là vợ anh ấy. Chúng tôi đã bên nhau nhiều năm đến thế, cùng trải qua những sóng gió cuộc đời, còn điều gì có thể cắt chia chúng tôi được nữa?

Bỗng nhiên có một quãng thời gian, anh ấy chăm lo cho tôi đến từng chi tiết nhỏ. Đi công tác về mua rất nhiều quà đắt tiền, nước hoa, son phấn. Trước đây không phải không có chuyện này, nhưng dường như có gì đó hơi quá. Tôi không gọi tên chính xác được nỗi bất an này là gì. Có phải vì anh chỉ mua quà mà tuyệt nhiên không gọi lấy một cú điện thoại? Có phải vì anh đưa quà nhưng thậm chí còn không biết tôi có dùng hay không, vì quà lần này có khi giống hệt món anh vừa mua hôm trước? Tôi tỏ ra vui vẻ đón nhận dù lòng rất hoang mang. Có khi nào chỉ là tôi quá cả nghĩ,

chồng yêu chiều không biết tận hưởng, còn quay sang nghi ngờ? Có điều, tôi tin vào trực giác của mình. Phụ nữ, đặc biệt là người vợ rất nhạy cảm. Họ có thể cảm nhận được sự thay đổi từ chồng, ngay cả khi người chồng không hề biết mình thay đổi.

Trước kia, tôi chưa bao giờ phải rình rập điện thoại của chồng, chưa bao giờ phải ngửi áo chồng mỗi lần đem giặt. Tôi đã từng khinh thường hành động đó là không tôn trọng chồng lẫn coi trọng bản thân. Nhưng giờ đây, tôi không ngăn được mình làm việc ấy. Mặc xác tự trọng, tôi chỉ muốn giữ gia đình bé nhỏ của mình. Tiếc thay, tôi chẳng phát hiện ra gì cả. Không một cuộc gọi nhờ, không một tin nhắn thừa, như thể anh ấy đã phi tang vật chứng. Chúng tôi là bạn của nhau trong một thời gian dài. Tôi biết mọi mật khẩu của chồng, ít nhất cũng là tôi nghĩ thế. Tôi sắn soi từng email rác, từng người bạn trên facebook. Tất cả bạn bè của anh ấy tôi đều biết, Phong rất kỹ khi kết bạn, không phải bạn ngoài đời sẽ không chấp nhận lời mời. Thế nhưng, cho dù tôi lục tung facebook, vẫn không một người lạ mặt, ngay cả người quen cũng không có nội dung chat ngoài hỏi thăm hay bàn chút việc. Quấn áo anh đi làm về không một mùi hương lạ, không một nệm nhà mới. Lẽ ra tôi phải vui mừng vì chồng “trong sạch” nhưng tôi chỉ càng cảm thấy bất an. Giống như bạn rất mệt, rất ốm nhưng đến bệnh viện làm đủ loại xét nghiệm mà vẫn không phát hiện ra nguyên nhân vậy. Bạn chỉ mong bác sĩ nói bạn bị sao đó, dù mắc chứng nan y cũng được. Tôi thiếu, bạn cũng được biết mình chết vì bệnh gì.

Phong đi công tác ngày càng nhiều. Mỗi lần chồng về, tôi muốn gằn gỏi, anh cũng không từ chối. Nhưng còn đâu nồng nhiệt thuở trước? Trai ba mươi tuổi đang xoan. Xa vợ nửa tháng, ba tuần, về đến nhà, tình nhạt nhòa như nước. Tự ngẫm lại mình, tôi không hiểu bản thân sai ở đâu. Phụ nữ ba mươi hai tuổi, biết yêu gia đình, yêu bản thân, chưa bao giờ đầu bù tóc rối, thân hình vẫn gọn

gàng như chưa sinh nở. Anh làm đúng nghĩa vụ trên giường rồi thôi. Đôi khi, tôi cảm giác anh ấy đang nghĩ đến ai đó khi làm chuyện ấy với tôi. Ánh mắt anh nhìn tôi lơ đãng, tựa như xuyên qua tôi thấy một bóng hình khác. Phong vốn không uống cà phê nhưng trong lịch sử trình duyệt của anh có rất nhiều tài liệu về loại đồ uống này. Tôi không dám hỏi vì sợ anh phát hiện tôi rình mò anh. Tôi sợ anh nhìn mình thất vọng. Dù tôi tự thuyết phục bản thân rằng mình có cái quyền đó, nhưng tôi không dám đối mặt với câu hỏi tại sao em làm thế với anh. Hạt giống ngờ vực một khi đã gieo vào lòng sẽ không bao giờ có thể nhỏ sạch. Nó sẽ vĩnh viễn ăn sâu bám rễ vào linh hồn con người. Đến một ngày nào đó, nó kết ra thứ trái độc. Chết độc ấy sẽ hủy hoại mối quan hệ, không gì cứu vãn nổi.

Vừa muốn biết sự thật, vừa muốn che giấu bản thân, tôi tìm đến chuyên gia tư vấn. Họ xoa dịu lo lắng của tôi, khuyên tôi lôi kéo chồng vào việc gia đình, cùng chăm sóc con, trò chuyện chia sẻ. Tôi nói với họ rằng tất cả những điều ấy tôi đều làm rồi. Từ ngày lấy nhau, trừ những bữa xa nhà, chưa bao giờ anh để mặc tôi với việc nội trợ. Thằng bé con quá nết, tôi nào hai bố con cũng học bài, chơi trò chơi. Cuối tuần, cả gia đình ra công viên đi dạo, ăn nhà hàng. Hoàn hảo như một viên ngọc không tì vết. Tôi nhận ra sự bố thí của họ. Và đúng như lý thuyết tham vấn, họ đá quả bóng sang chân tôi, rằng chỉ tôi mới có thể đưa ra câu trả lời cho mình.

Quay quắt vì cô đơn trong nỗi nghi ngờ, tôi viện đến biện pháp cuối cùng - thuê thám tử. Có ai hiểu được rằng một khi người vợ phải thuê người theo dõi chồng mình, lòng tin của cô ta đã sụp đổ. Chỉ là “còn nước còn tát”... chỉ là không thể buông tay.

Mấy tháng trôi qua, thông tin công ty thám tử gửi về khiến tôi tuyệt vọng. Chồng tôi ngoài giờ làm đều về thẳng nhà. Đôi khi có tụ tập bạn bè một chút nhưng không hề bỏ bịch; giờ nghỉ trưa ăn

com trong công ty. Mỗi chuyê´n đi đê`u là công tác thật, không gặp gỡ ai ngoài đô´i tác, chỉ có công việc. Tôi muo´n phát điên. Hay là tôi mắ c chúng hoang tưởng thật rô´i? Tôi điên cuo`ng rà soát mọi phụ nữ quen biê´t Phong. Tôi không tin ai hê´t, em gái họ hàng cũng không, bạn thân càng không. Vẫn không dắ u vé´ t. Hạt giố ng kia đã thành một tán cây to, hút cạn máu trong tim tôi, thay vào đó là chắ t độc xanh lè ăn mòn tôi đê´n mục ruỗng từng ngày.

Đê´n lúc tôi nghĩ mình thực sự bị điên thì Phong quỳ trước mặt tôi và nói:

– Nguyệt, xin lỗi em. Chúng ta ly dị đi. Anh...

Sét đánh bên tai có là gì, lời anh còn hơn ngàn vạn mũi dao đâm vào tim tôi. Lòng tôi tan nát. Cơn đau khiê´n tôi ngạt thở. Phải mắ t một lúc tôi mới hô hắ p lại bình thường. Vậy mà lúc á y tôi suýt phá lên cười. Hóa ra tôi đâu có khùng, đâu có ảo tưởng. Anh á y thực sự phản bội tôi. Chuyên gia tâm lý ư? Lý thuyê´t xám xịt thôi. Cuô´i cùng anh á y cũng nói câu này.

– Suố t những năm qua, anh chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với em. Mãi đê´n gầ n đây, anh mới phát hiện ra... anh... anh... yêu một người đàn ông. Em có thể khinh bỉ, có thể ghê tởm anh. Hoặc có thể cho đó là lời biện hộ để nói chia tay nhưng anh không thể lừa đô´i em, lừa đô´i bản thân thêm nữa. Em mãi mãi là người phụ nữ duy nhắ t của anh. Nê´u tiế p tục, cả hai ta đê`u bắ t hạnh. Em là một phụ nữ tuyệt vời, em xứng đáng đượ nhiều hơn những gì anh có thể mang lại cho em. Anh không cầ n gì hê´t. Nhà cửa, xe cộ, tài sản... anh để lại toàn bộ cho em. Còn bé con...

Thì ra thế´. Tôi không cảm thắ y kỳ thị hay khinh rẻ Phong, chỉ có nỗi cô đơn đê´n lạnh lẽo chụp lên tim tôi. Thảo nào tôi không phát hiện ra bắ t kỳ phụ nữ nào khả nghi. Vô´n dĩ chẳng có người đàn bà

nào xen giữa chúng tôi cả. Tôi đã từng muốn biết tình địch của mình là ai. Nhưng giờ không cần nữa rồi. Là ai thì với tôi cũng vậy thôi. Là ai rồi tôi cũng biết thôi. Vì anh ấy đã không thể che giấu.

Phong còn nói thêm về nhà cửa, tài sản gì đó... Tôi không quan tâm. Nhà không có anh thì nhà nào chẳng thế. Nhưng còn bé con... tôi ngẩng phắt lên nhìn anh ấy. Trong mắt anh có chút hốt hoảng, có chút sượng sùng. Và có cả chút ánh sáng yêu thương đã lụi tắt lâu. Thượng đế không thể mang cả chôn lẩn con tôi đi.

– Em sẽ nuôi con.

– ... Anh chỉ hy vọng, em cho anh giúp em nuôi con, cho anh gặp con....

Phong nhìn vào tôi chăm chú. Lẽ ra tôi phải trừng mắt lên nhìn anh, phải căm hận, hay đẹp đẽ hơn, phải tỏ ra cao thượng. Nhưng tôi chẳng làm được gì cả. Chỉ còn lại xót xa. Mẹ nói đúng, con đường tình quá dài, chẳng ai biết được đi đâu sẽ đến. Ngày ấy con quá ngây thơ, nghĩ rằng chỉ cần có tình yêu, mọi bão tố đều có thể dẹp yên. Con đã quên tình yêu chỉ thực sự là tình yêu khi đến từ hai phía. Một người dù có yêu nhiều đến đâu cũng vĩnh viễn không bù đắp được phần còn lại. Anh là bố của con tôi. Dù đi đâu gì xảy ra cũng không thể tước bỏ đặc quyền ấy. Con cũng cần anh. Tôi nuốt nước mắt không đáp, coi như chấp nhận.

Tôi không giận Phong. Tôi biết, anh không cố tình muốn thế. Thậm chí, tôi biết nếu khi ấy tôi từ chối đề nghị ly hôn, lấy lý do bé con cần bố thì anh sẽ xé đơn ngay lập tức. Nhưng tôi đã không làm. Hai người chia tay, đôi khi chẳng vì lỗi của ai cả. Chỉ là ái ân kia đã hết thật rồi. Níu kéo một người mà trái tim đã không còn thuộc về mình nữa phỏng có ích gì? Bé con cũng không có hạnh phúc thực sự trong một bầu không khí gia đình dằm ám giả tạo.

Chẳng thà buông tay để còn lưu lại trong nhau những hồ i ức tốt đẹp. Chẳng thà chúc phúc cho nhau nốt quãng đời còn lại. Tôi ước Phong hạnh phúc hơn tôi, để không phải tiếc hận vì chia tan ngày ấy.

Nhiều năm về sau, khi nhớ lại ngày tháng đã qua, tôi ngỡ ngẩn nhận ra, nỗi đau biệt ly không khiến tôi đau đớn bằng những kỷ niệm ngọt ngào. Vị ngọt của quá vắng tựa như sợi chỉ mỏng manh, sắc mảnh cứ vào vết thương đã khép miệng. Đôi khi, tôi nhớ những cái xoa đầu khẽ khàng của Phong an ủi mỗi khi tôi buồn bã, những cái ôm dịu dàng xưa đi nỗi cô đơn tuổi dậy thì hay muộn phiến trong công việc. Đây chỉ là tình cảm giữa anh trai và em gái ư? Hay tình bạn giữa hai người quen biết nhau quá lâu? Không. Tôi nghĩ đó là tình yêu. Phong đã từng yêu tôi bằng tất cả những gì anh có, yêu chân thành. Nhưng chân thành ấy chỉ thuộc về giây phút đó. Vậy thôi. Sự đời vốn vô thường, có điều gì trên thế gian vĩnh viễn không thay đổi? *“Nếu đời người như buổi đầu gặp gỡ. Thì sao có chuyện cơn gió thu làm chiếc quạt đau lòng.”* Tình yêu dù đã từng si mê say đắm, vẫn có thể có một ngày nhạt phai.

Anh không buông tay

- Lam Nguyên -

Năm nay, Thi đã hai mươi bảy cái xuân xanh, vinh hạnh được xếp vào hàng gái già, đang ế chồng chờ chờ có chỗ n tra o thân. Gia đình Thi thì hoi thúc, họ hàng thì liên tục gặng hỏi, xóm giềng lo lắng cho “hủ mắ m” nhà bên, còn Thi thì dưng dưng.

Thi đã từng yêu, từng vui vẻ với cuộc tình đầ u tiên nhưng đế n lúc Thi nghĩ anh ta sẽ câ u hôn mình thì lại nghe một câu nói “*Anh câ n thời gian suy nghĩ...*”. Thông thường người nói câu ấy phải là nữ nói, có sao lại trở ngược là đầ ng mà y râu? Chưa kịp nghe hế t câu, cô đã tức tưởi chạy đi mặc cho anh ta kêu gào. Cô chui vào góc phòng, đập bẻ luôn cái điện thoại khô n kiế p đang không ngừng rung lên bài hát quen thuộc cài riêng cho anh, Thi không muố n nghe thêm bấ t kỳ lời nào nữa, quá đủ rô i. Người biế t chuyện thì

cười hả hê khi Thi chia tay. Kẻ qua đường thì giả vờ thấ u hiểu, xót thương. Riêng thắ ng anh họ thì vừa giả vờ xót xa vừa cười sau lưng cô.

Thi buồ n lắ m chứ! Đố ả nào dám vỗ ngực hô lên “*Thấ t tình chỉ là chuyện nhỏ!*” thì Thi cũng gọi ả bắ ng thánh. Cô đau lòng lắ m chứ, ấ m ức lắ m chứ nhưng biế t than khóc cùng ai bây giờ? Mà tính Thi lại khá cô ấ p, cô sẽ chẳng bao giờ để người ta giải thích hay lý tro lý trá u gì cả. Và tấ nhiên, mộ i tình mấ y năm ấ y, sau ba tháng vật vấ, cũng bị Thi cột vào một “tảng đá” to đùng và thả chìm xuồ ng tận biển sâu. Nước biển quá mặn, quá nhiề u, Thi không dai dốt phung phí thêm nước mắ t để rô i biế n tâm hồ n của mình thành bãi sa mạc.

Sau khi chia tay, gia đình Thi cũng đột ngột chuyển đế n thành phố khác. Cô cũng đổi luôn số ấ n thoại, cắ t đứt liên lạc với đám bạn chung của cả hai và tìm việc làm mới ở gầ n nhà. Thi cũng chưa từng gặp lại tình cũ, chỉ đôi lầ n nghe ai đó bảo là anh ta bị bạn gái bỏ nên thê thảm lắ m. Nào là công việc sa sút bị cắ p trên khiể trách, nào là thần thờ như kẻ điên, nào là... nói chung là thảm lắ m cơ. Thi có chút chua xót vì sau khi chia tay mình, anh lại ngay lập tức có người con gái khác để rô i bị người ta bỏ rơi. Cô không ngờ tình cảm anh đố i với người mới chỉ vài tháng chóng vánh lại “khắ c cô t ghi tâm” hơn cả mộ i tình mấ y năm của họ nhưng cô vẫn thấ y vui vẻ và khoái trá với tình cảnh khố n khố của anh ta. Tấ nhiên, thấ t bại của kẻ hại mình khố n đố n chính là chiế n thắ ng vĩ đại nhấ t còn gì.

...

Những trận mưa xuân hồ i hả, đế n nhanh rô i qua nhanh, để lại trên mặt đấ t từng vũng nước nho nhỏ kèm mùi ngai ngái của đấ t. Thi đứng nép vào trạm chờ xe buýt và nhìn những giọt mưa lướt qua

làn váy. Bỗng đâu xuất hiện một tên cao, gầy che trên đầu chiếc cặp da và chạy hô í hả trước mặt cô. Anh ta chạy bằng tốc độ ánh sáng và làm nước bắn bắn cả lên váy của Thi. Ấn tượng lần đầu tiên của cô về anh là một tên dở hơi.

Nhiều ngày sau đó, Thi liên tục gặp anh ta ở trạm xe. Oan gia, thật là oan gia mà!

– Ngày nào cũng gặp là sao!

– Sao? – Tiếng anh chọt vang lên bên tai, chát giọng ô m ô m, khịt khịt như nghẹt mũi.

– Sao cái gì? – Thi há t hàm, vênh váo nhìn anh. Anh ta ngờ i kẻ mình từ lúc nào vậy?

– Cô vừa bảo tôi gì thế?

– Không có gì. Tôi đang nói chuyện với chính mình thôi. – Thi trả lời nhanh.

– Nói chuyện với chính mình?

Hb Bup Cat Do Be

Hai con mắt anh ta mở to, cái miệng thì đang dần thành chữ O tròn trĩnh, và nếu cái trán nổi được chữ thì có lẽ sẽ là “*Cô bị tâm thần à!*”.

– Thôi bỏ đi, không có gì đâu. – Thi nhanh chóng kết thúc chủ đề không đầu không đuôi này.

Cô phát hiện một thời gian dài sau đó, anh ta luôn tìm cách ngó nghiêng Thi và bắt đầu tìm hiểu về cô.

– Tôi thấy cô đi xe buýt chưa đầy mười phút là đến chỗ làm, thế sao không đi xe gắn máy cho tiện, khỏi đợi chờ.

Thi cười kiêu như trời đất này chỉ có mình cô là thông minh nhất (hay thật sự là tâm thần nhất?!)

– Tôi thích đi xe buýt, chỉ việc ngó nghiêng, tránh được gió mưa, nắng bụi... Thích thế còn gì!

Anh mỉm cười nhìn Thi và giả ngu hỏi:

– Thế tôi nay cuối tuần, tôi hẹn cô đi chơi nhé!

Thi ngạc nhiên nhìn anh, vẫn đề đi xe buýt và việc hẹn cô đi chơi thì có liên quan gì nhau? Thi theo không kịp tốc độ nghĩ của anh nhưng... là hẹn hò, ô la la... hẹn hò đó nha! Cuối cùng sau hơn ba trăm sáu mươi lăm ngày, Thi cũng có người hẹn hò. Đơn giản vậy sao? Có nên làm cao không? Đầu thì nghĩ thế mà miệng đã thốt ra chữ “*Được*”. Ế chồng ế chợ rồi, làm giá, làm cao chi nữa.

Cô không muốn anh đón mình tại nhà nên hẹn anh ở trạm chờ mà ngày nào cả hai cũng gặp. Thi không muốn bố mẹ biết. Cô sợ với hàng tá tá câu hỏi kiểu “*Khi nào cưới?*”, “*Quen bao lâu?*”, “*Làm gì, bao nhiêu tuổi?*”... của bố mẹ thì anh sẽ chạy mất dép.

Buổi hẹn hò đầu tiên diễn ra không tệ thậm chí Thi còn khá thích thú vì anh lớn hơn cô khá nhiều nhưng cũng thuộc dạng “hâm hấp” như Thi. Hai người quá tuổi teen lại rủ nhau đi xem phim hoạt hình. Anh ta nghĩ gì thế? Nhưng cô thật sự là không ghét đi đâu.

Sau vài tháng tìm hiểu, cả hai chính thức quen nhau. Mỗi ngày, Thi đều được anh đưa đón đi làm. Thời gian trước, xe anh phải mang đi sửa nên vô tình gặp cô ở trạm xe buýt. Về sau xe sửa xong, anh vẫn cố tình ngày ngày đi đến trạm để gặp cô gái có gương mặt ngây thơ, trẻ con nhưng lại lém lỉnh này.

Cuối cùng thì ngày thiệp hôn ng trao tay cũng đến, bố mẹ Thi mừng vui hơn hờ, hàng xóm nhiều chuyện thì cứ xì xầm bán tín bán nghi “Đưa mập, lùn như con Thi mà lấy được giám đốc cơ à? Có phải là lừa người ta ăn cơm trước kẻo rồi không?”. Nếu mà bà tám kia dám nói trước mặt cô điếu ếu thì có thể ngày hôm đó sẽ là một ngày rớt tệ của bà ta rồi. Thật ra, Thi cũng chẳng mập, lùn như lời hàng xóm xâu tính, chẳng qua cô hơi tròn trịa và chiều cao khiêm tốn tí tẹo thôi. Cơ bản cô vẫn thuộc dạng xinh xắn, ưa nhìn.

Sau đám cưới tung bừng, rộn ràng và ngập tràn bất ngờ, Thi chính thức trở thành vợ hiền, dâu thảo. Hạnh phúc là thế, yên bình và thoải mái là thế, ai chẳng muốn, ai chẳng thích? Nhưng cuộc đời ai có thể nói trước điếu ếu gì. Thậm chí nếu Thi có phép thần thông quảng đại cũng không thể xoay chuyển được tình thế. Cô đã bị kéo khỏi giấc mơ êm đẹp của mình và hụt hẫng khi đối mặt với hiện tại... Thật sự là thế, theo đúng nghĩa đen nhé!

Tít! Tít! Tít!... tiếng chuông báo thức cứ không ngừng vang lên kéo cô gái hai mươi bảy cái xuân xanh tỉnh giấc. Mộng đẹp vừa rồi bỗng chốc bị cuốn trôi trong dòng lũ hiện thực. Cô á m ức hét lên:

– SAO LẠI LÀ MƠ?

Tiếng gà m rông của Thi kinh động cả hai vị phụ mẫu dưới lầu. Ông bố tá t chạy lên gõ cửa phòng con gái và hỏi dò n:

– Sao thế con gái, có việc gì? Đừng làm bố mẹ sợ!

Thi ôm đầu lắ c lắ c, hít thở để lấy giọng bình tĩnh trả lời ông:

– Con không sao!

– Ừ! Thế thì tốt, nhanh xuống ăn sáng nha con. Hôm nay có món cơm sườn con thích.

Nói rồi tiếng bước chân ông bố rằ m rập xuống lầu. Vừa xuống đến nơi, mẹ Thi đã hỏi ngay:

– Nó bị làm sao thế?

Ông gật đầu vào bàn ăn và trả lời nhanh:

– Triệu chứng đến tuổi lấy chồng mà chưa có ai hốt. Không sao!

Bà mẹ cũng ngao ngán ngược mắt nhìn về hướng phòng cô con gái duy nhất của mình mà thở dài:

– Haiz... ngày nào nó cũng làm một cái thế này có ngày tôi và ông lên con đau tim mà chết. Thôi, ăn nhanh đi!

Tất nhiên là Thi không nghe được bố mẹ mình nói chuyện, nếu không cô đã phi thân từ trên lầu xuống đất mà cãi tới cùng. Lúc này đây, nạn nhân vẫn chằ m chậm làm vệ sinh cá nhân và thay quần áo đến cơ quan. Thi vớ tay gặp phải cái váy trắng mình đã thấy trong mơ tối qua. Dấu hiệu này có ý nghĩa gì? Cô sẽ gặp “chàng hoàng tử” của mình? Tất nhiên là cô mừng vui hơn hờ và

nhanh chóng thay vào dù biết rằng, nếu mộng là thật thì hôm nay cái váy này sẽ “được” nhuộm màu.

Thi hốt hoảng ăn vội bữa sáng và chạy ù ra ngoài trạm xe buýt. Tuy mang giày cao gót nhưng khi cô chạy lại không thua bất kỳ ai. Và vừa bước vào trạm xe thì một cơn mưa xuân ập đến. Ôi! Giấc mơ linh nghiệm thế sao? Thi e ấp như chim nhỏ đứng nép vào sát mép. Từ xa xa, bóng dáng một anh chàng cao gầy chạy hốt hoảng làm văng vệt bản lên váy trắng của cô. Mặc dù tự an ủi rằng mọi việc đang diễn ra giống giấc mơ đêm qua nhưng khi thời điểm ấy đến, Thi không ngờ mình lại khó chịu đến thế. Cô vẫn cố gắng nặn ra nụ cười miễn cưỡng và ngẩng đầu nhìn người đối diện.

Cả giấc mơ trôi qua, Thi không thấy rõ mặt đối phương, nhưng không nghĩ người đó lại có nét giống... giống y hệt bạn trai cũ của cô như thế. Nụ cười gượng gạo cũng chuyển thành méo mó và cái miệng chuẩn bị cong lên để lấy hơi chửi mắng thì ngay lập tức đã bị một bàn tay chặn ngang miệng.

– Đừng mắng!

Cô vội gỡ tay anh xuống và nhú mồm bực bội. Chưa kịp nói gì thì xe buýt đến, cô vội vã lên xe và ngó vào chiếc ghế trống phía cuối. Anh cũng nhanh chóng leo lên và ngó vào sát cô. Chiếc quần ướt nước của anh cứ chốc chốc lại chạm vào phần đùi trắng mịn khiến cô phải quay sang trách móc:

– Ngó xa ra được không? Lạnh chết người ta rồi!

Thi không ngờ anh lại mặt dày đến nỗi chẳng những không nhúc nhích lại còn ngó gần hơn. Anh chỉ nhàn nhạt nhìn sang cô rồi khẽ hỏi:

– Sao chuyển nhà cũng không nói gì?

– Tại sao phải nói? – Cô bực bội đáp lại.

– Thế sao đổi số điện thoại cũng không cho anh biết?

– Tại sao phải cho anh biết?

– Tôi i nay, anh mời em đi chơi nhé?

Đến lúc này thì cô tức giận thật sự. Anh ta nghĩ một năm chia tay của hai người chỉ như là trò đùa và cô vẫn sẽ chờ đợi anh sao?

– Tôi có bạn trai mới rồi. – Cô nhất định nói dối.

– Hiện tại, anh là giám đốc mới tại chi nhánh của em. Em đừng nói là em quên anh làm việc ở công ty mẹ nhé! Một năm qua, em cắt đứt liên lạc làm anh khó khăn lắm mới tìm được em.

– Anh đang uy hiếp tôi đây à? – Thi cau mày tức giận.

– Đám bạn bè cũ chẳng đứa nào biết được tin tức của em. Anh phải mua chuộc anh họ em mới biết gia đình đã chuyển về đây. Anh cũng cố gắng xin chuyển công tác vì em đấy. – Anh vẫn tiếp tục nói.

Thi vừa nghiến răng trèo trẹo vừa nguyền rủa thà anh họ của mình. Đúng là hấn thấy lợi quên tình. Ngày cô cắt đứt liên lạc với đám bạn chung, chỉ sợ duy nhất tên anh họ phá chuyện.

Xe buýt đến nơi, cô nhanh chóng xuống xe và bất ngờ khi được chứng kiến một màn đón tiếp quản lý mới của cả cơ quan. Điều này cũng không trách Thi được vì thứ sáu tuần rồi cô xin nghỉ phép. Giá y bổ nhiệm và công tác chuẩn bị cũng được triển khai vào hôm đó. Cô ngó người vài phút trước khi bị đồng nghiệp cùng phòng kéo ra khỏi con đường trải thảm đỏ để các trưởng phòng thay nhau tặng hoa cho giám đốc mới.

Cả ngày hôm ấy trôi qua êm ả nhưng tâm trạng của Thi lúc nào cũng ở trạng thái xù lông, kích động cực độ. Và cuối cùng còn phải gõ ì cùng xe buýt về với anh ta. Tên giám đốc mới tranh thủ gõ ì kê bên nhân viên của mình và tiếp tục lái nhái.

– Sao tự dưng em lại không nói lời nào mà bỏ đi, lại còn cắt liên lạc thế?

Dù không muốn nói chuyện cùng anh ta nhưng xe buýt đông người, nếu Thi bỏ qua thì mọi người lại cho rằng cô là dạng con gái chảnh chọe. Và với việc anh cứ lớn tiếng chât vắn thì sớm muộn gì cả nơi này cũng biết cô đang xem thường giám đốc của một công ty có máu mặt trong thành phố này, lúc đó chắc khó sống lắm.

– Tôi nghĩ anh là người rõ nhất vì chính anh đã đưa ra lời chia tay còn gì.

– Anh? Anh nói chia tay? Bao giờ? – Ô thì ra trên đời này còn loại mặt dày, chuyện đã làm mà có thể xem như chưa từng xảy ra sao? Thi cười mĩa mai.

– Anh còn trẻ mà mau quên thế nhỉ? Ngày ấy chính anh bảo cho anh thời gian còn gì.

Nói đến đây, mặt anh ta đơ ra và ngơ ngác nhìn Thi rồi sau vài phút như chợt nhận ra điều gì đó vội nắm lấy tay cô và thành khẩn:

– Thi ơi, em hiểu lắm rồi! Đó không phải lời chia tay, ngày đó anh chỉ muốn làm em bất ngờ và ngạc nhiên để rồi câu hôn em. Nhưng chưa kịp nói gì em đã bỏ đi, cả điện thoại cũng không liên lạc được. Anh định đến nhà em mà anh họ bảo không nên làm phiền em lúc đó. Sau khi em chuyển đi, anh khổ sở vô cùng mà lại không

cách nào tìm được em. Nếu cho thời gian quay lại, anh nhất định không ngu ngốc mà chơi trò “bất ngờ” vớ vẩn ấy...

Thi chột nhú mày và nhăn nhó đến khó coi. Đừng bảo thời gian qua chính cô đã hiểu lắm anh nói chia tay. Đúng là với tính cách của anh, nếu muốn gì sẽ thẳng thắn chứ không hèn hạ dùng cách nói mập mờ để rút lui. Không lẽ, thật sự là hiểu lắm?

– Thật vậy sao? – Cô nghi hoặc hỏi.

– Tất nhiên là thật!

Cô chột hiểu ra cái trúc trặc mà trước đây chính mình không lý giải được. Lúc ấy vì tức giận nên Thi đã bỏ qua vài dấu hiệu. Thi vội hỏi một câu mà có lẽ sẽ vô cùng ngớ ngẩn nhưng vẫn nên hỏi:

– Ai bảo với anh là em sẽ bất ngờ với kiểu câu hôn vớ vẩn đó?

– Thì anh họ của em chứ ai!

Thi gào thét trong đầu và muốn ngay lập tức xác xác thặng anh họ khôn kiếp của cô. Chính hấn mà cuộc tình tươi đẹp của cô lại vô duyên kết thúc. Thật ra thì cô cũng thấy hơi nghi ngờ ông anh này, không lẽ ông ta yêu thương cô đến nỗi không muốn cô đi lấy chồng nên mới ra sức “chọc gậy bánh xe” vào mối quan hệ của cô? Nhưng cô xác nhận là cả hai không thuộc dạng thân thiết đến nỗi hấn ta sẽ vì cô mà làm thế. Thi đưa ra khá nhiều giả thuyết để cô lý giải hành động khó hiểu của hấn, bất chợt Thi lóe lên suy nghĩ “*Không lẽ anh ta thích bạn trai mình?*” Thi nhanh chóng cầm điện thoại gọi ngay cho thặng anh họ để làm rõ mọi việc và bắt hấn phải đền tội. Cô không muốn bị hại một cách oan uổng và vô duyên thế này. Nhưng đầu dây bên kia chỉ phản hồi thông tin “*Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...*”

Gương mặt Thi càng lúc càng đỏ dưới cơn tức giận, còn người ngồi bên cạnh thì không ngừng mỉm cười nấp lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô và tự hứa với chính mình là suốt cuộc đời còn lại sẽ luôn nghiêm túc với cô và nhất định sẽ thẳng thắn nói chính xác điều mình nghĩ, bởi vì chỉ có như thế mới không để vượt bàn tay này. Anh nhìn cô gái của mình đang đỏ mặt tía tai vì tức giận thì mỉm cười và thềm nói “*Lên này anh nhất định không buông tay em đâu, bà xã à!*”.

Một giấc mơ

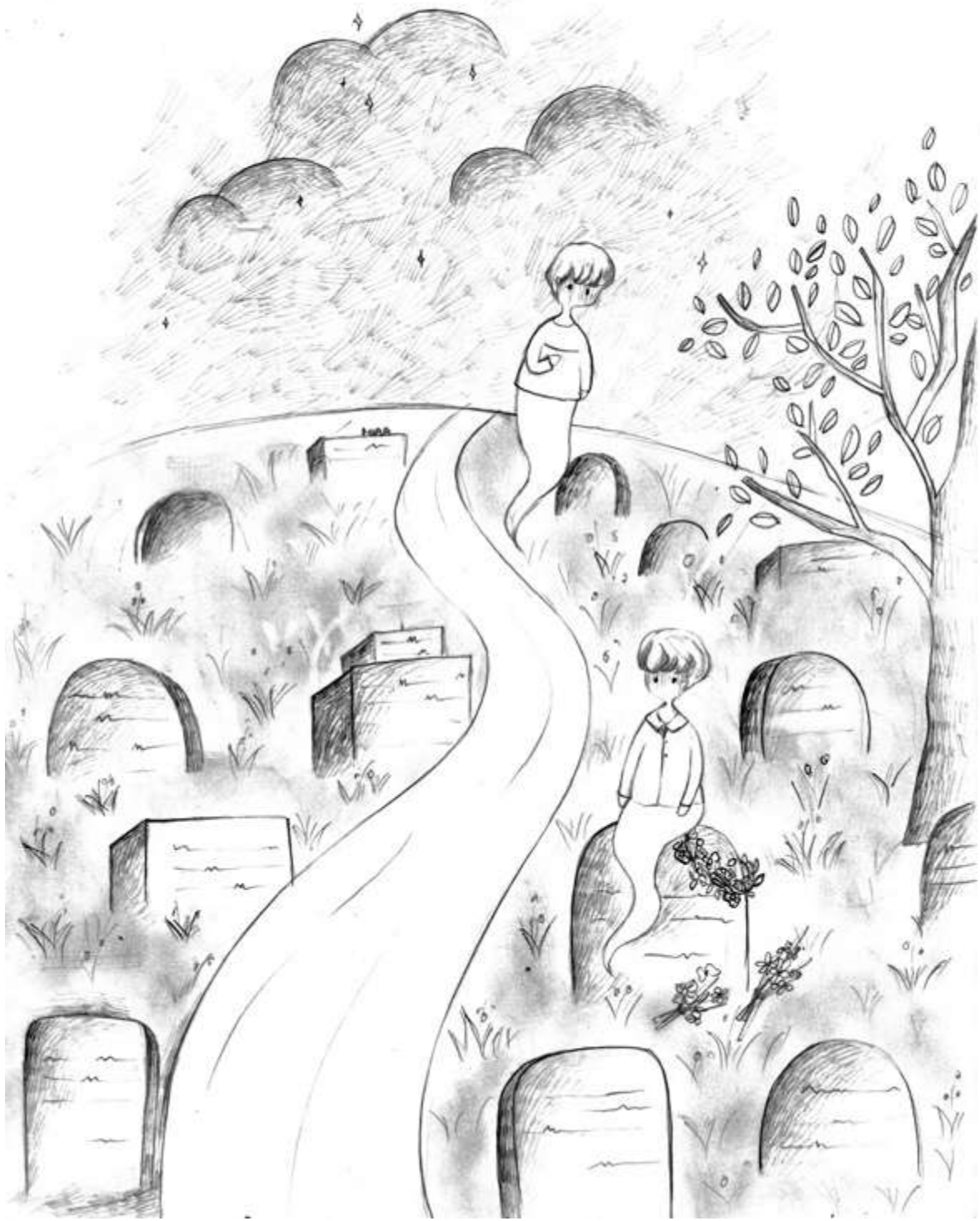
-Điện Yên-

Tôi ngồi trên nệm mới đắp, đất vẫn còn ẩm ướt, mấy vòng hoa chậu đã y xung quanh. Hôm trước, loại hoa tang này đều kết từ hoa thật; giờ thì chỉ có vài bông cúc, vàng anh rẻ tiền là thật thôi, còn đâu đều là hoa giả tuốt. Tình đời đời trá thế đấy, đến hoa cho người chết còn dùng hàng hiệu. Buôn bán còn thế nữa là yêu đương. Chẳng tin được ai cả. Tôi chưa xót nghĩ thêm, chẳng phải vì quá tuyệt vọng với sự giả dối của người đời mà tôi mới ở đây sao?

Anh ta là mối tình đầu, à, nói cho chính xác là mối tình duy nhất, vì bây giờ tôi chết rồi mà. Hôm bỏ nhà đi, tôi mới tốt nghiệp cấp ba, trượt đại học, chưa nghề gì, trong lòng rùng rục ngọn lửa đấu tranh cho cái mà tôi gọi là “tự do luyện ái”. Trong mộng tưởng của mình, chúng tôi sẽ là đôi uyên ương đẹp như thơ,

một mái nhà tranh hai trái tim vàng. Vì “lý tưởng” đó, vì anh ta, dù phải trả giá đến đâu tôi cũng không tiếc. Tôi chân ướt chân ráo theo người yêu lên thành phố, cắt đứt mọi quan hệ với gia đình, đi làm hùng hục từ sáng tới tối vừa nuôi thân vừa nuôi tình nhân ăn học, nghĩ lại cũng thấy mình vĩ đại quá. Vậy mà rốt cuộc anh ta lại kết hôn với người khác. Cái gì mà “*anh không xứng đáng với em. Sẽ có người đàn ông tốt hơn anh yêu em*”, “*anh là con trai một, anh có nghĩa vụ nối dõi tông đường*”? Chẳng lẽ những điều đó anh mới biết? Những lời yêu đương hẹn ước trước kia anh quảng đâu rồi? A, “*hãy quên tất cả đi hoặc coi đó là những kỷ niệm đẹp.*” Quên cái đâu anh, tuổi thanh xuân của tôi, tình yêu của tôi, thân thể của tôi đều dành cho anh hết. Giờ chỉ một câu quên đi là xong sao? Lúc anh ta đưa thiệp hồng, tôi đã hét vào mặt anh ta như thế. Đột ngột, anh còn chẳng dám nói chia tay tôi sớm hơn. Kể ra thì anh cũng tài thật, một mặt tích cực chuẩn bị đám cưới, một mặt tâng tịu với tôi.

Nước mắt tôi rơi ướt máy cái khăn mặt nhưng chẳng thể giữ anh ta ở lại. Một khi đàn ông tàn nhẫn muốn ra đi, không gì có thể cản nổi anh ta cả. Ngày anh ta thành hôn, máu tôi thắm đẫm chiếc sơ mi anh ta tặng sinh nhật năm ngoái. Tôi nhìn vết máu loang dãn trên vải trắng tựa như đang nhuộm đỏ một đóa hồng.

Giờ thì tôi ở đây, trong nghĩa địa làng.

Hồi còn sống, tôi rất sợ nóng nên bố mẹ không nỡ cho tôi đi hỏa táng mà đưa về quê an nghỉ. Khu nghĩa trang vắng lặng, tối om. Đèn đường của xã hiu hắt lờ mờ chứ không rực rỡ như đèn cao áp nơi thành thị. Bóng đèn neon mắc tạm bợ lên một thân cây chết khô, dây điện mỏng manh như có thể đứt bất kỳ lúc nào, giống như sinh mệnh con người vậy. Một tối nằm ở mé cuối nghĩa địa, gần như khuất hẳn ánh đèn, chỉ thi thoảng có xe chạy trên con đường cạnh đó xẹt qua chút ánh sáng yếu ớt rồi lại tắt ngấm, những nấc mơ lại chìm vào tĩnh mịch. Tôi nhìn quanh, hình như chỗ này chỉ có mình tôi và đám đom đóm lấp ló trong các bụi cây. Cũng phải, tôi còn mong gặp ai ở đây giờ này cơ chứ? Chàng hoàng tử bỏ rơi người vợ mới cưới để ăn năn trước mộ tình nhân ư? Tôi đã đợi anh ta đến phút cuối cùng, nhưng giờ thì khỏi, chết rồi không cần mơ nữa.

Đêm cuối hạ gió mát trăng thanh, bãi tha ma vắng tanh vắng ngắt. Hôm nay có mỗi mình tôi chuyên đến. Làng thưa dân, mùa này cũng không phải mùa có nhiều người chết, đám thì mười họa mới có một đám ma, thường thì vào những đợt nắng nóng kéo dài hoặc lạnh cắt da cắt thịt mới hay có người qua đời. Một tối nằm giữa một đám ma cũ, có cái đã bong tróc gạch ngói. Mùi hoa bách hợp nồng lên trong đêm, lan tỏa sang cả “hàng xóm”. Người đã đặt bó hoa đó lên mộ tôi là một cô bạn thời cấp ba, chẳng thân thiết gì cho lắm, không ngờ cô ấy lại khóc dữ thế khi tôi qua đời. Nhân sinh thật vô thường! Người mà mình tưởng thương mình hóa ra không đoái hoài đến mình còn người mà mình gần như đã lãng quên lại rơi bao nhiêu nước mắt vì mình.

Tôi lượn một vòng thăm thú các nơi, đến chỗ mộ ông bà nội mới dừng lại một lát. Tôi gõ cọc cọc lên nấc mơ xi măng. Thử chơi vậy thôi chứ ông bà mất gần hai chục năm rồi, chắc đã luân hồi

chuyển thế từ lâu. Tôi chờ mười mấy giây không thấy phản hồi, tin nhắn suy đoán của mình là đúng mới lẳng lặng bay về “nhà”. Phải rồi, từ nay đây sẽ là nhà của tôi. Thật ra là không cần thiết lắm, linh hồn đâu phải dạng vật chất thật mà cần nhà. Người sống toàn nghĩ ra những thứ người chết không cần rồi làm cho họ: nào mộ phần hoành tráng, nào đồ t vàng mã hình nhân... Toàn thứ vô dụng, chẳng qua chỉ nhằm vỗ về tâm lý cho người sống.

Tôi ngáp dài một cái. Thật buồn chán! Ở dương gian, tôi đã phải một mình suốt quãng thời gian dài. Hồn còn sống chung cùng gia đình, tôi luôn thấy có một khoảng cách ngày càng rộng giữa mình và bố mẹ. Trẻ con đang lớn, khao khát được lắng nghe và chia sẻ, nhưng tôi luôn luôn có cảm giác bố mẹ chẳng hiểu gì con cái cả. Khi tôi có người yêu, gia đình cực lực phản đối, không chỉ vì anh ta mà còn vì cả bản thân tôi nữa. Năm ấy, tôi mười tám tuổi xa rời cha mẹ buồn chửi với đời, biết bao lần rơi nước mắt vì cô đơn buồn tủi. Nhớ lại mới thấy mình ngu quá, người mà tôi tưởng là yêu tôi trước sau chỉ biết căm những đồng tiền mồ hôi xương máu của tôi đi đóng học, đi cà phê chứ nào đã nấu được cho tôi một chén cháo lúc ốm đau. Vậy mà khi ấy, tôi cứ tưởng gặp được người đàn ông chân chính sẽ cùng mình đi nốt đường đời còn lại. Thực ra, xét về mặt vật lý thì cũng chẳng sai. Chẳng phải anh ta đã đi đến điểm kết của đời tôi hay sao? Lúc xoẹt lưỡi dao qua cổ tay, tôi chẳng nghĩ nhiều, những điều khiến tôi lưu luyến trên đời quá ít ỏi và yếu ớt, không đủ giữ tôi lại trước sức đẩy mạnh mẽ của nỗi tuyệt vọng. Gia đình từ lâu đã cách mặt tôi, bạn bè ai có phận người nấy, lo cho nhau chỉ ở mức độ giới hạn. Điều quan trọng nhất, người thân nhất của tôi là anh ta lại phũ phàng rũ bỏ tôi. Tôi muốn anh ta phải đau lòng, phải ân hận suốt đời. Nghĩ lại mới thấy mình đại dốt làm sao! Anh ta thậm chí còn không thêm đến đám ma của tôi. Nghe lũ bạn xì xào bàn tán trong tiếng khóc sụt sịt lúc đi đưa thì hình như là anh ta sợ đen đui, đang trong tuấn trắng mặt mà dính vào tang lễ của người

yêu cũ thì thật không gì xui xẻo bằng. Thế đấy, đôi khi chúng ta quẳng hết vốn liếng vào canh bạc chẳng ra gì rồi không sao rút lại được. Sinh mệnh chỉ có một, thua mất là không còn cơ hội gỡ lại.

- Này, nghĩ gì mà đã n thối ra thế?

Tôi giật nảy người, quay lại xem ai vừa vỗ vai mình, chạm vào được một con ma hẳn chẳng thể là người. Người, à quên, ma này trạc ba mươi tuổi, vẻ mặt thân thiện nhìn tôi.

- Tên gì?

Tôi há t há t hàm về phía cái bia mộ mới tinh của mình, coi như câu trả lời:

- Còn anh?

- Tí.

Tôi chớp mắt:

- Ô, cái tên rất truyền thống.

Anh ta cười hi hi:

- Ồ, bố mẹ anh ít học, cả đời chỉ biết mỗi cuốn Tắt đèn. Chú em mới đến hôm nay hả? Đã kịp làm quen với ai chưa?

Tôi lắ c lắ c, có thấy ma nào đâu mà thăm với hỏi, anh là người đầu tiên đó. Đường như anh trai này hỏi cho có lệ vì anh ta tự trả lời ngay:

- Ở đây, thường thì đến mười một giờ đêm mọi người mới dậy.

- Bây giờ là mấy giờ?

– Tầm mười rưỡi.

Tôi nghi hoặc nhìn cổ tay “người” bạn mới:

– Sao anh biết? Anh đâu có đồng hồ.

Anh lại cười vui vẻ, nhìn lên bầu trời trong vắt như pha lê:

– Coi thiên tượng.

Tôi trố mắt, có lẽ nào...?

Thấy tôi ngạc nhiên, anh cười rữ:

– Chú em ngây thơ thật. Anh đùa đấy. Nhìn sao mà biết giờ thì chắc anh là Khổng Minh rồi. Ở đây lâu thì quen thôi, đại khái gọi là cảm nhận của người âm ỷ mà.

Tôi âm thầm gạt mồ hôi, nói thế còn nghe được.

Anh Tí nấp lơ lửng trên vòng hoa tang màu vàng có dải băng ghi bạn cấp ba viết hương hồn tôi, hỏi:

– Sao chú lại xuống đây, trông mặt mũi trẻ trung sáng sủa thế kia cơ mà?

Tôi cúi đầu. Tự tử thật chẳng phải lý do vinh quang gì để kể cho người khác biết. Hồn còn tại thế, thỉnh thoảng nghe các vụ tự vẫn trên báo đài, tôi vẫn bĩu môi chê họ ngu dại. Hóa ra, đến lượt mình mới hiểu sách viết chẳng sai, ai cũng có khả năng tự sát, kể cả người nghĩ mình chẳng bao giờ làm việc đó. Tôi “đá quả bóng” lại cho Tí:

– Thế anh vì sao lại ở đây, trai ba mươi tuổi đang xoan, anh trông sung sức lắm mà?

Tí nhòm dậy, ngơ ngác nhìn chân trước mặt tôi:

– Anh bị tai nạn. Một thắ`ng say rượu lái ô tô đâm phải anh, chề´t ngay tại chỗ.

Tôi nhìn anh chắ`m chắ`m, nghĩ: tưởng ma sẽ trông giồ´ng giây phút cuố`i cùng lúc còn sồ´ng? Vậy thì anh á`y phải be bét lắ`m chứ?

Có lẽ ánh mắ`t tôi quá trắ`ng trợn nên Tí đoán ra ngay. Anh bẹo má tôi một cái, bảo:

– Ma không có hình dạng giồ´ng tình trạng trước khi chề´t đâu, mà sẽ giồ´ng như hình ảnh mà họ thích được người khác nhớ đế´n nhắ`t, chứ nế`u không thì chú trông sẽ xanh rớt vì mắ`t máu chứ đâu có hồ`ng hào trắ`ng trẻo được thề´ này.

Tôi kinh hãi vì “bí mật” bị bại lộ, lắ`p bắ`p:

– Sao... sao anh biề´t?

– Sáng nay mẹ chú khóc lóc, kể lể vật vĩa làm anh đang ngủ bên cạnh phải tỉnh dậy, còn đố`t cái áo đồ` tắm bên chỗ này, làm gì mà anh chả hiểu ra.

Tôi á`m ức nghĩ thắ`m, thề´ mà còn giả vờ hỏi.

Tí vỗ vai tôi, thở dài:

– Có gì đâu mà xắ`u hỏ? Ai chẳng có lúc đứng bên bờ tuyệt vọng. Lẽ ra chú nên chủ động tìm kiế`m sự giúp đỡ thay vì tự xoay xở một mình.

Tôi cười nhọt nhạt. Tìm kiế`m sự giúp đỡ ư? Ai sẽ giúp tôi? Đế´n người yêu còn bỏ rơi tôi nữa là.

Tiề´ng Tí vẫn vang vang bên cạnh:

– Hò ì vợ anh bỏ đi với thắ ãg nhâ ã tình, anh chán nản lắ ãm. Tiề ãn của, tài sản trong nhà đề ãu đứg tên cô ta, đề ãn đứã con cô ta cũg mang đi mắ ãt. Anh hoàn toàn tay trắ ãng. Có lúc anh muố ãn chề ãt quách đi cho xong nhưng nghĩ lại, cuộc đời này còn bao nhiêu đề ãu quan trọng, dù bị phản bội hay số ãng một mình thì cũg chẳng phải cái gì kinh khủng.

“Kề ã ra thì hoàn cảnh của anh cũg tồ ãi tề ã đắ ãy, nhưng anh còn có gia đình, tồ ãi thiếu anh cũg không bị xã hội dề ãu.” Tôi ngắ ãm so sánh mà không nhận ra thực tề ã rằng hắ ãu như ai cũg nghĩ mình là đáng thương nhắ ãt, hoàn cảnh của mình là tồ ãi tề ã nhắ ãt đề ãu biệ ãn mình cho sự buông xuôi của bản thân. Tí kề ã tiề ãp, giọng đề ãu đề ãu thắ ãn nhiên như thề ã đang nói về ã chuyện của người khác:

– Bồ ã mẹ anh mắ ãt khi anh học xong câ ãp ba. Anh đi làm tích cóp mắ ãy năm trời mới đứ tiề ãn ôn thi lại đại học. Tồ ãt nghiệp đại học, kiề ãm đứợc công việc xoàng xoàng rồ ãi cưới vợ. Cô á ãy là tình yêu duy nhắ ãt của anh. Tắ ãt cả tình cảm trên đời này, anh đồ ãn hề ãt cho mẹ con cô á ãy. Khi vợ anh bỏ đi, cô á ãy đã mang theo tắ ãt cả.

“Tắ ãt cả”... nghe mới đơ ã giản làm sao! Tôi lặ ãg lề ã rơi nước mắ ãt cho anh và cho cả mình nữa. Tình yêu vồ ãn dĩ chẳng công bắ ãng, cho đi rắ ãt nhiề ãu nhưng nhận lại chẳng bao nhiêu. Anh Tí yên lặ ãng, nắ ãm gồ ãi tay ra sau gắ ãy. Cả hai lắ ãm vào trắ ãm tư.

Bắ ãu trời mùa hè xanh thắ ãm, lắ ãp lắ ãnh những ngôi sao nhỏ xíu, giồ ãng như tắ ãm vải may áo dài điể ãm hoa sơn mài tồ ãi tặng mẹ một năm nào đồ ã rắ ãt xa xưa, hình như từ hò ãi tồ ãi nhận thắ ãng lương gia sư đắ ãu tiề ãn. Sáu năm đã trôi qua kể từ khi rời xa gia đình, tồ ãi không hề ã liên lạc. Sáng nay, tồ ãi thắ ãy bồ ã mẹ đứg lặ ãng bên mộ. Kề ã đắ ãu bạc tiề ãn người đắ ãu xanh vồ ãn là nỗi đau không gì sánh nổi. Bồ ã mẹ trước nay nổi tiề ãng cứg rắ ãn và khắ ãc kỷ, vậy mà giờ phút á ãy, cả hai đề ãu khóc rắ ãt nhiề ãu. Cả bạn bè tồ ãi nữa, những người từng

mắ'ng tôi xớ' i xa, thậm chí không thềm nhìn mặt tôi khi tôi quyế' t qua lại với người yêu kia, cũng khóc thật nhiề' u. Có phải tôi đã quá mải mê với nỗi buồ' n bã mà quên mắ' t trên đời này, thực ra còn rấ' t nhiề' u người quan tâm đế' n mình, thực ra tôi không hê' cô đơn như mình đã tưởng?

Tôi không kìm được mà khóc nắ' c lên, khóc cho sự khờ dại của mình. Tự tử là giải pháp vĩnh viễn cho một vấ' n đề' tạm thời, hiểu ra thì không còn cơ hội sửa chữa nữa.

Tôi nắ' m ngựa, dang hai tay hai chân, để mặc nước mắ' t chảy dọc xuố' ng tai. Trong đêm hè thanh vắ' ng, nghĩa trang tịch mịch không một tiế' ng động, chỉ có thanh âm của côn trùng đang nỉ non thê thiế' t. Tiế' ng thở than á' y dầ' n trở nên rõ ràng đế' n mức tôi tưởng như đó là tiế' ng khóc của mẹ, thậm chí tôi nghĩ mình còn nghe được tiế' ng nước mắ' t mẹ rơi xuố' ng mặt mình.

Tôi đưa tay gạt những giọt á' m nóng và ẩm ướt trên má. Tôi đã quên mẹ từ lâu rồi. Chúng ta thật tàn nhẫn với những người yêu ta, đặc biệt là với cha mẹ vì chúng ta nghĩ mình sẽ luôn được tha thứ. Những vì sao trên trời nhạt dầ' n rồi từ từ biế' n thành một mảng trắ' ng xóa. Tiế' ng tí' t tí' t đề' u đề' u và tiế' ng nức nở ban nãy như vang vọng từ xa giờ trở nên rấ' t gầ' n. Trước mắ' t tôi là khuôn mặt nhòe nhoẹt nước của mẹ. Tôi nhìn xuố' ng cổ tay bằng gạc trắ' ng toát, hóa ra mình vẫn còn số' ng, cuộc nói chuyện đêm qua chỉ là một giấ' c mơ.

Thấ' y tôi mở mắ' t, mẹ mừng rỡ, đôi môi má' p máy không thố' t nên lời. Trái tim tôi thắ' t lại, đã lâu tôi không gặp mẹ, Người già đi nhiề' u quá. Mái tóc xanh năm xưa giờ pha muố' i, xác xơ, có lẽ do những ngày qua đã phải lo nghĩ quá nhiề' u. Mẹ luố' ng cuố' ng bắ' m chuông gọi bác sĩ, ánh mắ' t sáng lên nhìn tôi vẫn xen lẫn âu lo; bàn tay mẹ nắ' m lắ' y tay tôi siế' t chặt. Trong chố' c lát, nhiề' u người

bước vào – bác sĩ, điê`u dưỡng, bô` , má`y đứa bạn thân, tá`t cả đê`u không giấ`u được vẻ vui mừng khi tôi tỉnh lại. Về` sau nghĩ lại khi â`y, tôi nhận ra mình đã quên tìm kiế`m khuôn mặt người yêu kia trong số` những người xung quanh giường bệnh. Từ giây phút đó, trái tim tôi đã được giải thoát.

Thân hình tôi nhẹ bồng như mây trời, thanh thản và yên ả. Tôi thấ`y Tí lơ lửng trên trầ`n nhà, chố`ng tay lên cầ`m, vui vẻ nhìn xuô`ng chúng tôi.

Tôi về` quê, tìm ra nghĩa trang, quả nhiên có bia mộ ghi tên Trầ`n Văn Tí ở mé` sâu bên trong khu đấ`t. Tôi đố`t cho anh một cái radio hàng mã, thầ`m thì nhắ`c nhở: “*Ở dưới đó, nê`u gặp hai bác, anh bật cho hai bác nghe truyện đêm khuya nha, truyện kiế`m hiệp có nhiê`u tên nhân vật hay lắ`m đó.*”

Gió mang hơi nóng cuô`n tro giấ`y mỏng tang cuộn cuộn trong không khí, mang theo tiế`ng cười khẽ “*cảm ơn*”.

Bầ`u trời trong vắ`t không gợn mây, ánh nắ`ng sáng trắ`ng lắ`p lánh trên những phiế`n đá hoa trong nghĩa trang. Tôi nheo mắ`t nhìn bia mộ đã hơi mờ đi của Tí, và cũng nói “*cảm ơn*”.

Oải hương trong gió

-Lam Nguyễn-

Người yêu của Khang rất thích hoa oải hương. Linh bảo loài hoa ấy là biểu tượng của may mắn, chung thủy và hạnh phúc.

– Nếu anh rải những bông hoa oải hương khô trong nhà, chúng sẽ mang lại bình yên và hòa thuận.

Khang học trên Linh một khóa và trong lần tham gia hoạt động toàn khoa, anh bị tiếng sét ái tình đánh gục. Linh có nụ cười nhạt nhợt nhưng tỏa sáng, dáng mảnh khảnh như những cơn gió hè tươi mát.

Linh đặc biệt thích hoa oải hương, loài thân cỏ dài, bông nhỏ li ti màu tím nhạt. Chúng thường nở rục rở vào mùa hè và được sấy khô để giữ lâu hơn trong các túi hoặc lọ thủy tinh.

Khang cũng lên mạng tìm vào một cửa hàng bán hoa oải hương khô để đặt hàng thử. Anh tò mò muốn biết loài hoa mà Linh yêu có mùi thơm thế nào.

– Hoa này giữ được rất lâu trong túi thơm. Khi mùi giảm, anh chỉ cần bóp nhẹ nụ khô là được. - Chủ cửa hàng bán hoa giới thiệu.

Khang ngay lập tức đặt thử túi thơm, nhánh hoa và lọ thủy tinh... Ngày nhận hàng, anh hồ i hộp mở ngay bao gói, xộc vào mũi là mùi thuốc bắc. Với người khác hoặc với Linh có thể đây là một mùi đặc trưng và dễ chịu thì với anh lại vô cùng khó ngửi. Anh gom mọi thứ bỏ lại vào gói bưu phẩm và quẳng sâu trong hộc bàn. Thế nhưng cái mùi ấy vẫn am ám vào quần áo Khang và khiến anh bực bội.

Dù không thích loài hoa ấy nhưng mỗi tháng Khang lại đặt hàng qua mạng và nhờ gói cẩn thận gửi đến nhà người anh yêu. Những lần đi chơi cùng nhau, Linh luôn thoang thoảng vị đắng đáng của hoa oải hương. Linh luôn ngỡ rằng Khang cũng yêu loài hoa ấy giống mình.

Một năm sau, khi Linh tốt nghiệp và tìm được công việc ổn định cũng là lúc Khang lên kế hoạch sống cùng nhau.

– Thảo ơi, ngày mai em chọn giầy gói màu tím thật đẹp cho bó oải hương tươi ấy nhé, anh sẽ đến tận nơi nhận hàng.

– Khoảng mấy giờ anh đến? Địa chỉ cửa hàng của em là...

– Cảm ơn em nhé!

Khang ghi nhanh lại địa chỉ mà Thảo, chủ cửa hàng hoa vừa gửi qua. Hai năm đeo đuổi Linh, anh đều đặt hàng tại cửa hàng của cô gái ấy. Thảo rất nhiệt tình với anh. Lúc anh đang đau đầu tìm cách có được hoa oải hương tươi để cầu hôn Linh thì Thảo nhận lời giúp anh ngay. Khang biết loài hoa này rất hiếm có, sống ở vùng nhiệt đới. Nên việc có được một bó hoa tươi là vô cùng khó khăn.

Tiếng leng keng phá vỡ không gian yên tĩnh trong cửa hàng hoa. Một chàng trai dáng cao, lịch thiệp với vẻ ngoài chín chu bước vào cửa hàng. Anh nhanh chóng nhìn quanh một lượt và vội vã đeo vào tai cái khẩu trang.

– Xin lỗi cho anh gặp Thảo! – Anh ta tiến đến chỗ Thảo đang đứng và cất giọng trầm trầm.

– Em là Thảo! Xin lỗi, em có thể giúp gì cho anh.

– À! Anh là Khang, người đặt hàng bó hoa oải hương tươi. Anh đến nhận hàng. – Đôi mắt anh sáng bừng sau cặp kính cận.

Thảo cười tươi trao bó hoa được gói cẩn thận cho anh. Cô không quên nhét vào tay anh tấm thiệp nhỏ màu tím.

– Cái này khuyến mãi thêm. Anh có thể viết gì tùy thích, có bút ở đây.

Anh cười cười sau lớp khẩu trang:

– Cảm ơn em. Nhưng chắc không cần đâu, anh sẽ tự nói với em ấy. – Nói xong Khang thanh toán tiền và rời đi.

Tiếng leng keng từ chuông đồng lại ngân lên lần nữa rồi im bật. Không gian yên tĩnh hòa lẫn cùng mùi thơm nhẹ nhàng của oải

hương lại trở về như lúc Khang chưa đến. Bất giác Thảo có đôi chút thất vọng vì cô nhận ra anh không thích hoa oải hương như mình từng nghĩ. Có lẽ anh chỉ “giả vờ” yêu loài hoa ấy vì Linh, người anh yêu. Tất nhiên là cô biết người ấy vì suốt hai năm qua Thảo luôn gửi hàng đến cùng một người.

Sự kiên nhẫn và tình cảm anh dành cho Linh làm Thảo rất hâm mộ. Dần dần Thảo nhận ra mình đổ i với Khang có chút quan tâm. Thứ tình cảm nhẹ nhàng như gió ấy len lỏi vào trái tim cô và lớn dần qua năm tháng.

Nhiều tháng sau, Thảo mất liên lạc với Khang. Có lẽ anh đã cầu hôn Linh thành công và họ đang chuẩn bị đám cưới hạnh phúc của mình. Cô thấy lòng mình chùng xuống và đầy chua xót với ý nghĩ ấy. Ước mơ nhỏ bé là được một lần nắm tay anh đi trên con đường nào đó có lẽ là quá khó với cô.

Ngày qua ngày, Thảo vẫn tiếp tục với công việc quen thuộc tại cửa hàng. Mùi hương dịu dịu từ oải hương cũng phần nào xóa đi vết thương lòng của cô. Những lo toan cơm áo gạo tiền cũng theo mùi hương ấy mà biến mất.

Mỗi tối, sau khi xong việc tại cửa hàng, cô nhanh chóng về nhà. Ngôi nhà ở vùng ngoại ô thành phố là nơi ba mẹ đã mất của cô để lại. Tại đó, Thảo có một vườn hoa oải hương nhỏ được trồng trong nhà kính. Không khí trong nhà kính lúc nào cũng được duy trì ở mức 18 – 24 độ. Thảo chăm sóc hoa oải hương của mình rất kỹ. Trước đây, cô cũng nhiều lần ươm mầm thất bại nhưng cuối cùng sự kiên nhẫn đã mang đến thành công. Luống hoa đầu tiên chính là đợt hàng mà cô đã bán cho Khang. Những cánh hoa mong manh màu tím lay động trong gió chiều mang về sinh động làm lòng cô băng

khuâng. Tình yêu thầ m kín đầ u tiên, Thảo lại trao cho người không thể yêu. Và tình yêu ấy sẽ chẳng bao giờ nở hoa, cũng chẳng bao giờ tỏa hương dù cho cô có cố gắng thế nào.

Khang thu dọn phòng ngủ và đóng gói sách cùng một ít quần áo vào thùng giấ y. Cuối tháng này anh sẽ chuyển công tác đế n thành phố khác. Kéo các ngăn tủ để kiểm tra một lượt xem còn thứ gì sót lại, một mùi đắ đắ ng nõ nõ len nhẹ vào không khí. Khang kéo ra một gói bưu phẩm nằ m dưới đáy tủ. Nhìn ngày tháng trên đó Khang nhận ra gói bưu phẩm oải hương lâ n đầ u anh đặt hàng ba năm trước.

Sau ba năm, thứ mùi anh ghét vẫn còn đọng hương đế n nõ nõ nặ. Anh khó chịu che mũi và nhanh chóng quắ vào thùng rác. Trước giờ anh luôn ghét mùi hoa ấy và sau cái chết của Linh, anh càng ghét hơn. Khang cười mỉa mai, loài hoa mang may mắn, hạnh phúc, không có đâu.

Cuối tháng này là đúng một năm ngày Linh mất. Khang muố n tặng bó hoa oải hương mà ngày ấy chưa trao, trước khi rời khỏi thành phố này. Hiện tại, ba mẹ của Khang đang sống ở nước ngoài. Ngôi nhà này cũng đã được rao bán và đầ u tháng sau sẽ có chủ nhân mới.

Một năm trước, anh vì muố n tạo bất ngờ mà để Linh một mình đế n nơi hẹn. Nếu ngày ấy, anh đế n đón Linh thì chắc đã không xảy ra tai nạn. Anh đã đau đớn và suy sụp hoàn toàn sau sự ra đi của Linh. Bức tranh về gia đình hạnh phúc cũng tan biế n.

Trong một năm qua, Khang đã tự trách mình rấ t nhiề u lâ n. Anh lao vào làm việc để cố gắng quên đi tất cả. Giai đoạn đầ u sau cái chết của Linh, bạn bè gia đình còn ngỡ rằng anh sẽ gục ngã và

roi vào khung hoảng. Nhưng Khang đã cố gắng vì em ấy. Mỗi đêm, Linh lại trở về trong giấc mơ của anh, luôn bên anh và mong anh hạnh phúc, sống tốt.

Khang mở laptop, đăng nhập facebook. Cả năm nay anh không online nhưng vì tài khoản này kết bạn không nhiều và toàn người lạ nên cũng không có bao nhiêu tin nhắn hay thông báo. Anh mất tầm mười lăm phút để đọc và xem mọi thứ. Trong đó có tin nhắn của Thảo, chủ cửa hàng hoa oải hương mà anh hay đặt hàng, tin nhắn cách đây một năm.

– Em vừa có sản phẩm mới, giữ được lâu và màu sắc tươi hơn. Anh có muốn đặt hàng tặng chị ấy không?

Anh cười chua xót khi người xưa đã không còn.

– Có thể nào giúp anh đặt một bó hoa oải hương tươi vào cuối tháng này không?

Rất nhanh đã có tin trả lời:

– Dạ được! Giá vẫn như cũ nhé!

– Khách hàng thân thiết nên được giá cũ à? - Khang nhẹ cười thềm bảo. Mọi thứ giờ với Khang đã khác rất nhiều nhưng giá cho một bó hoa tươi lại không thay đổi. Anh chợt nghĩ, Thảo thật là một cô gái tốt.

– Cứ cho là thế đi! Em biết anh mua tặng chị ấy mà. Với lại gần một năm nay anh không đặt hàng, em chẳng muốn mất khách VIP đâu. Thảo cũng đang mỉm cười trong cửa hàng hoa.

Tầm mười phút trôi qua vẫn không thấy Khang trả lời. Đến lúc Thảo nghĩ rằng anh đã offline thì một dòng tin nhắn gửi đến.

– Anh đi viết ng mộ em ấy... Em chọn giấy gói màu trắng giúp anh nhé!

Thảo chế t lặng, cô bàng hoàng vài phút rồi trả lời “Vâng!”

Cùng khoảng thời gian này một năm trước, Khang đã háo hức chuẩn bị mọi thứ và mong nhanh đến ngày để nhận hoa. Năm nay, anh không cần vội vã nữa. Khang tắt máy, nẵm vật ra giường và thiếp đi. Trong mơ anh lại thấy mình băng qua cánh đồng hoa oải hương màu tím rậm và nẵm tay Linh. Cả hai cứ chạy mãi về phía chân trời, đến khi Linh muốn rời đi anh đã nài nỉ em ấy ở lại. Linh nhẹ vuốt tóc Khang và nói:

– Em biết anh chưa từng thích hoa oải hương. Nhưng vì yêu em mà nhiều năm qua anh đã chịu đựng...

Linh ngập ngừng rung rung nước mắt:

– Em muốn anh biết một bí mật, loài hoa ấy còn có một ý nghĩa khác mang tên “đợi chờ tình yêu”. Em đã không thể ở bên anh để cùng xây hạnh phúc. Nhưng vẫn còn một người ngoài kia đang đợi chờ tình yêu của anh. Anh phải sống hạnh phúc đấy!

– Nhưng anh không cần ai khác, anh cần em! - Khang như hét lên.

Linh khẽ lắc đầu và dần trở nên mờ ảo trước mắt anh. Cái nẵm tay của anh chỉ còn lại không khí, trước khi tan biến. Hình bóng của Linh hòa vào những cánh hoa tím trên cánh đồng mênh mông và được gió cuốn đi.

Khang giật mình tỉnh dậy và nhận ra bàn tay của mình đang vói vào hư không. Đâu đó trong không gian chợt gợn lên chút vị ngòn

ngọt mà trước đây anh chưa từng ngửi qua. Khang vội tìm và nhận ra gói bưu phẩm đang nằm yên trong sọt rác đang tỏa thứ mùi lạ lẫm ấy. Anh vội tay lấy gói bưu phẩm và đóng gói cùng với những thứ đồ đạc khác để chuyển đi.

Cuối tháng, như đã hẹn, Khang đến cửa hàng của Thảo nhận hoa. Lần này, bó hoa được gói bằng giấy màu trắng tinh khôi. Chúng làm nổi bật lên những bông hoa tím đang tỏa ra mùi nồng nàn. Khang không thấy khó chịu mà ngược lại có chút thư thái với vị ngọt ngào ẩn dưới mùi ngai ngái của cỏ cây.

Thảo trao bó hoa cho anh và mỉm cười nói:

– Em biết anh không thích mùi hoa này. Nhưng lần này không thấy anh mang khẩu trang. Anh bắt đầu thích hoa oải hương rồi sao?

Khang giờ đây đã là một người đàn ông trưởng thành, dạn dày gió sương. Gương mặt dù không còn mang vẻ hân hoan, trẻ trung như một năm về trước nhưng lại có nét yên ổn, trầm tĩnh rất quý giá. Anh mỉm cười với Thảo và nói:

– Trước đây anh không chịu nổi mùi hoa này. Nhưng giờ, anh nghĩ anh thật sự không ghét.

Đoạn sắp rời khỏi cửa hàng hoa anh quay lại nói khẽ với Thảo:

– Anh còn biết loài hoa ấy có ý nghĩa là “đợi chờ tình yêu”.

Thảo bất giác ngăn người rồi nhanh chóng nói với theo như sợ đây là lần cuối cùng được gặp lại Khang:

– Chúng ta có thể gặp lại nhau không?

Khang hơi khựng lại nơi cửa và nhẹ xoay người nhìn Thảo rồi mỉm cười:

– Có thể!

Chút hương tàn từ những cánh hoa tím còn rải rác trên bàn tính tiêng được gió hè đưa đi. Chẳng biết chúng có thể gặp được người hữu duyên để lưu chút nhớ thương vụn vặt hay chỉ đơn giản là hòa tan và biến mất trong không khí ồn ào của thành phố này. Thôi thì mọi thứ tùy duyên vậy...

Dreamcatcher

-Điện Yên-

“Thông báo casting nam chính cho phim ngắn Dreamcatcher.

Yêu cầu: ...

Quyền lợi: ...

Công việc cụ thể sẽ trao đổi trực tiếp.

Liên hệ: đạo diễn Nguyễn Thành Đức - 090 853 4796”

Kiên chăm chú đọc mẫu quảng cáo tuyển dụng, anh phải thừa nhận mình bị thu hút ngay khi nhìn thấy. Chính cái tên bộ phim đã

hấp dẫn anh.

“Dreamcatcher w?”

Lầm nhảm cái tên ấy, Kiên khẽ mỉm cười. Cuộc sống này hơi há quá, mà ỷ ai còn thời gian để mà mơ mộng? Chính vì thế anh thích những người can đảm - những người vẫn làm việc mà họ cho là phải làm, cần làm ngay cả khi biết mình sẽ thất bại. Trên thực tế, Kiên không thể phủ nhận, anh trước giờ vốn là người sống bằng lý trí, giải quyết mọi vấn đề theo đúng quy trình khuôn mẫu chuẩn mực, chưa bao giờ sai sót hay lệch quỹ đạo. Nhưng bỗng dưng lần này, anh muốn bước thử một chân khỏi đường ray vốn có, muốn thử một lần “đuổi bắt giấc mơ”... xem sao.

Kiên đến buổi casting, nơi thử vai chỉ là một căn phòng nhỏ, cũng không có nhiều người đến tham gia, nhưng nhìn họ đều khá tự tin. Dù thế Kiên vẫn không hề lo lắng, như trước giờ anh vẫn thế. Đạo diễn có lẽ còn nhỏ tuổi hơn cả Kiên, người này cũng không bắt mọi người diễn một trích đoạn như thường lệ. Cậu ta chỉ phát cho mỗi người một cái ghế, rồi bảo hãy tưởng tượng là bản thân đang ngồi trên xe buýt. Mọi người nhận ghế của mình, ngồi xuống rồi tự dựng lên cho mình một thế giới riêng, dù chỉ là thế giới đóng khung trong một chiếc “hộp sắt”. Kiên chột chĩnh, mắt dõi xa xăm như đang lơ đãng ngắm cảnh bên ngoài cửa kính xe buýt, dĩ nhiên là anh đang dùng trí tưởng tượng của mình. Chợt cảm giác có ai đó đang nhìn mình, Kiên hơi quay đầu lại. Đột nhiên với anh là một đôi mắt trong veo và đen láy như mắt của mấy chú cún con anh vẫn thấy. Người này có vẻ ngoài khá trẻ con, đang ngồi cạnh đạo diễn, có lẽ cũng là diễn viên tham gia bộ phim này. Thoáng bắt gặp ánh mắt quan sát của Kiên, gương mặt người kia liền thoáng lộ vẻ bối rối. Kiên cũng không có hành động gì, khéo môi

hơi nhếch lên thành nụ cười như có như không, rồi lại quay về với khung cửa sổ tưởng tượng của anh. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, có một người rất nhanh đã nhận ra được trong đôi mắt của Kiên vừa vụt qua một tia sáng nhu hòa.

Buổi casting dường như cũng đã kết thúc từ giây phút đó.

Kiên được đạo diễn chọn trong sự bất ngờ của mọi người, trừ bản thân anh. Mọi điều khoản về hợp tác cũng được thỏa thuận rất nhanh. Vị đạo diễn trẻ còn rất hài lòng vì Kiên không có yêu cầu gì khó đáp ứng, đặc biệt là về thù lao.

Đạo diễn vừa bá vai anh vừa nói như hai người đã quen biết từ lâu:

- Phim này sẽ bắt đầu từ khi hai nhân vật chính còn trẻ cho đến khi họ già, nên đoạn sau sẽ cần hóa trang một chút. Với diễn viên chuyên nghiệp thì tôi không phải dặn nhưng anh là lần đầu đóng phim nên tôi phải báo trước, nhưng anh yên tâm, cũng không gây trở ngại lắm đâu.

Kiên thản nhiên:

- Mọi thứ cứ theo yêu cầu công việc là được.

Đạo diễn vui vẻ gật đầu, càng cảm thấy Kiên đúng là sự lựa chọn hợp lý:

- Hợp tác thành công!

Kiên nghĩ mọi chuyện tạm thời đã xong thì vị đạo diễn nhiệt tình tên Đức này liền kéo anh quay sang giới thiệu với người nãy giờ vẫn im lặng ngồi bên:

- Đây là Minh, chính là bạn diễn của anh trong bộ phim..

Minh liền đứng dậy, đôi mắt tựa cún con càng thêm lấp lánh, cậu lễ phép chìa tay cho Kiên:

- Rât vui được làm việc với anh.

Kiên cũng đưa tay ra, mỉm cười đúng tiêu chuẩn xã giao, nhưng trong đáy mắt lại ánh lên một tia cảm xúc khó nói.

Sau đó Kiên mới biết Minh kém anh bốn tuổi, năm nay cậu vừa tròn hai mốt nhưng vẻ ngoài nhìn vẫn như học sinh trung học. Khuôn mặt Minh hơi bầu bĩnh, đường nét mềm mại. Nếu xét riêng từng nét thì có lẽ không đẹp nhưng lại tạo nên vẻ thanh tú khi kết hợp hài hòa với nhau. Mà tính tình cậu có vẻ cũng đúng như vậy. Buổi quay nào cậu cũng đến sớm giúp Đức chuẩn bị và về muộn nhất để phụ thu dọn vì tất cả đồ đạc, đạo cụ đều để nhà Đức.

Gọi là ê-kíp làm phim cho oai chứ cả nhóm chỉ có năm người. Ngoài hai diễn viên chính ra còn có một đạo diễn kiêm biên kịch, một quay phim kiêm kỹ thuật viên và một “chuyên gia” trang điểm kiêm thư ký trường quay.

Kiên trông thế mà lại trở thành người già nhất hội. Những người còn lại đều là vừa ra trường, hoặc sinh viên đang học năm cuối. Họ cũng từng cùng nhau quay vài clip ngắn. Cách đây gần một năm, Đức và Minh có sáng kiến làm một bộ phim ngắn về đề tài LGBT. Sau một thời gian thảo luận rồi, viết và chỉnh sửa kịch bản thì chốt được nội dung như hiện nay. Mọi người lại mất hơn nửa năm đi gõ cửa khắp nơi để xin tài trợ nên đến bây giờ bộ phim mới có thể bấm máy. Lúc nhận được kịch bản phim, Kiên cũng hơi giật mình. Anh không ngờ *Dreamcatcher* là phim về đề tài đồng tính, nhưng bản khoản ấy chỉ thoáng qua trong phút chốc chút thôi,

lần này, Kiên đã quyết tâm mình phải “thoát xác” mà, và đây chính là cơ hội dành cho anh.

Những cảnh quay đầu diễn ra khá suôn sẻ, để câu chuyện có tính chân thực hơn, biên kịch quyết định đổi tên nhân vật chính thành tên diễn viên luôn.

Cảnh đầu tiên, Kiên và Minh hai người gặp nhau tại bến xe bus. Hôm ấy chuyến xe cuối ngày tới trễ, chỉ còn hai kẻ cô đơn ngồi ở hai đầu ghế chờ đợi. Gió từng cơn se sắt, thổi qua phố thị buồn tênh. Khoảng cách giữa hai người họ thật gần mà cũng thật xa. Không ai nói lời nào. Không như mọi người thường dùng cách đọc sách, nghe nhạc... để tiêu khiển trong lúc chờ xe, cả hai chỉ lặng lẽ ngồi tại nơi đó, trầm mặc với thời gian. Có đôi lần, người này nhìn sang người kia rồi nhanh chóng ngoảnh đi, không kịp nhận ra nếu mình dừng lại lâu hơn chút nữa sẽ thấy người kia cũng đang nhìn mình như vậy. Cứ thế, đầu tiên là tình cờ rồi tự khi nào đã trở thành cố ý đợi nhau. Mỗi ngày trôi qua khoảng trống giữa hai người lại thu nhỏ đi một chút. Đến khi khoảng cách ấy chỉ còn là hơi nghiêng người sẽ chạm vào nhau cũng là lúc Kiên mở lời chào Minh. Thế gian này vẫn có những cuộc gặp gỡ kỳ diệu như vậy, những con người xa lạ gặp nhau, rồi thành thân thiết tự khi nào không biết.

Kiên lần đầu đóng phim, không tránh khỏi có chút ngại ngùng. Nhưng rất may, tâm trạng nhân vật ở đoạn đầu phim cũng ngượng nghịu gần giống như anh vậy thành ra lại khá phù hợp. Mặt khác, Minh là đồng biên kịch, cậu hiểu rất rõ về tác phẩm nên đã giúp anh không ít. Sang đến cảnh quay số sáu thì Kiên đã ít nhiều nếm bắt được hơn chín mươi phần trăm cảm xúc của nhân vật.

Địa điểm quay cảnh số mười là ở một quán trà, lúc này Kiên và Minh hai người đã trở thành bạn. Hôm đó, theo kịch bản Kiên sẽ mời Minh đến quán anh thường biểu diễn ghi-ta. Lúc Minh bước vào quán, anh đang chơi dở một bài nên không biết cậu đến. Minh cũng không ra hiệu, cậu chọn chiếc bàn ở một góc hơi khuất rồi yên lặng chờ Kiên. Ê-kíp làm phim nghĩ, chỉ cần Kiên làm động tác giả như đang đánh đàn còn nhạc sẽ được lồng vào sau, nhưng thật không ngờ, Kiên lại biết chơi ghi-ta thật. Anh cầm đàn lên so dây một chút rồi bắt đầu vừa đánh đàn vừa cất giọng hát, là bản *Le geant de papier (Lạc mât mùa xuân)*. Giọng anh trầm ấm, lan tỏa khắp căn phòng. Ê-kíp nghiệp dư mãi nghe, quên mất cả chuyện quan trọng nhất là quay phim. Mãi đến khi bài hát kết thúc, Kiên ngẩng đầu lên hỏi mọi người thấy anh diễn thế được chưa, cả bọn mới giật mình cười hề hề:

- Xin lỗi, anh đàn hay quá làm tụi này quên cả việc công.

Kiên vừa bực vừa buồn cười:

- Vậy giờ phải “tua” lại hả?

Minh hơi áy náy xoa xoa mũi:

- Phiền anh Kiên rồi. Anh chỉ cần hát một đoạn khoảng hai phút thôi cũng được.

Lần này, đương nhiên rất may không có sai sót gì nữa. Kết thúc lịch quay ngày hôm đó, Minh mon men lại gần Kiên:

- Anh Kiên đàn giỏi quá! Sau này anh chỉ em được không? Ngày xưa em thích đàn lắm nhưng ba mẹ không cho học.

Kiên nhìn ánh mắt Minh đang mang theo nửa phần tiếc nuối, nửa phần say mê, âm thầm thở dài. Mỗi con người, trong suốt cuộc đời mình, đã bao nhiêu lần tự đập vỡ giấc mơ bản thân và còn hủy hoại luôn cả giấc mơ của người khác? Kiên cố gắng thu xếp, dành ra chút thời gian để dạy đàn cho Minh. Các khớp ngón tay Minh khá cứng, thiếu linh hoạt, nhưng bù lại cậu rất chịu khó luyện tập. Nhưng thật lòng, Kiên đánh giá Minh chẳng có chút năng khiếu âm nhạc nào. Cậu học rất chậm! Bản thân Minh cũng nhận ra điều ấy nhưng cậu không nản chí, vẫn ngày ngày chăm chỉ tập đàn, khiến Kiên cũng không khỏi có chút khâm phục quyết tâm của cậu. Nếu là anh, có khi đã bỏ cuộc để chuyển sang học một thứ phù hợp với mình hơn.

Minh, có phải em chính là một *dreamcatcher* nên khó nhọc bao nhiêu cũng không muốn từ bỏ giấc mơ của mình?

Làm diễn viên, khó nhất chính là phải dùng ánh mắt diễn tả được nội tâm nhân vật mình đang sắm vai. Khi diễn đến phân đoạn hai người chung sống, Kiên quả thực không biết nên thể hiện sao cho tốt. Đoạn này, hai nhân vật chính bị gia đình ruồng bỏ, thuê một phòng trọ nhỏ để sống với nhau. Phim sẽ đặc tả một số cảnh sinh hoạt đời thường như cùng nhau nấu ăn, giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa... nhưng vẫn phải làm bật lên tình yêu giữa hai người thông qua những hình ảnh tưởng chừng rất giản đơn đó.

Minh cười cười:

- Trong phim, em là “vợ”, anh là “chồng”. Anh cứ tưởng tượng về sau lúc anh có vợ, anh đứng nhìn vợ nấu ăn một cách âu ý là được.

Kiên nghiêm túc làm theo hướng dẫn của Minh. Anh nhìn người kia đang chuyên tâm xào nấu, bấm chặt mà cảm thấy hâm mộ vô cùng. Mùi thức ăn thơm phức lan tỏa khắp gian phòng khiến anh nuốt nước bọt ừng ực.

- Cắ t! Tô t! Anh Kiên diễn như thật á y!

Đức chân thành khen ngợi.

Kiên ngại ngùng, liếm liếm môi:

- Nhìn Minh nấu ăn thôi cũng đã làm anh thấy đói rồi.

Minh xúc đồ ăn ra đĩa, lại lấy thêm mấy đôi đũa. Cả bọn châu đầu vào ăn luôn “đạo cụ”. Kiên vừa ăn vừa tấm tắc khen:

- Ngon quá. Về sau cô nào lấy được em đúng là có phúc.

Nụ cười đang nở trên môi Minh chợt tắt ngấm. Thái độ của những người khác cũng trở nên có chút gượng gạo. Kiên ngờ ngạc không biết mình đã nói gì sai, đây bất quá cũng chỉ là một câu khen ngợi bình thường thôi mà. Nhưng thấy mọi người không nói gì nữa, cứ cặm đầu ăn cơm nên anh chẳng thể làm gì hơn là im lặng, nuốt thức ăn vào lòng.

Lẽ ra cả bọn sẽ quay thêm mấy cảnh nữa nhưng dường như từ sau câu nói đó của Kiên, tâm trạng Minh có vẻ không tốt nên Đức tuyên bố hôm nay cho cả đoàn nghỉ sớm. Kiên cảm thấy áy náy nên cố tình nấn ná ở lại phụ Minh thu dọn. Đến khi Minh xách túi đi về, anh mới ngập ngừng đi theo, ấp úng hỏi:

- Minh, ban nãy anh nói gì sai à?

Minh hơi cúi đầu như đang suy nghĩ, sau đó cậu hít một hơi, bàn tay vô thức nắm chặt tự khi nào, cậu quyết tâm nói ra sự thật với

Kiên. Dù gì cậu đã *come-out*, thêm một người nữa biết cũng không sao, lúc đầu không nói không phải vì e ngại ánh mắt của Kiên dành cho cậu, cậu chỉ sợ làm ảnh hưởng đến việc quay phim.

- Em... sẽ không có vợ. Em... là gay.

Kiên hơi giật mình. Anh vẫn cho rằng Minh cũng là trai thẳng giống anh, gay chỉ là vai cậu đóng, nhưng dù vậy nếu thật cậu là gay thì với anh cũng không có vấn đề gì cả.

- Anh yên tâm. Không phải là gay thì cứ thầy đàn ông là liên thích đâu. Chúng ta vẫn hợp tác như trước, có được không?

Không thầy Kiên nói năng gì, Minh chợt thầy lòng mình như chùng xuống. Cậu nghĩ Kiên cũng giống như nhiều người khác, diễn phim thì vậy thôi chứ trong lòng đầy kỳ thị với những người như cậu. Có điều Minh bị tổn thương quen rồi, thêm Kiên nữa thì có là gì, chỉ là không hiểu sao đối với Kiên ít nhiều trong lòng Minh vẫn hy vọng được anh chấp nhận. Hơn nữa, cậu sợ làm ảnh hưởng đến công việc chung. Minh ngược mắt nhìn người đối diện, run run chờ đợi. Kiên nhìn vào đôi mắt trong trẻo, đưa tay gõ trán cậu một cái:

- Đương nhiên rồi. Dù em là gay hay gì cũng không làm thay đổi cái nhìn của anh với em. Em vẫn là em mà.

Từ khi Minh *come-out*, đã có rất nhiều người nói với cậu câu này nhưng trong lòng họ ẩn chứa kỳ thị sâu xa mà có khi chính bản thân họ cũng không phát hiện ra. Nhưng với Kiên, không hiểu sao lời anh nói lại khiến cậu hoàn toàn tin tưởng. Ánh mắt anh nhìn cậu kiên định và bình thản, như không cho phép ai nghi ngờ điều anh đã nói.

Minh thật sự thấ y cảm kích, tới mức chỉ muố n câ m tay anh thật chặt. Vô n dĩ được người khác chấ p nhận đã không dễ dàng, đừng nói tới được thừa nhận. Lòng Minh có bao điề u muố n nói, cậu muố n thể hiện sự biế t ơn rấ t nhiề u của mình đố i với Kiên, nhưng rồ t cuộc chỉ thồ t lên ba chữ:

- Cảm ơn anh.

Kiên mỉm cười, dịu dàng xoa đầ u cậu, nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta về` thôi.

Sau sự việc ngày hôm ấy, việc quay phim vẫn tiế p tục bình thường như trước, giố ng lời Kiên đã nói. Nhưng bấ t giác trong vô thức chính Minh lại âm thầ m giữ khoảng cách với anh. Né u không có cảnh quay chung, cậu sẽ chọn vị trí ngò i xa Kiên nhấ t, cũng không hay nói chuyện nhiề u với anh nữa. Ban đầ u, Kiên nghĩ Minh vẫn lo lắ ng vì sợ anh kỳ thị, một thời gian sau anh mới hiểu ra đó là do lòng tự trọng của cậu quá cao. Cậu không muố n có bấ t kỳ sự nghi ngại nào từ phía anh. Hành động của Minh không khỏi khiế n Kiên vừa hơi bực vừa cảm thấ y buồ n cười, nhưng trên hế t vẫn là thương cậu.

Cậu nhóc này thật là... Sao cứ phải tự làm khổ mình, lo lắ ng đủ thứ vậy?

Minh càng làm như vậy, Kiên lại càng muố n đế n gầ n Minh hơn. Không phải vì phản ứng trước hành động của cậu mà anh chỉ đơn giản là muố n xóa đi khoảng cách giữa hai người. Né u Minh lùi một bước thì anh sẽ tiế n hai bước. Những ngày có lịch quay, Kiên thường đế n sớm và ra về` muộn hơn, lại còn cô t tình chiế m chỗ ngò i gầ n Minh. Khi đã có vị trí như ý, anh bắ t đầ u nghĩ ra đủ đầ

tài để buôn chuyện với cậu vì Kiên biết Minh vì phép lịch sự sẽ không từ chối. Nhiều lúc, Kiên cảm thấy mình đang quay trở về thời còn học phổ thông, thích cô bạn lớp kế bên, lúc nào cũng tìm cách có mặt tại nơi cô sẽ xuất hiện. Giống như là có một ngôi sao muốn bước ra khỏi quỹ đạo thường ngày, nhưng lại không ngờ mình lại rơi vào quỹ đạo của một ngôi sao khác. Giống như anh và Minh...

Trong kịch bản, phân cảnh lãng mạn nhất của bộ phim chính là đoạn Minh chờ Kiên dưới cơn mưa.

Hôm đó, thành phố bị bão ảnh hưởng, trời đổ mưa rất lớn, không thua gì trận lụt lịch sử năm 2008. Đường phố nước ngập mênh mông như những dòng sông. Các phương tiện giao thông đều chết cứng tại chỗ. Minh lội qua những con đường trắng xóa dưới mưa, mang ô đến đón Kiên còn đang bị kẹt ở công ty. Trong khoảnh khắc khi Kiên nhìn thấy cậu cầm cây dù trong suốt đứng trên bậc thềm tòa nhà, dưới mưa tầm tã, thế gian bỗng trở nên vắng tanh, chỉ còn lại một mình người nọ. Anh nghĩ, có phải mình đã quá nhập vai rồi không?

Vì không có nhiều kinh phí nên cả “đoàn làm phim” phải rình rập mãi mới có một trận mưa to thật. Minh đóng cảnh dưới mưa xong thì ốm luôn. Kiên đến thăm, thấy cậu nằm đã p chần trên giường, tay chân lóng ngóng, hét đứng lên lại ngơ ngác xuống, ngoài rót hộ chén nước ra thì chẳng biết làm gì. Anh ngượng ngùng hỏi:

- Em có gì ăn chưa?

- Hôm qua Đức nấu hộ em nôi cháo rồi. Khi nào ăn thì hâm lại.

- Giờ em đói chưa? Anh đun lại cho em.

Minh hơi sờ sợ. Anh có biết làm không đây, khéo lại hỏng luôn nồi cháo của em. Đương nhiên, cậu này cậu chỉ dám nghĩ chứ không dám nói. Kiên tưởng im lặng là đồng ý, hăm hờ tìm nồi đặt cháo. Minh không nỡ ngăn cản, đành theo thảo dùng chút sức còm hướng dẫn anh. Lỡ xảy ra hỏa hoạn bây giờ chắc cậu không đủ sức chạy.

Kiên bê cháo đến cho Minh, ngồi nhìn cậu ăn hết mới về.

Từ ngày *come-out*, tuy không bị hắt hủi như nhiều gia đình khác nhưng Minh ở quê lên Hà Nội học, vốn dĩ bố mẹ đã ít khi đến thăm, nay càng thưa hỏi hơn. Họ vẫn khó lòng chịu nỗi sự thật đứa con nối dõi tông đường của mình lại là gay. Minh cũng rất ít bạn. Cậu không che giấu chuyện mình là gay nhưng cũng không nhất thiết phải hét lên với cả thế giới về điều đó. Cậu quá hiểu sự kỳ thị của xã hội này, để sống yên ổn, cứ tránh là hơn. Đây là lần đầu tiên một người đàn ông không “trong cộng đồng” biết cậu là gay mà vẫn đối xử bình thường với cậu. Thông thường, người ta ít nhiều tỏ ra sờ sợ, hoặc tò mò, đôi khi còn tệ hơn, muốn thử cảm giác mới lạ với cậu. Trong bụng Minh dâng lên cảm xúc ấm áp đến nóng bừng mặt. A, chắc chỉ là cháo nóng quá đó thôi.

Có lẽ nhờ “bát cháo Thị Nở” của anh mà hôm sau Minh khỏi bệnh, tuy vẫn mệt mỏi nhưng không cần uống thuốc nữa, bồi bổ thêm vài bữa là ổn. Kiên vui mừng thấy cậu trở lại, quyết định khao cả lũ một bữa. Suốt bữa ăn, Minh hết lời ca ngợi sự chu đáo của Kiên dù thực tế anh chưa làm được gì nhiều. Kiên được nghe những lời khen vô số lần từ nhỏ đến lớn, nghe đến chai cả tai nhưng chưa lần nào anh cảm thấy hả hê như lần này. Hóa ra người khen khác nhau cũng đem lại cảm xúc khác nhau vậy.

Bộ phim đã đi vào những phân cảnh cuối cùng. Kiên và Minh trong phim đã là hai ông già.

Lần đó, Minh bệnh nặng cần phải mổ. Theo yêu cầu của bệnh viện, gia đình cam đoan chấp nhận phẫu thuật cần có người thân nhất của bệnh nhân ký. Nhiều năm trước, Minh đã bị gia đình từ mặt. Từ bây giờ đến nay, Kiên là người thân duy nhất của ông. Có điều, quan hệ của bọn họ không được pháp luật thừa nhận, Kiên chỉ có thể ký dưới danh nghĩa “bạn”. Một từ “bạn” có thể mô tả tình cảm giữa hai người hay sao? Kiên cảm thấy xa lạ như những ngày đầu quen biết. Ông ngồi đợi trên hành lang hun hút của bệnh viện. Nổi quanh quẩn bao phủ lấy ông như bóng tối.

Kiên thăm nghĩ nếu bộ phim này là thật, Minh thực sự nằm trong phòng mổ và anh thực sự ngồi đây, anh sẽ cảm thấy thế nào? Có bất lực, tuyệt vọng và đơn độc như nhân vật không? Có ước gì người nằm trong đó là mình không? Chắc là không đâu nhỉ? Vì họ đâu có yêu nhau.

Bộ phim đã đóng máy. Nhiệm vụ của Kiên hoàn thành. Anh nhận thù lao như thỏa thuận, trong lòng dâng lên nỗi trống trải vô danh. Kiên thở dài, cất cảm giác kỳ lạ đó vào một chiếc hộp, giấu đi thật kỹ.

Sau khi làm xong hậu kỳ, Đức rủ cả nhóm đi nhậu một bữa xả láng. Minh uống say khướt đến nỗi Kiên phải kêu taxi đưa cậu về.

Kiên đặt Minh lên giường an ổn. Anh nhìn cậu dưới ánh đèn ngủ. Ánh sáng vàng cam, có chút mù mù mà ấm áp. Gương mặt không tính là đẹp nhưng nhu hòa, có gì đó dịu dàng, thanh tĩnh, giống như tính cách của cậu. Gò má hồng lên vì rượu, mi mắt khép chặt, làn môi trên hơi hót lên khiến cậu càng có vẻ trẻ thơ.

Anh cúi xuống, tóc anh lòa xòa trên trán cậu. Anh biết cậu say, cậu sẽ không nghe thấy:

- Minh, anh thích em.

Em là giấc mơ nhưng anh không phải dreamcatcher. Anh không sao chạm vào em được.

Kiên tắt đèn. Cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Cửa khép lại sau lưng Kiên, một giọt nước long lanh rơi xuống trong thinh lặng.

Minh không say. Cậu chỉ làm thế để được Kiên đưa về, tham luận chút hơi ấm từ anh. Con đường này quá chông gai. Nếu còn lựa chọn khác, cậu không muốn anh phải đi đường này.

Bộ phim thành công ngoài dự kiến. Ê-kíp làm phim được mời tham dự các buổi phỏng vấn, họp báo đến chóng cả mặt. Kiên tự nhắc nhở đừng tham gia. Nhiệm vụ của anh đã hết. Dừng ở đây thôi. Anh vốn sống bằng lý trí, giữa hai lựa chọn, một là sống như một người dị tính, lấy vợ sinh con; hai là yêu như một người đồng tính, chấp nhận ánh mắt kỳ thị của mọi người, anh thích cách thứ nhất hơn. Nghĩ thế nhưng anh không ngăn được bản thân mình gật đầu với tất cả các lời mời tham dự.

- Xin hỏi anh Kiên một câu. Tại sao anh lại tham gia dự án phim này?

Lý do ư? Kiên nhớ lại lúc mình đọc được mẫu tin quảng cáo, anh đã bị cái tên của bộ phim thu hút. Dreamcatcher – lá bùa thần bí của bộ tộc Ojibwa. Lá bùa mang ý nghĩa “*never stop dreaming*” – không bao giờ thôi mơ ước.

- Vì tôi thích những người biết ước mơ và đủ can đảm theo đuổi giấc mơ của mình.

- Ngoài đời thực, anh có phải là một người như vậy không?

Kiên nhìn sang Minh, thấy cậu cũng đang nhìn mình, mắt bình lặng như nước nhưng chẳng hiểu sao, anh có cảm giác cậu đã biết hết rồi. Cậu đang đợi anh, bình an và kiên nhẫn, như cậu đã từng chờ anh dưới cơn mưa ấy.

Một chàng trai cầm cây dù trong suốt đứng trước cửa phòng trọ hồi lâu. Anh bần thần một lúc mới đưa tay gõ cửa. Người trong phòng lộ đầu ra, mắt cậu thoáng chút tràn đầy kinh ngạc.

Chàng trai nghiêng cái dù, nước nhỏ từng giọt quanh anh. Tiếng anh như hòa lẫn với tiếng mưa *lộp bộp* trên mái tôn nhưng người ra mở cửa vẫn nghe rất rõ:

- Minh, anh thích em.

Đá và mầm cây

-Lam Nguyễn-

Chuyện kể rằng ở vùng đất xa xôi kia có một bãi biển xinh đẹp. Bên bãi biển, có một bãi đá ngày ngày đón sóng vỗ. Trăm năm trôi qua, bãi đá hàng ngày vẫn lặng im nghe sóng vỗ rì rào, lăn tít ra xa va vào mạn thuyền, sang đến bờ kia rồi lại trở về ôm bờ cát. Những đám mây xốp bông bèo trôi trên nền trời biếc xanh. Từng cơn gió vi vu mang vị mặn mòi của biển cả. Đá nghe không gian chuyển động trong sự ngưỡng mộ và đau đớn câm lặng của riêng mình. Tất cả thật đẹp xinh, chỉ riêng mình nó trơ lỳ, khô cằn, xơ xác và vô tri.

Biển cứ xa tít tận chân trời, sóng mãi vỗ những mời gọi, những cơn thuyền khơi xa mang bao nhiêu điều hấp dẫn nhưng đá vẫn

chỉ có thể bất động giá u đi những khát khao mà chỉ mình đã hiểu. Niềm an ủi duy nhất của đá là mỗi ngày được đón bầy hải âu ghé đến và lắng nghe những câu chuyện mang từ khắp nơi đến của chúng. Sau một ngày dài bay lượn chinh phục bầu trời, chạm đến tầng mây rồi sa xuống sóng nước, phiêu du tới mãi bờ kia, chúng có biết bao nhiêu điều thú vị để kể nhau nghe. Bầy hải âu là niềm an ủi duy nhất khiến bãi đá cảm thấy rằng mình đang tồn tại.

Hằng ngày, bọn chim hải âu chao lượn quanh bãi đá để kiếm ăn. Những con sóng tung bọt trắng xóa mang theo đầy ắp cá tôm luôn là niềm yêu thích của bọn chúng. Chúng tự do tung đôi cánh lấp lánh ánh bạc cùng gió biển, đôi lúc lại phát ra tiếng kêu đầu đầu.

Nó thích nghe chuyện của lũ hải âu. Nó khao khát được tìm hiểu và khám phá những điều mới lạ. Nó ngưỡng mộ loài chim ấy vì bọn chúng có thể bay xa, bay cao và mang về những câu chuyện đầy thú vị. Từ chuyện nhặt nhấm cọng rom cho đến nơi nào có nhiều thức ăn, lũ chúng nó đều biết và kể nhau nghe.

Khi mặt trời lên cao, hơi nước dày đặc và không khí xung quanh nóng dần lên cũng là lúc chúng nghỉ ngơi. Tiếng kêu líu xiu của những chú chim tụm năm tụm bảy trò chuyện vang cả một góc trời. Bỗng lợt đến chỗ nó tiếng kêu quen thuộc của một đôi hải âu.

Con nọ kêu âu âu bảo: Bãi đá bên kia đang được con người khai thác đấy.

Con kia thắc mắc: Cậu đoán xem lần này họ dùng đá vào việc gì?

Con nọ lại đập cánh phành phạch bảo: Thì chắc là như mọi lần lại dùng đá để lát đường, xây nhà, đúc tượng...

Con kia ngoảnh đầu sang con nọ, kêu líu ríu: Tớ nghe bảo sắp có con đường đi qua đây. Có lẽ họ sẽ dùng vào việc đó. Nhưng mà như thế thì chúng ta sắp không còn chỗ đậu rồi. Rõ chán!

Sau khi đàn hải âu rời đi, bãi biển nháo nhác một thứ âm thanh lặng câm bằng ngôn ngữ của đá. Câu chuyện mà hai con hải âu vừa nhắc đến, ngày hôm ấy trở thành đề tài của của bãi đá.

“Trưởng lão ơi! Họ có tìm thấy chúng ta không?” Hòn đá xa xa cất lời bằng sự lặng thinh.

Vị trưởng lão mà hòn đá nọ nhắc đến là một hòn đá to lớn nằm ngay bên cạnh nó. Trưởng lão đã ở bãi đá hàng trăm năm. Bề mặt của ông bám đầy rêu xanh và lá mục. Mỗi khi thủy triều dâng lên, phần chân của ông lại bị ngập trong nước biển. Thời gian dần qua, có vô số những chú sò lí tí bám vào. Khắp người ông đâu đâu cũng thấy những vết nứt nẻ, chân chim.

“Ta không biết.” Đáp lại hòn đá nọ cũng chỉ là sự tĩnh mịch của màn đêm.

“Thế ông sẽ đi sao?” Hòn đá nhỏ hơn nó bắt chợt vang lên trong im lặng. Đá nhỏ vừa đến nơi này hơn một năm. Bọn hải âu đã đưa cậu đến trong một lần chúng bắt nhậm con mồi.

“Việc này cũng không biết được cháu à!” Đáp lời nó vẫn chỉ là màn đêm yên lặng, nặng nề.

Rồi mọi thứ lại rơi vào tĩnh lặng. Xung quanh chỉ còn tiếng gió vi vu, và sóng biển rì rào. Trưởng lão mơ màng về phía trời xa. Ông đã ở đây khá lâu nhưng vẫn chưa có cơ hội hóa thành những kiến trúc vĩ đại hay tượng đài đẹp đẽ mà bọn hải âu hay nói đến. Mặt trăng đã lên cao, chiếu xuống bãi biển thứ ánh sáng vàng vọt. Những tia sáng như nhảy múa trên phần đỉnh đầu trơn trượt vì gió

sương của trường lão làm cả hòn đá ánh lên. Có lẽ lần này sẽ đến lượt ông chăng?

Bỗng một ngày, khi ánh mặt trời vừa ló dạng từ đằng đông, tạo nên vầng quang sáng rực hơn mọi ngày, thì từ đâu xuất hiện những âm thanh ồn ào, âm ỉ và bẽ bộn. Con người đã đến với nhiều thứ bả ngọc kim loại sáng loáng.

Tiếng ken két của kim loại va chạm bề mặt đá càng lúc càng gần. Nhiều ngày qua, vô số tiếng ồn ỉ, xèn xẹt vang lên. Những hòn đá xung quanh nó lần lượt chịu đau đớn rời khỏi bãi đá. Chúng hài lòng vì sắp sửa trở thành khối vuông vuông dùng để lót đường. Nó cũng trông đợi đến lượt mình. Sóng biển vỗ vào chân nó làm tung tóe ra vô vàn bọt biển mát lạnh giữa trưa nắng nóng. Thật thích thú!

Sau vài tuần, con người dời máy móc đến chỗ trường lão. Âm thanh âm ỉ, rẹt rẹt và hàng ngàn tia lửa cứ liên tục bắn ra xung quanh ông rồi lan cả sang nó. Ngày chính thức rời khỏi phần đã ở sâu trong lòng đất, ông trở nên sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời và truyên đến nó những âm thanh tĩnh lặng.

“Con à! Cuộc đời của ta đã thấy được ý nghĩa của đời mình.”

Sau khi trường lão được đưa đi, mọi thứ ồn ào, âm ỉ cũng biến mất. Con người rời đi nhanh như lúc họ xuất hiện. Để lại hòn đá xấu xí, là nó, chơ vơ giữa bãi hoang tàn, ngổn ngang và lạnh lẽo.

Ngày mới ló dạng nơi chân trời nhưng ánh mặt trời chói chang quá, khó chịu đến mức làm bề mặt của nó nứt ra. Sóng biển ồn ào, cứ liên tục vỗ vào bờ cát và nhanh chóng biến chúng thành màu nâu sậm xấu xí. Gió cứ va đập vào bề mặt của nó gây ra tiếng u u như nước nổ. Mây đen đột ngột giăng đầy, những hạt mưa nặng nề nhanh chóng tìm đất. Tiếng bồm bộp cứ vang lên tức tưởi trên

đỉnh đầu của nó. Bầy hải âu cũng biết mất không thấy tăm hơi. Mọi thứ đẹp đẽ trước đây, dường như chỉ là ảo tưởng của riêng nó.

Khá lâu sau, có một cặp hải âu lạ vô tình lạc đến chỗ nó. Chúng đậu ngay trên thân nó và líu ríu kêu: Bây giờ, chúng ta bay đi đâu hả anh? Thức ăn cũng không còn để mà bắt. Em đói quá, không thể bay xa được nữa...

Con còn lại cọ cọ đầu vào thân con nọ như động viên: Cố lên em, vì con của chúng ta, em gắng bay thêm chút nữa, anh sẽ bảo vệ em!

Nói rồi hai chú chim lão đảo bay đi dưới trời chuyền giông. Chúng bay đi đâu, về đâu, nó cũng không biết nữa. Nó đã từng ngưỡng mộ bọn hải âu vì chúng có đôi cánh. Chúng muốn đi đâu tùy thích, không như nó. Nhưng ngày hôm nay, nó chợt thấy mình may mắn vì dù sao nó cũng còn có bãi đá này, còn đôi hải âu ấy, phải bay đến khi nào mới tìm được chốn thuộc về mình?

Mùa thu năm ấy chậm chậm trôi qua. Mùa đông vội vã kéo đến. Nó vẫn ở khu đá, ngày ngày qua đi, nó vẫn chờ đợi và hy vọng cơ hội trở thành bức tượng vĩ đại nào đó.

Mùa đông năm đó khá khắc nghiệt, nước biển xô vào bờ liên bị không khí lạnh giữ lại và đóng thành băng. Những cơn gió cứ thổi không ngừng mang theo triệu triệu bông tuyết rơi đầy trên đầu nó. Cả bãi đá như chìm trong một màu trắng xóa đến cô độc. Hòn đá xấu xí thê thảm cảm thương những sinh vật không được mang lớp ngoài cứng cáp như nó. Nhìn những cành cây trụi bám đầy tuyết chẳng còn nhận ra hình thù, nó lại hy vọng mùa đông khắc nghiệt mau qua. Nó nhớ những chiếc lá xanh mơn mớn, nhớ làn

nước mát lạnh chạm vào chân, nhớ hương vị mắ`n mặ`n ngập tràn không khí, cả tiế`ng líu ríu khi tìm mỗ`i của bọn hải âu...

Sau một thời gian, ánh mặt trời ấ`m áp cuố`i cùng cũng quay lại để xua tan cái lạnh lẽo. Nó nghe đâu đó trong tiế`ng gió có tiế`ng hót, tiế`ng cành lá vi vu, tiế`ng rì rào quen thuộc... Bãi cát vàng óng ánh cũng dầ`n hiện ra. Hải âu lại trở về` chao lượn cùng trời đầ`t.

Bỗng nó cảm nhận phía dưới mình có thứ gì đó đang động đậy như muố`n vươn lên. Nhưng nó là đá, nó có thể đi đâu, có thể làm gì? Ngày qua ngày, nó cũng quen dầ`n với cảm giác nhỗ`n nhộ`t ấ`y.

Rỗ`i một buổi sáng đẹp trời, giữa nó và phầ`n sót lại của trường lão có một mầ`m non vươn lên, nhỏ bé, xanh xanh. Mầ`m non xoay nhẹ hai cánh lá nhỏ và tìm kiế`m ánh mặt trời đang chiế`u rọi rực rỡ trên đầ`u. Mầ`m non khế`lay động trong gió và truyề`n đế`n nó một chút yế`u ố`t lặ`ng thình.

“Em chào anh, em là mầ`m cây! Em biế`t anh là đá. Em ở bên dưới anh đã mầ`y mùa rỗ`i nhưng đế`n nay mới ra khỏi đượ`c”.

“Sao em lại ở đây?” Nó ngạc nhiên đáp lại bắ`ng âm thanh tĩnh lặng. Có lẽ mầ`m non đã ở bên nó khá lâu nên em hiểu đượ`c những âm thanh lặng im của đá.

“Nhiề`u tháng trước, em đã đế`n đây. Em ngỡ mình không thể qua đượ`c mùa đōng khắ`c nghiệt nhưng may nhờ có anh”.

“Sao lại thế`?” Nó ngạc nhiên lắ`m.

“Vì em đượ`c anh che chở, đượ`c anh chắ`n gió đōng và tuyế`t lạnh nên hôm nay, em mới đượ`c nhìn thầ`y mặt trời. Cám ơn anh!”.

Sóng biển lại ập vào chân nó, tạo nên tiế`ng rào rào kỳ lạ. Bọt biển tung tóe khắ`p mặt đá và vặ`ng một ít lên cánh nhỏ của mầ`m non

như những giọt sương sớm long lanh dưới ánh mặt trời.

“Sau này, mình nương tựa vào nhau được không anh?” Sự tĩnh lặng, dịu êm đưa đi trong gió.

Mầm cây nhỏ bé đã cố gắng vượt qua bao khó khăn để tồn tại. Em ấy muốn vươn lên và vững chắc. Còn nó thì sao? Nó từng tự hỏi tạo hóa sinh ra nó - một hòn đá xấu xí, lồi lõm, không hình dạng như nó - để làm gì? Nhưng giờ đây, điều ấy không còn quan trọng nữa.

Tiếng chim hót khắp nơi, những bông hoa bung nở đưa hương thoang thoảng vào gió đến với bãi đá. Tiếng sóng biển vỗ bờ càng lúc càng nhanh. Bầu trời cùng mây trắng như hòa làm một và đâu đó vang lên chút tĩnh lặng ôm ôm của trưởng lão “Cuối cùng con đã thấy được ý nghĩa của đời mình.”

Chút kỷ niệm dịu dàng

-Điện Yên-

Nguyên đi học về liền quăng túi xách lên bàn, định chạy đi chơi luôn nhưng nghĩ thế nào lại thay quần áo rồi ngồi vào bàn, lôi bài tập tuần sau ra quynh quáng làm hết. Mai là thứ Bảy, không phải đi học nhưng ngồi soạn bài cũng đủ mất hết tinh thần một ngày. Thôi thì đau dài không bằng đau ngắn, nếu phải ăn một con ếch mỗi ngày thì tốt nhất là ăn nó vào bữa sáng. Kết liễu lũ bài về nhà này xong đi chơi mới nhẹ đầu được. Phải công nhận “quân địch” vừa đông vừa khó giải quyết, đến tận bảy rưỡi Nguyên mới xử xong bọn chúng mà mò xuống tầng dưới. Bố mẹ đã ăn trước để đi công chuyện, cậu và qua quýt hai bát cơm rồi khóa cửa sang nhà Hoàng chơi.

Nguyên và Hoàng sống chung một khu phố, chỉ cách nhau một dãy nhà, đi bộ dăm phút là tới. Nhà Hoàng có mỗi hai mẹ con ở nhà, bố Hoàng thường đi công tác xa nên buổi tối cậu ít ra ngoài vì sợ mẹ ở nhà một mình buồn. Phải nói rằng Hoàng là một đứa con đúng chuẩn “con nhà người ta”, vừa đẹp trai cao ráo giỏi cả văn lẫn võ lại ngoan ngoãn hiểu thuận. Riêng khoản tối tối ngó xem *Cô dâu tám tuổi* với mẹ đã đủ xếp hạng Hoàng ở cấp độ “người con của năm” rồi. Cả khu này, nhà nào cũng lấy Hoàng làm hình mẫu cho con mình noi theo. Vô hình chung, cậu trở thành thần tượng của bọn nhóc bé, nỗi oán hận của lũ con trai, niềm mơ ước của đám con gái. Làm bạn một người là đồ vật tượng của nhiều thành phần xã hội như vậy, nhiều lúc Nguyên thấy thật nhức đầu.

Nguyên vừa nhả một hồ lô chuông, mẹ Hoàng đã xuất hiện sau cánh cửa với túi rác màu đen trên tay.

- Hoàng nó ở trên gác ấy. Cháu lên đi. Cứ để cửa đây cho bác.

Mẹ Hoàng thấy Nguyên, chẳng chờ cậu hỏi đã báo luôn.

Nguyên “dạ” một tiếng rõ to rồi một bước hai bậc phi lên lầu. Cậu quá quen thuộc căn nhà này nên chẳng buồn bật đèn cầu thang, hành lang tối om không làm khó được cậu. Nguyên lạch cạch vặn nắm đấm cửa phòng Hoàng. Khác với mọi ngày, căn buồng tối tối. Nguyên nghĩ có lẽ Hoàng đang ngủ nên vừa gọi khe khẽ vừa sờ lên công tắc đèn trên tường. Bình thường, mỗi lần Nguyên đèn đèn đèn được sáng trưng, chưa bao giờ phải tự bật đèn nên dù biết có công tắc trên tường, cậu vẫn khó xác định được “tọa độ” của nó một cách chính xác ngay lập tức. Trong lúc Nguyên còn đang căng mắt cho quen với bóng tối, đột nhiên một cái gì đó ướt nhớp, lạnh lẽo úp lên mu bàn tay cậu. Nguyên giật bắn người, trái tim thót lên tận cổ. Tiếng hét thoát khỏi cổ họng lập tức bị bít lại sau môi bởi một bàn tay cũng lạnh và ướt như thế đã bịt chặt miệng cậu. Nguyên

bị lôi tuột vào phòng, đè dí lên tường. Hơi thở ấm áp phả lên mặt cậu mùi hương quen thuộc, đầu gối Nguyên đang nâng giữa chừng lại hạ xuống. Cậu thè lưỡi liếm bàn tay đang bung miệng mình. Y như dự đoán, Hoàng giãy nảy lên, vội vàng buông Nguyên ra, thuận đường một tay bật đèn một tay tát bóp vào đầu bạn:

- Liếm cái gì thế? Cảm tình con cún à?

Nguyên nhe răng cười:

- Ai bảo mày giờ trò bắt cóc? Làm tao tưởng có tên biến thái nào định sàm sỡ chứ. Sao tay lạnh thế?

- Tao vừa đi vệ sinh xong.

Nguyên nhăn mặt ọ ọ má y cái, biết nửa câu sau của Hoàng là “nên vừa rửa tay” nhưng cũng không thể vui nổi với cái ý nghĩ bàn tay chạm vào mặt mình mới làm xong việc gì. Cậu uể oải nằm xuống giường của Hoàng, trên một đống chăn màn quần áo bừa bộn, thèm tưởng tượng cảnh các *fan* nữ sẽ phản ứng ra sao khi biết hoàng tử bạch mã trong lòng họ thực ra cực kỳ cầu thả, bít tất bảy ngày một đôi, quần sịp hai ngày mới giặt.

Hoàng thây Nguyên cười gian, há t hàm hỏi:

- Đang ủ mưu gì mà khoái trá thế?

Nguyên lè lưỡi, quơ cái gối lông vũ ôm vào lòng, chột thây dưới gối là tá một đống thư hồ ng. Cậu bĩu môi, hot boy có khác, thư tình trải đầy giường, đọc trước khi ngủ thay tiêu thuyết được. Cậu tóm bừa một bức lên đọc to:

“Hoàng thân mến,

Mình là Thảo Uyên lớp 12 A4. Mình rất thích bạn. Làm bạn trai mình nhé!”

Nguyên bĩu môi lắm nữa, con gái thời nay bạo dạn quá đi. Cậu lại gửi một bức thư khác. Thư viết: “Hoàng thân mến, mình là Ân Nhi lớp 12 D2. Mình rất thích cậu. Làm bạn trai mình nhé!”

Cậu nhíu mày, sao nghe quen quen?! Thử bức thứ ba: “Anh Hoàng thân mến, em là Phong Lan lớp 10 B1. Em rất thích anh. Làm bạn trai em nhé!”

Đến đây thì Nguyên chịu hết nổi rồi. Cậu vung mớ thư cho bay la tả quanh người.

- Cái quý gì vậy? Bộ đọc chính tả cả trường chép hả? Sao chẳng có tí sáng tạo nào thế?

Hoàng ngó lên ghê, nhịp nhịp chân:

- Mày khó tính quá. Chẳng qua tâm lòng của các em đối với tao đều giống nhau thôi.

Nguyên xì một tiếng:

- Các em ngốc quá. Ai cũng giống ai thế này thì ăn thua gì.

Hoàng nâng tầm kết luận lên một trình độ khác cao cấp hơn:

- Mày nhìn mà rút kinh nghiệm. Về sau có viết thư cho ai thì cố làm cho khác một tí. Về sau nữa đi xin việc cũng thế, hàng đồng hồ sơ na ná nhau, mình không khác biệt hóa đi thì chỉ có chết.

Nguyên gật gù tỏ vẻ đã hiểu. Ánh mắt cậu lướt qua chiếc tủ đầu giường. Ở đó có một phong thư, hoàn toàn khác với

những bức thư khác, không phải trang trí đẹp lộng lẫy hay nét bút rõ ràng bay phượng múa mà ngược lại, nó chẳng hề có chữ viết tay nào. Trên phần địa chỉ người gửi là một chuỗi từ ngữ cắt ra từ các trang báo khác nhau, “*From T. B. with love*”.

Nguyên tò mò lật lên lật xuống cái phong bì rồi mới mở ra. Bên trong là một mảnh giấy, chữ trên giấy cũng là các từ cắt ghép từ báo in: “Mình thích cậu”. Cậu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn chủ nhân bức thư. Hoàng nhún vai:

- Tao cũng như mày thôi. Ban đầu nhìn phong bì tao còn tưởng thư tô ng tiên khủng bố gì đó.

- Mày có hiểu nó làm thế nghĩa là thế nào không?

- Chịu. Tao nghiên cứu kỹ lắm rồi mà chẳng phát hiện ra điều gì. Cắt chữ thế này rõ ràng là muốn giấu u nét chữ. Cũng không có dấu bưu điện, tức là nhét trực tiếp vào chỗ tao. Vậy chắc là người nào đó gạ n tao.

Nguyên gục gặc đầu khen ngợi:

- Có logic. Tiếp đi.

- Mày xem mấy cái thư khác nhé, luôn ký ghi rõ họ tên lớp học, thậm chí cả email, số điện thoại, facebook, chỉ lo tao không biết đường liên lạc lại. Người này thì khác hoàn toàn, không muốn tao nhận ra. Nếu đã thế thì tại sao phải tốn công cắt dán rồi gửi thư cho tao? Việc đó chỉ có thể chứng tỏ một điều...

Hoàng ngừng rất đúng lúc đúng chỗ khiến Nguyên nôn nóng ngò i thẳng dậy, hô i hộp hỏi:

- Điều gì?

- Người đó... quá mê n mộ tao đê n nổi không thể kiê m chê n nổi tâm tình. Ha ha ha...

Nguyên học lên má y tiế ng, ôm ngực làm điệu bộ trúng thương cực nặng:

- Hự... Công phu chém gió và ảo tưởng sức mạnh của các hạ thật là thiên hạ vô song. Mỗ xin cúi đầ u bái phục.

Hoàng vẻ mặt nhơn nhơn tự đắ c, vuô t vuô t chòm râu tưởng tượng:

- Các hạ quá khen. Hoàng mỗ lâ y làm hổ thẹn.

- Các hạ chớ nên khiêm tô n. Có câu “một khiêm tô n bằ ng bôn tự kiêu”. Có phải ý các hạ là vậy chẳ ng?

- Các hạ nói thế , ta đây cung kính không bằ ng tuân lệnh vậy.

Cứ thế , hai đứa ba hoa chích chòe, chơi trò diễn phim kiê m hiệp một hồ i rô i lẫn ra cười. Mãi Hoàng mới sực nhớ ra:

- Mà y qua kiê m tao chi vậy?

- Giờ mới hỏi ha mà y? Quá trễ rô i.

- Hả? Trễ gì?

- Thì trễ lâu quá, tao quên bẻ ng má t rô i.

Nghe thế , Hoàng đang ngô ì trên ghê , bật dậy phi lên giường, một tay đè Nguyên xuô ng tá m đệm mê m mại, một tay vơ cái quầ n con bên cạnh úp lên mặt bạn:

- Dám chơi tao à?

Nguyên cười “khả ô ”, hít hít cái quầ n:

- Thì sao?

Hoàng làm động tác nôn ọe, né khỏi người Nguyên:

- Biế n thái!

Nguyên đấ c thấ ng ngô`i dậy, vênh váo nói:

- Muố n hù đại ca đây hả? Còn phải luyện nhiề u.

Đoạn, cậu đổi lại thành dáng vẻ nghiêm túc:

- Đùa thôi. Tao sang mượn vở Sử. Bữa trước tao buồ n ngủ quá, cóc nghe được cô giảng gì mà tuầ n sau kiểm tra một tiế t rồ i.

Hoàng đi về` phía bàn học lấ y vở cho bạn, dặn:

- Mà y chép xong mai trả tao để tao còn ôn.

- Ủ. Nhớ rồ i. Mà mà y câ n gì ôn. Nhỏ Hạnh ngô`i cạnh mà y chăm muố n chề t. Nó lại *mề t* mà y. Chỉ câ n mà y đá lông nheo phát là nó cho mà y *cóp* bài liề n hà.

- Đùng có xúc phạm nhân cách của tao. Tao mà thềm *cóp-pi* bài gái à? Tao chỉ quay thôi.

Nguyên gật đầ u ủng hộ thái độ “liêm chính” của bạn:

- Mà y rấ t có tự trọng nha. Xúng danh *anh hùng hảo hớn*. Bữa tới quay được nhớ ném phao cho tao.

- Chú yên tâm. Anh có thể bỏ vợ chứ không bao giờ bỏ chú.

Và Hoàng giữ lời thật. Nói quay bài chỉ là đùa, trí nhớ cậu rấ t tồ t, lại có phương pháp học hiệu quả nên các môn học thuộc không làm khó được cậu. Nguyên tính tình tài tử, má y môn tự nhiên rấ t khá, chỉ riêng Sử, Địa, Giáo dục công dân thì học trước quên sau, lầ n

nào kiểm tra cũng phải viện đề n phương án “*hỏi các bạn trong trường quay*”. Lâ n này cũng không ngoại lệ. Vì học vẹt nên cứ mỗi một đoạn là Nguyên lại câ n bạn nhắ c cho câu đầ u. Có mô i rô i, các câu sau sẽ tuôn ào ạt cho đế n hế t đoạn, sang đoạn khác lại chờ bạn mô i tiế p. Cô Sử bữa nay nghỉ, nhờ thầ y Giáo dục công dân coi giùm. Giữ vững tinh thầ n môn mình phụ trách, thầ y trông cực kỳ chặt khiế n Nguyên không ngoá nỏi, vừa khom người xuô ng thắ p khề u đũa bên cạnh đã bị thầ y e hèm cảnh cáo. Nguyên muố n khóc nức nở quá trời, đã qua mười lăm phút mà giấ y kiểm tra của cậu vẫn tră ng tinh, ngoài đề bài ra thì chưa viế t được ký tự nào. Kiểu này khéo ăn trúng ngỗng má t thôi. Nguyên mé u máo liế c sang phía Hoàng, mặt mày méo xệch. Radar của Hoàng bắ t trúng tâ n số sóng điện từ đang khô n khô của Nguyên nhưng cậu không ngẩng lên mà cắ m cúi viế t lia lịa cho xong bài. Nguyên nhìn cán bút của Hoàng chuyển động không ngừng mà rô i cả ruột, cái thầ ng này sao thiế u nhạy cảm vậy, anh bắ n tín hiệu nãy giờ mà chú không nhận ra là sao. Lại mười phút trôi qua, tâm tình của Nguyên chảy dầ n xuô ng như cát trong đầ ng hồ . Đúng lúc đó, bỗng tiế ng rên rỉ của Hoàng phá tan bầ u không khí nặng nề , tĩnh lặng trong lớp. Thầ y Giáo dục công dân bước vội về chỗ Hoàng hỏi han. Mặt cậu tái nhợt, lắ p bắ p:

- Em đau quá thầ y ơi.

Nguyên nghe vậy, lo lắ ng đế n quên khuấ y cả bài kiểm tra, định chạy sang bên bạn thì thầ y bàn tay Hoàng đang thông xuô ng khề vẩy vẩy. Cậu chột bưng tỉnh đại ngộ, vội rút cuố n sách giáo khoa trong ngăn bàn ra, nhẹ nhàng lật giở. Một cơ số đũa cũng nhanh chóng nắ m bắ t cơ hội, lập tức bắ t chước Nguyên. Chỗ thầ ng Tuấ n bỗng “xạch” một phát, rõ ràng là tiế ng sách rơi. Thầ y Giáo dục công dân quay phắ t lại, vẻ đầ y nghi ngờ. Bọn đang quay bài âm thầ m chửi Tuấ n nghìn lẻ một câu chửi thề bằ ng đủ loại ngôn ngữ

khác nhau. Hoàng lại rên to một tiếng, lặn nữa kéo sự chú ý của thầy giáo về mình. Nhìn mặt cậu có vẻ rất đau đớn, thầy lo ngại bảo cả lớp nghiêm túc làm bài kiểm tra còn mình dìu Hoàng xuống phòng y tế. Hoàng rất có trách nhiệm, lẻ tẻ từng bước chậm rì rì, đến khi thầy quay lại lớp thì công cuộc quay cốp của cả lũ đã hoàn thành. Hoàng lại trở thành cứu tinh của cả bọn. Nộp xong bài, một đám kéo nhau xuống phòng y tế “*cung nghênh thánh giá*” về lớp.

Sau vụ đó, hình ảnh của Hoàng trong mắt các bạn nữ càng tăng giá vùn vụt. Nguyên ngửa mặt lên trời than hai tiếng “bất công”. Tại sao những đứa *cóp-pi* thì bị khinh bỉ còn đứa tiếp tay cho *cóp-pi* lại được phong thần? Thời buổi này phù phiếm quá, cứ đẹp trai thì làm gì cũng đúng hết.

Càng sát ngày Valentine, Nguyên càng thấy nhận định của mình chuẩn khỏi cần chỉnh. Năm nào cũng thế, tới gần 14/2 là Hoàng bắt đầu ngập trong hoa, quà, kẹo, thư. Nguyên nhìn hộp nọ hộp kia xếp thành hàng trong phòng bạn mà muốn tiểu đường, trong này không phải *chocolate* thì cũng là kẹo ngọt. Các bạn gái thân mến, Hoàng cực ghét đồ ngọt, các bạn có biết không hả?

Hoàng thờ ơ ngó đờng quà tặng, năm nào cũng phải xử lý chúng thật mệt. Của người khác tặng, cậu tuy không thích người ta nhưng cũng trân trọng, vứt đi không nỡ, ăn lại càng không. Sau Valentine, Hoàng thường phân phát hết kẹo cho đám trẻ trong khu, còn hộp quà thì cho mẹ đem xài dần. Cậu chỉ giữ các bức thư dù chẳng bao giờ lôi ra đọc lại.

- Năm nay có em nào văn hay chữ tốt không?

Nguyên tò mò hỏi.

- Có. Để tao đọc mày nghe. “Đây là một bức thư bí mật của mình gửi cho bạn, mong bạn đừng lấy nó làm trò cười. Vì nó một bức thư

bí mật, nên nó cũng nói lên một bí mật của mình, liên quan tới bạn. Đoán ra được rồi phải không? Mình thích bạn. Mình không đủ dũng cảm để nói ra thành miệng nên gom chút ít lá gan bé tẹo mà mình có, viết cho bạn bức thư này để bày tỏ tình cảm của mình tới bạn. Lớp Mười Hai rồi, có lẽ chúng ta sắp xa nhau rồi, cho nên ít nhất mình không muốn tình cảm này bị chôn vùi một cách lặng lẽ. Cho dù mình rất mong bạn đồng ý, nhưng nếu bạn không đồng ý thì cũng không sao đâu. Nếu thế thì đây sẽ là bí mật nho nhỏ của chúng ta nhé. Mong câu trả lời của bạn. Thanh Ngọc lớp 12 B6.”

Nguyên đang “ưỡn ẹo” trên giường gỗ rồi nhóm dậy:

- Chà. Được đó. Tên cũng hay. Người ta đã viết “đây là bí mật giữa mình và bạn” mà mày đọc toáng lên thế à?

Hoàng thản nhiên đáp:

- Trước sau gì mày cũng biết thôi, vì tao đã quyết định nhận lời cô ấy, hôm trước tao gặp em rồi.

Nguyên choáng váng một lúc mới phản ứng:

- Thật hả? Hoàng tử của muôn dân cuối cùng cũng chịu thuộc về một người à?

- Hoàng nhẹ giọng “ừ” một tiếng, cũng không giải thích nhiều. Nguyên hơi ngập ngừng một chút mới hỏi tiếp:

- Mày nghiêm túc thật hả?

Hoàng nhún vai:

- Thật. Tự dưng tao muốn có chút gì để nhớ sau khi ra trường.

- Ồ. Vậy bữa nào giới thiệu em Ngọc với tao đi.

- Cuối tuần này nhé.

- OK.

Chiều thứ Bảy đó, Nguyên đóng vai “bóng đèn” đi chơi với Hoàng và Ngọc. Ngọc không phải hoa khôi, xét về mặt nhan sắc thì thua xa Hoàng nhưng cô mang dáng vẻ dịu dàng rất đáng yêu, giọng nói ngọt ngào, tính tình hiền hòa khiến người khác muốn thân cận. Nguyên đánh chén một bữa no nê, võ vai Hoàng coi như chấp nhận Ngọc qua vòng kiểm duyệt, “anh chúc mừng chú”. Hoàng thành hoa có chủ làm tan nát trái tim bao nữ sinh trong trường, đồng thời mang tới cơ hội cho vô số nam sinh khác. Từ ngày hai người công khai quan hệ, thư tình gửi cho Hoàng gập ghềnh như “tuyệt chủng”. Nói là “gập ghềnh” vì thực ra vẫn còn một người kiên nhẫn duy trì, vẫn luôn là những bức thư cắt chữ từ báo ghi “From T.B. with love”. Ban đầu Hoàng còn để ý nhưng sau khi suy luận nát óc không ra kết quả, cậu cũng xếp chuyện đó vào một góc trong đầu, giống như những bức thư kỳ lạ được Hoàng cất vào góc tủ.

Những tuần cuối cùng của đời học sinh theo tiếng ve gọi đang tới rất gần. Cây phượng già bắt đầu đơm hoa đỏ chói. Bọn con gái riu rít nhặt hoa xâu thành chuỗi dài quàng lên xe đạp. Nguyên thường đến lớp sớm hơn, cậu không phải sang rủ Hoàng nữa vì Hoàng bận đi đón Ngọc rồi. Tình cảm hai người đó tiến triển rất tốt đẹp, Nguyên không thể làm vật cản hoài, cậu cảm thấy mình thừa thãi. Nhiều lúc Nguyên hơi chạnh lòng, dù gì cậu và Hoàng cũng chơi với nhau mười mấy năm, ngày nào không gặp nhau không chịu được, bỗng dưng một cô gái xuất hiện và cậu trở thành thứ yếu với Hoàng. Điều duy nhất an ủi là Ngọc rất tốt, đúng tiêu chuẩn vợ hiền. Yêu nhau thêm dăm năm nữa, tốt nghiệp đại học lấy nhau là vừa. Nguyên tính toán rất chi tiết cho Hoàng trong khi người trong cuộc lại chẳng nghĩ xa xôi đến thế.

- Tô t nghiệp xong tao sẽ đi Mỹ. Dự định là học luôn *master* bên đó. *PhD* thì chưa biết.

Hoàng ngò i bên bàn học xếp cao những cuốn sách tiếng Anh, nói.

- Ủ. Có điều kiện thì đi. Vậy chuyện của mày với Ngọc thì sao?

- Không biết. Chắc là tan. Tao đi thế phải sáu, bảy năm. Ai biết mọi thứ sẽ thay đổi thế nào.

Nguyên hơi ngỡ ngàng vì sự thản nhiên của Hoàng:

- Mày nói với Ngọc chưa?

- Chưa. Bao giờ gâ n đi hăng hay. Giờ nói sớm lỡ làm cô á y phân tâm, ảnh hưởng đến má y kỳ thi sắp tới.

Nguyên “ờ” một tiếng rồi im lặng, thật lâu sau mới lên tiếng:

- Mày có yêu Ngọc không?

Hoàng ngẫm nghĩ một lát mới đáp:

- Tao thích cô á y.

Cậu nói “thích” chứ không phải “yêu”. Nguyên nghĩ cũng đúng, mới mười tám tuổi, nói từ “yêu” có vẻ “tiểu thuyết” quá. Vô n dĩ những mô i tình học trò thường hay chết yểu, Hoàng và Ngọc chia tay chắc cũng chẳng khiế n ai ngạc nhiên. Phải chăng cả hai người đó ngay từ đầ u đã hiểu?

Thực ra, Ngọc không hiểu, nhưng cô biết mình không thể chờ Hoàng lâu đến thế, nhất là khi hai người chẳng có gì ràng buộc.

Anh không muố n em phải đợi vì anh đi bao lâu còn chưa rõ.

Anh có yêu em không?

“Câu hỏi quen thuộc làm sao”, Hoàng nghĩ, “Nguyên cũng hỏi như vậy”. Cậu cảm thấy có lỗi, chưa bao giờ cậu tự vấn điều này. Có lẽ yêu hay không, với cậu, không có ý nghĩa quyết định.

Ngọc lặng lẽ rơi nước mắt, cô không cần câu trả lời. Chính cô cũng biết mình không thể chờ Hoàng, cậu là của cô chỉ khi ở bên cô mà thôi. Chút tình thơ ngây cứ thế tan đi như mây khói.

Ngày chia tay trường lớp, bọn con gái khóc như mưa. Lũ con trai không ủy mị thế nhưng cũng buồn rười rượi. Mấy đứa chuyên tay ghi lưu bút, rồi vẽ loảng ngoảng lên áo bạn - những dòng chữ đôi khi nhòe đi vì nước. Nguyên chống tay lên lan can hành lang, ngẩng nhìn tán phượng vĩ nơi góc sân, đảo chồi một khoảng trời thanh xuân của cậu. Ra trường rồi, cậu sẽ không còn đến đây nữa, cho dù đến thì cậu ngày hôm ấy cũng không phải là cậu ngày hôm nay. Ngày hôm nay, khoảnh khắc này là vĩnh cửu. Nguyên nhìn Hoàng cặm cụi ký cho các bạn, kể cả thằng Chiến hôm trước vừa choảng nhau một trận với Hoàng. Nghĩ cũng buồn cười, Hoàng đang ngò i thì Chiến xông đến, đập bàn đánh “rầm” một phát.

- Thằng kia, tao nhin mày ba năm rồi i. Hôm nay không đập nhau với mày thì tao bé bả ng con kiến.

Cả lớp bu quanh hóng hót vì Chiến vô n hiề n lành, bữa nay ăn phải bả gì mà tăng máu thế . Hoàng hờ hững hỏi:

- Lý do?

- Mày... vờ ngu hả? Tao đây đại diện anh em FA trong lớp thực thi công lý. Bọn tao ế chổng chơ còn mày thư tình đọc mỗi mắ t. Tròi có mắ t không hả?

Hoàng thân nhiên đề nghị:

- Chúng mày yêu nhau là giải quyết được vấn đề.

Chiến không thèm nghe hết câu đã đấm Hoàng một cú. Hoàng nhanh nhẹn né được, đáp trả ngay. Hai đũa vùn nhau trong tiếng cổ vũ của đám cá cược ngoài “xới vật”. Tất cả đều biết chỉ là đùa thôi, Hoàng ở lớp luôn bày ra dáng vẻ ung dung, chín chu, ai cũng muố n một lần thấy cậu đấ u vật. Nguyên nhìn Hoàng đầ u tóc, quầ n áo xộc xệch ngồ i dưới đấ t không khỏi cảm thán “người đẹp kiểu gì cũng vẫn đẹp”.

“Người đẹp” ấy hôm nay chẳng những không nhận được lời tỏ tình nào mà còn bị một cô bạn lớp bên má ng vớ n. Cô trách Hoàng làm cô ngưng suố t ba năm trời rồ i tát cho cậu một cái. Hoàng ôm cô bạn ấy, để mặc nước má t cô thấ m ướt áo mình. Nhiề u năm sau nhớ lại ngày hôm ấy, Nguyên nghĩ tuổi trẻ thật tuyệt diệu làm sao, ngay cả những nỗi đau cũng đẹp như hoa. Chỉ có điề u, gió thời gian ùa vào khung đời, thổi những cánh hoa bay tứ tán, chẳng má y chố c đã không còn về t đấ u.

Nguyên đỗ Bách Khoa còn Hoàng vào Ngoại Thương học một năm trước khi đi Mỹ. Lẽ ra cậu có thể đi sớm hơn nế u tự túc kinh phí, gia đình Hoàng sẵn sàng đầ u tư cho con trai một. Nhưng cậu muố n chứng minh năng lực bản thân bằ ng suấ t học bổng toàn phần hơn. Trước ngày bay, nhóm bạn bè thân tổ chức liên hoan “tiễn bạn lên đường”, ăn uố ng, hát hò đế n tận khuya. Nguyên có vô vàn lời muố n nói mà chẳng thể thố t ra, đành chen lẫn giữa những chúc tụng, dặn dò của cả bọn. Một thắ ng khoác vai Hoàng:

- Mày sang “bển” nhớ gửi ít đô về cho anh em mở rộng tâ m má t. Tao chưa nhìn mặt Franklin bao giờ.

- Được, được. Anh phấ t lên sẽ không quên chú.

Thằng khác nháy mắt mặc kệ phòng Karaoke ánh sáng lập lòe chẳng ai bắt được tín hiệu nó phát:

– Nghe đâu gái Mỹ mạnh bạo lắm, chú phải cẩn thận.

– Hô hô hô, không sao, không sao. Chết vì gái là cái chết rất thoải mái.

Cả lũ cứ thế đùa giỡn như thế đây là lần cuối trong đời. Mà cũng có thể thế thật.

Hoàng ngồi trên taxi, buồn chán mở các gói quà bạn gửi vào tay ngày hôm qua. Ánh mắt cậu bất ngờ bắt gặp dòng chữ quen thuộc cắt từ báo - "From T.B. with love". Cậu mở ra thì thấy một cái đĩa CD, không bì không nhãn. Hoàng tò mò bật laptop lên chạy thử. Bài hát rất quen thuộc, và giọng hát còn thân thương hơn. Là Nguyễn, cover lại bản *From Sarah with love* của Sarah Connor. Hoàng nhắm mắt lắng nghe chất giọng trầm ấm của bạn. Một bàn tay vô hình bóp nghẹt trái tim cậu. Hoàng chấp vá các chi tiết rời rạc thành một bức tranh. Những lời cuối bài hát là mảnh ghép cuối cùng.

"He could dare to fall in love with you

So don't make me blue when I write to you

From T.B. with love"

Hoàng nhớ đến tên hồ i nhỏ của Nguyễn, nhớ những suy luận trước đây của mình. Cậu đã đúng - người gửi những bức thư kia chắc chắn rất gần gũi với cậu, biết rõ lịch trình, hành động của cậu. Và cậu cũng đúng khi đoán rằng người ấy thích cậu đến mức không thể không nói ra nhưng lại không thể nói ra. Hoàng buồn bã nhận ra

rã`ng cho dù cậu đã suy luận đúng hế` t thấy cũng chẳng thể nào làm thám tử được, vì cậu đã không đoán được nước cuô`i cùng. Hoàng rút điện thoại, gửi đi một cái tin rô`i tắ` t máy. Có điề`u gì đó thay đổi, vĩnh viễn không quay trở về` nguyên trạng.

Nguyên ngờ ngẩn đọc tin nhắ`n của Hoàng. Cậu không đi tiễn bạn, một thắ`ng con trai khóc lóc giữa bàn dân thiên hạ thì còn ra thể thố`ng gì. Câu trả lời của Hoàng đế`n sớm hơn cậu nghĩ nhưng cũng không ngoài tưởng tượng. Lúc này đây, Hoàng đang bay đế`n với những ước mơ khát vọng của cậu á`y, và trôi xa khỏi Nguyên như những áng mây trên trời.

Hoàng định cư tại Mỹ, thỉnh thoảng về` Việt Nam chơi. Một vài lâ`n anh và Nguyên chạm mặt nhau khi cùng đi họp lớp. Không ai nhắ`c lại chuyện xưa trong những phút thoáng qua gặp gỡ á`y. Năm tháng thanh xuân đã qua chỉ còn lại chút kỷ niệm dịu dàng tựa như những giọt sương mai trên cánh hoa sáng sớm mà dù là Hoàng, Nguyên, Ngọc hay bất kỳ ai chẳng nữa, mỗi khi nhớ đế`n đế`u không khỏi mỉm cười.

Cổ tích buồn

-Lam Nguyễn-

“Một hôm, chàng trai trẻ được đấng vua gọi vào cung điện. Cậu quỳ dưới thảm đỏ, đặt trước mặt là một chiếc giường hoa hồng. Kích thước của nó chỉ vừa đủ để cậu nằm co người lại.

Đấng vua nhìn chàng trai đầy ngạc nhiên và hỏi:

– Cái đó là gì? Người phá hết vườn hoa hồng của ta để làm nó à?

Chàng trai trẻ vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên và trả lời:

– Thưa đấng vua đáng kính, đây là chiếc giường mà hạ thần vừa kết. Hoa này là hoa hồng dại mọc ven bờ hồ rộng lớn phía

ngoài cung điện.

– Tại sao lại kê t giường bằ ng hoa hô ã ng? – Đức vua hỏi tiê p.

– Hạ thâ ã n cảm thâ y đây là chiê c giường thích hợp nhâ t với mình. Nó vừa đê p đẽ vừa đau đón. Khi hạ thâ ã n nằ m trên nó, co cả người lại, đẽ gai đâm vào da thịt... thâ ã n cảm thâ y như đư ợc ai đó ôm vào lòng. Cảm giác đó dù đau khổ nhưng đô i với hạ thâ ã n chính là quan tâm...”

– Em đ ọc gì thê ? – Hải hỏi tôi.

– Em đ ăng đ ọc cổ tích buồ ã n. – Tôi ngắ ng đầ u nhìn anh trả lời.

Hải nhẹ vuồ t tóc tôi và nói:

– Thời đ ại này còn đ ọc cổ tích, lại là chuyê n buồ ã n. Em thâ y cô đ ơn sao?

Tôi nhìn sâu vào mắ t anh và tự trả lời “Đú ng! Em rằ t cô đ ơn!”.

Tôi đê ã n đầ t nước này đã gầ ã n một năm. Cũng ngầ ã n â y thời gian, tôi đê u ở trong bệnh viê n. Tôi không còn người thân. Ba mẹ đã qua đ ời trong một tai nạn khi tôi mười chín tuổi. Họ là trẻ mồ côi và đê ã n tôi cũng như thê . Mười chín tuổi, tôi mang trong người căn bệnh khó chữa, lưu lạc đê ã n đầ t khách quê người. Tôi không biê t về căn bệnh quái ác â y, cho đê ã n khi nó gây ra những cơn đau dữ dội và ngày càng thường xuyên. Hiện tại, tôi chỉ có thê số ng thêm vài tháng.

“Phúc bằ t trùng lai, họa vô đ ơn chí” chính là hoàn cảnh của tôi. Nhận số tiê ã n bảo hiê m tai nạn của gia đ ình, bán luôn căn nhà đã

gắ n bó suô t mười chín năm, tôi lên đường đê n đấ t nước xa lạ này để chữa bệnh.

Tôi còn trẻ, tôi còn muố n số ng. Nhưng khi qua đê n đây, nhận sự điề u trị và theo dõi thì nỗi thấ t vọng lại khiế n tôi một lâ n nữa đau đón.

Ở bệnh viện trong nước, tôi được bác sĩ giới thiệu sang đây để chữa trị. Chi phí rấ t cao nhưng cơ hội để tôi có thể số ng lại vô cùng mong manh. Họ đã đưa hế t mọi trường hợp xấ u nhấ t có thể xảy ra với tôi. Mặc dù thế , tôi vẫn hy vọng.

Hải là bác sĩ điề u trị cho tôi. Anh đã giúp tôi rấ t nhiề u từ những ngày đầ u bước chân đê n nơi này. Anh là một người đàn ông tốt. Hải là con lai, mang nửa dòng máu thuộc đấ t nước của tôi. Anh nói tiế ng Việt rấ t tốt và cả tên cũng khiế n tôi thấ y gắ n gũi.

Cách đây ba tháng, tôi đã trải qua một lâ n phẫu thuật nhưng căn bệnh quái ác vẫn đeo bám tôi. Hải nói rằ ng, tôi chỉ có thể số ng lâu hơn vài tháng. Tôi vẫn nhớ ánh mắ t day dứt, khắ c khoải và pha một chút hồ i lỗi của anh khi nhìn tôi. Tâm trạng của tôi lúc ấy không biế t phải diễn tả thế nào. Như kiể u trời vừa nắ ng lại â m ập đổ mưa, quá đột ngột. Tôi chỉ mới mười chín tuổi, còn cả một chặng đường dài đang chờ đợ i tôi, tôi còn chưa biế t yêu là gì.

Suố t một tuầ n, tôi rơi vào trạng thái tro ng rồ ng. Và vài tuầ n sau đó, tôi dầ n dầ n học được cách chấ p nhận sự thật.

– Nê u ngày mai là tận thế , anh sẽ làm gì? – Tôi ngồ i trên giường nhìn ra khoảng sân mênh mông ngập nắ ng mùa xuân của phòng bệnh và hỏi Hải.

Hải im lặng một lúc sau đó ngập ngừng nói.

– Anh sẽ làm tất cả những việc mình muốn làm.

– Anh biết em muốn làm gì không? – Tôi lại hỏi.

Dù không quay lại nhưng tôi chắc anh đang nhẹ lấc đầu.

– Em muốn ra biển, em muốn tận hưởng cuộc sống vài tháng nghỉ ngơi của mình để ở một nơi yên bình như thế.

Hải bước đến bên giường, khẽ vuốt tóc tôi và nhẹ nói.

– Anh sẽ thực hiện ước muốn của em.

Lúc này, tôi quay sang nhìn anh, đôi mắt của anh đã long lanh màu nước. Tôi không hiểu anh khóc vì điều gì, anh đang thương hại tôi sao? Tôi không thích người khác thương hại tôi và Hải càng không được.

– Anh đừng khóc khi em chết nhé! – Tôi nhẹ nói với anh.

Tôi không ngờ Hải lại đưa tôi đến ngôi nhà của anh ở gần biển. Một căn nhà bằng gỗ nhỏ ấm áp. Phía trước trồng rất nhiều cây xanh nhưng không có hoa. Đang là mùa xuân, mọi thứ thật mát mẻ và nhẹ nhàng. Cả hơi gió cũng mang vị mặn nhạt khiến người ta yêu thích.

Các ngày trong tuần Hải đi làm đến trưa quay về nấu ăn cho tôi. Chiều hai giờ chiều lại chạy qua bệnh viện và tận bảy giờ mới về nhà. Buổi tối, anh luôn ở bên tôi, làm hết việc nhà, kiểm tra sức khỏe, cùng tôi xem phim và tâm sự với tôi đến tận giờ đi ngủ.

Tôi vẫn có thể xuông bể p, nhưng Hải bảo để anh nắ u ă n. Anh là bác sĩ, anh biế t cách chăm sóc tôi thế nào cho đúng. Bữa sáng, trưa, tối đều do một tay anh phụ trách. Đôi lúc, tôi lại mỉm cười vì anh đã trở thành bác sĩ riêng của tôi mất rồi.

Tôi rất thích trồng hoa. Tôi nhờ anh tìm giống hoa hồ ng đại để trồng khắp vườn của anh. Loài hoa hồ ng đại mang đầy gai nhọn, cánh hoa mong manh nhưng lại có sức mạnh hơn bất kỳ loài hoa nào khác. Ở nơi càng khắc nghiệt nhất thì sức sống càng mãnh liệt. Dưới sự chăm sóc của tôi, hoa nở rục rỡ khắp vườn. Màu đỏ của hoa tạo nên một mảng màu nóng đến hút mắt. Dưới ánh mặt trời ấm áp, những cánh hoa bung nở, đưa hương thơm dịu nhẹ hòa cùng vị mặn của sóng biển tạo nên hỗn hợp mùi khiến lòng tôi lâng lâng.

Mỗi ngày tôi đều uống thuốc theo chỉ định của Hải. Cho đến vài ngày gần đây, những cơn đau cứ đến từng đợt từng đợt, càng lúc càng mạnh mẽ. Có lẽ, ngày tôi phải ra đi đang đến gần.

Vào một trưa mùa hè, gió thổi nhẹ từ biển vào, những cánh hoa hồ ng đại bung cánh rục rỡ, xung quanh không ít ong bướm đang vờn quanh vườn hoa đỏ rục, Thanh nhẹ nhàng trút hơi thở cuối cùng.

Cả buổi sáng, Hải cứ bồn chồn, bất an trong lòng. Anh đã gọi điện thoại về nhà nhiều lần nhưng Thanh không nghe máy. Nỗi lo lắng càng lúc càng lớn theo tiếng chuông đổ dài mà không có tín hiệu trả lời. Hải mong nhanh đến trưa để chạy ngay về.

Gần đến nơi, anh chạy như bay về phía ngôi nhà gỗ của mình. Thanh đang nằm trên ghế dựa và nhắm mắt. Trên môi vẫn còn nở nụ cười nhẹ nhàng và tiếng nhạc êm dịu phát ra như đang ru ngủ.

Một chú bướm nhỏ đậu trên bàn tay xanh xao đang cầm quyển sách trên đùi của Thanh.

Hải thở phào nhẹ nhõm, chắc là Thanh ngủ quên nên không nghe anh gọi. Anh nhẹ nhàng đến bên cạnh Thanh để lấy sách ra. Khi anh tiến gần đến, chú bướm giật mình bay đi. Đôi cánh màu xanh dương của nó dang rộng biếc mát sau những khóm hoa hồng dại mà Thanh rất yêu quý. Quyển sách vừa lấy ra, bàn tay của Thanh đã trượt ra khỏi ghế, Hải nắm nhẹ bàn tay đặt lại vị trí cũ. Bỗng Hải khựng lại, nhú mày, mím chặt môi và sau đó ngược nhìn trời để nước mắt không rơi... Cuối cùng thì em cũng đã ra đi.

Hải lo liệu việc an táng của Thanh. Em đã không còn gia đình, ở quê nhà cũng không còn ai thân thuộc. Tâm nguyện của em trước lúc mất là được hỏa thiêu và tro cốt thì bón vào những gốc hoa hồng dại trước sân vườn. Em muốn phần còn lại của mình vẫn có thể chăm sóc cho những đóa hoa ấy.

Hải rất đau lòng khi Thanh ra đi. Đối với anh, Thanh ngoài một bệnh nhân còn là một người bạn và còn là người... anh yêu.

Anh yêu Thanh từ lâu nên đầu tiên gặp em ở bệnh viện. “Tình yêu sét đánh” có lẽ là cụm từ thích hợp vì Hải đã cảm giác tim đập mạnh, cả người nóng bừng và ập a ập a ập a không biết nói gì với Thanh. Thanh xuất hiện thật tinh khôi và mới mẻ. Giữa rừng người mắt xanh, mũi cao bỗng xuất hiện một người Châu Á dáng nhỏ nhắn, nước da màu đồng nhạt, mũi thấp, mắt đen, tóc thì sưng mê mê... nhưng tổng thể lại rất hài hòa và làm anh phải bật ra từ “đẽ thương”.

Có lẽ nửa dòng máu trong Hải khiến anh có tình cảm đặc biệt với Thanh. Anh đã gặp nhiều người Châu Á như Thanh nhưng em ấy

lại mang đến cho anh một cảm giác rất khác. Biết rằng khi bác sĩ điểu trị có tình cảm với bệnh nhân thì khó lòng đưa ra những quyết định khách quan nên Hải đã dấn lòng và chuyên tâm điểu trị cho Thanh. Nhưng con tim đôi khi lại không nghe theo lý trí và mọi việc thuộc về tình cảm thì thường đi theo quỹ đạo không giống lẽ thường.

Sau lần phẫu thuật cho Thanh thất bại, Hải đã đau đớn vô cùng. Lúc đầu anh muốn nhờ thầy của mình giải phẫu nhưng Thanh đã mong muốn anh thực hiện. Khi đưa con dao cắt lên lớp da mịn màng của Thanh, Hải đã chùn tay. Máu tứa ra rất nhanh, một mảng đỏ rực và huyết áp giảm. Các phụ tá, y tá đã phải thúc giục Hải tiếp tục nếu không muốn mất bệnh nhân.

Sáu tiếng đồng hồ cố gắng, cuối cùng Hải cũng hoàn thành. Sau đó anh đã tự trách bản thân vì đã phân tâm, để tình cảm xen lẫn vào ca phẫu thuật quan trọng này. Kết quả không tốt này hoàn toàn không phải lỗi của anh nhưng bản thân Hải vẫn không ngừng hối hận.

Rồi cái ngày nhìn người mình yêu rời xa cõi đời, cảm giác như bị sét đánh lần hai. Hải đã cố gắng vượt qua đau đớn bằng những chiếc mặt nạ bình thản nhất. Vài tháng ngắn ngủi sống bên cạnh Thanh, cũng đủ để anh trân trọng và giữ gìn đến hết cuộc đời này.

Một tháng sau ngày Thanh mất, Hải dọn dẹp phòng ngủ của cô. Anh chạm tay vào từng món đồ mà lúc còn sống Thanh đã sử dụng. Hải như muốn níu lấy chút cảm giác Thanh vẫn ở bên cạnh mình. Anh sờ vào từng bộ quần áo mà Thanh đã từng mặc. Em chỉ mặc quần jean, áo thun và áo sơ mi trắng... chúng vẫn còn đây và thoảng hơi thở của Thanh. Hải nghĩ người xuống chiếc giường nhỏ

mà Thanh vẫn thường nẵm, nó có hương hoa hồ`ng đại mà Thanh vẫn hay mang vào phòng. Những quyển sách vẫn còn dang dở, chưa được Thanh xem hế`t... Tấ`t cả như chờ đợi Thanh hoàn thành, nhưng em đã không có đủ thời gian...

Từ lúc gặp Thanh, số` lần anh chạm vào em đế`m trên đầ`u ngón tay. Một lâ`n khi giúp Thanh câ`m hành lý, cái chạm tay nhẹ đã khiế`n anh hồ`i hộp suố`t. Lâ`n thứ hai là lúc điu Thanh ngô`i xe lăn khi em đang trong giai đoạn chăm sóc đặc biệt trước phẫu thuật. Lâ`n thứ ba là khi anh câ`m dao mổ và chạm vào thân thể của Thanh. Một lâ`n lúc Thanh lên cơn số`t và lâ`n cuố`i cùng chạm vào em chính là khi em mấ`t.

Hải vưon tay lấ`y quyển cổ tích buồ`n mà Thanh rấ`t thích xem. Lúc em mấ`t, quyển sách cũng vẫn còn nắ`m trên tay. Sách khá dày và nặng, toàn bộ đầ`u là những câu chuyện cổ tích buồ`n. Hải lật nhẹ từng trang, phát hiện ra một tờ giấ`y A4 được gấ`p đôi và kẹp ở câu chuyện mà em rấ`t thích, câu chuyện về` chàng trai kế`t giường bằ`ng những bông hoa hồ`ng đại.

Hải mở tờ giấ`y trắ`ng ra, hiện ngay trước mắ`t anh là nét chữ được viế`t ngay ngắ`n và rõ ràng. Lúc nhỏ, anh được mẹ dạy qua tiế`ng nói và chữ viế`t này nhưng đã lâu không sử dụng nên Hải chỉ có thể nói, còn viế`t thì mấ`t nhiề`u thời gian hơn. Anh chạy ngay vào phòng đọc sách và tìm quyển từ điển mà trước đây mẹ đã tặng anh. Hải gấ`p gáp như thề` vì anh đọc được ở đầ`u tờ giấ`y ghi rấ`t rõ ràng “*Gửi Hải!*”.

Tim anh đập nhanh như đã tìm được báu vật. Dò tìm những từ mà anh không biế`t viế`t, cuố`i cùng Hải cũng đã hiểu hế`t nội dung bức thư gửi cho anh.

“Gửi Hải!”

Khi anh đọc bức thư này có lẽ em đã không còn trên cõi đời. Em định sẽ đem nỗi niềm này hóa thành tro bụi với em. Nhưng khi tiêng gôn đến cái chết, em đã hoang mang và sợ hãi.

Em hận Thượng đế sao không cho em sống lâu hơn. Em còn trẻ, còn hoài bão và ước mơ... Em muốn đọc hết những quyển sách em đã mua, nhìn thấy khóm hoa hồng leo đầy hàng rào nhà anh, nấu cho anh một bữa cơm Việt truyền thống và em muốn yêu.

Hai mươi tuổi, em vẫn chưa có nụ hôn đầu tiên, chưa một lần hẹn hò, cũng chưa từng nắm tay... Em còn muốn cùng người mình yêu bước vào lễ đường. Em chưa kịp làm gì... Nhưng em nghĩ mình đã có được hạnh phúc.

Điều em muốn nói với anh là “Em yêu anh”. Em biết rằng đây là sự ích kỷ của mình khi khiến anh phải suy nghĩ về tình cảm với một người đã chết. Nhưng em sợ anh sẽ quên em khi em không còn trên cõi đời này. Hãy cho em ích kỷ một lần trong đời vì em cũng chẳng còn sống để ở bên cạnh và nghe anh trách móc.

Cám ơn anh đã cho em biết yêu, nhớ nhung và hạnh phúc khi ở bên anh. Cám ơn anh đã cho em một mái nhà... Cám ơn anh vì tất cả. Cuối cùng, em ước gì Thượng đế cho em sống lâu hơn để em yêu anh hơn ngày hôm qua, hơn ngày hôm nay và hơn cả ngày mai.

Tạm biệt anh và chúc anh hạnh phúc!”

Ngày Thanh mât, Hải đã không khóc. Anh nghĩ rằng em ấy sẽ không vui nếu thấy anh như thế. Nhưng hôm nay, đọc lá thư này, anh đã không cầm được nước mắt. Từng giọt từng giọt rơi xuống trang giấy làm nhòe đi màu mực. Hải cứ ngồi như thế cho đến khi hoàng hôn tắt nắng và màn đêm hiu quạnh bao lấy anh.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu ánh sáng ấm áp đầu hè lên người của Hải và khiến anh giật mình thức giấc. Đêm qua, Hải đã ngủ luôn trên giường của Thanh. Anh bước đến cửa sổ, mở rộng cánh cửa để nhìn rõ khoảng sân đầy hoa hồng mà Thanh đã cố công chăm sóc. Hương thơm dịu nhẹ hòa lẫn trong gió biển làm cho Hải tỉnh táo hơn rất nhiều. Anh nhìn những bông hoa hồng đại đang khoe sắc dưới nắng hè và thắm nói:

- Thanh à! Cuối cùng thì hoa hồng leo kín cả hàng rào nhà anh rồi. Em có vui không? Ngôi nhà này giờ đã trở nên vắng vẻ vì thiếu bóng hình của em. Anh sẽ cho em biết một bí mật, vào cái đêm em lên cơn sốt và ngã đi, anh đã chăm sóc em, ngủ bên cạnh em và hôn em. Điều em mong ước cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực. Anh muốn nói với em là anh rất yêu em, yêu từ lâu đầu tiên mình gặp nhau. Dù thời gian không thể quay trở lại để anh thổ lộ lòng mình thì anh vẫn muốn em biết rằng, em vẫn mãi sống trong trái tim anh. Em yên lòng nhé!

Hải quay đi, để lại những cánh hoa đang rung động trong gió. Chúng hòa cùng với đám cây và gió biển tạo ra những âm thanh xào xạc, xào xạc. Loài hoa hồng đại cố gắng vươn lên đón lấy ánh mặt trời, càng khắc nghiệt thì chúng càng rực rỡ. Bỗng một cơn gió thổi mạnh qua, mang theo hương hoa bay lùa qua khung cửa sổ, đến bên Hải và thì thào “*Em cũng yêu anh!*”.

Đường xa vạn dặm

-Điện Yên-

Khi còn nhỏ, bạn có tưởng tượng cuộc sống của mình về sau không? Tôi thì có. Những huyền tưởng xa vời kiểu trở thành nhà du hành vũ trụ, nhà khoa học đoạt giải Nobel đầu tiên của Việt Nam hay nhân viên FBI xuất sắc là một phần giấc mơ thơ ấu của tôi. Khi ấy, tôi nghĩ như thế thật là oách, sống thế mới là sống chứ. Mãi cho đến sau này, tôi mới nhận ra: bình an qua hết cõi đời mới thực là khó nhất.

Tốt nghiệp đại học ngành mình không yêu thích, làm một công việc chẳng liên quan gì tới chuyên ngành đã học, tôi giống như ngàn vạn thanh niên trên đất nước này, được thực tế dạy cho cách dằn

quên đi những ước mơ trẻ dại. Tự nuôi sống bản thân, hàng tháng gửi biếu cha mẹ chút tiền điện nước, nộp thuế đầy đủ cho nhà nước đã là một cuộc sống đáng tự hào rồi. Trong những tương tượng thời niên thiếu của tôi không hề có tình yêu. Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, tôi đã định sống một mình cho đến ngày nhắm mắt xuôi tay. Vậy mà năm hai mươi ba tuổi, run rẩy thế nào, tôi gặp một tình đầu của mình. Đó là một người đàn ông chững chạc và chu đáo. Dù bạn mười sáu hay sáu mươi, yêu lâu đầu cũng sẽ như nhau: mù quáng và ngây ngô vì tình. Trong mắt tôi, mọi thứ của anh ấy đều hoàn hảo. Chênh lệch một giáp ư? Tuyệt vời! Đàn ông trên ba mươi tuổi đứng đắn, chín chắn, khác hẳn những chàng trai mới lớn trẻ người non dạ. Không có nhiều thời gian dành cho bạn ư? Quá tốt! Người ta chẳng bảo tình yêu là một con quái vật, bỏ đói thì sống, cho ăn no thì chết đó sao? Yêu một người trưởng thành, bạn sẽ luôn cảm thấy được bảo vệ, che chở. Kinh nghiệm sống của họ, chưa kể kinh nghiệm tình ái luôn mang đến cho bạn những điều bất ngờ thú vị.

Anh ấy chăm sóc, cung chiếu tôi từng li từng tí. Tôi thích những quán vỉa hè, anh rời chiếc ô tô bóng loáng ngồi quán cóc. Tôi thích ngủ nướng cuối tuần, anh sẽ chỉ gọi điện sau mười giờ. Mặc dù rất bận rộn, anh ấy vẫn dành thời gian cho tôi, uống nước, xem phim, đi dạo... đôi khi, còn đưa tôi đi công tác cùng. Bên nhau tại một nơi xa lạ, tôi có một cảm giác ỷ lại gần kề kỳ lạ với anh, cảm thấy như thế giới này chỉ có mình anh ấy. Tôi thích hỏi “anh có yêu em không” để được nhận câu trả lời là “có”. Có rất nhiều điều ta biết rõ nhưng vẫn muốn nghe đi nghe lại cả trăm vạn lần, như thể khắc chữ trên bia đá, hòng in thật sâu những lời ấy vào tim mình. Tôi muốn khoe với với mọi người rằng chúng tôi yêu nhau. Thật ngô nghê ch nhưng khi quá hạnh phúc, người ta thường không thể giữ được trong lòng. Niềm vui sướng tràn qua ánh mắt, nụ cười và hành động. Dù cho tôi không nói gì, hạnh phúc vẫn tỏa ra từ tôi như

một vầng hào quang sáng rực. Những cuộc điện thoại, những đêm hẹn hò, tôi như bơi trong hạnh phúc mà quên rằng thế gian luôn tìm được sự cân bằng tự nhiên. Nếu bạn đã từng vô cùng may mắn, hãy cẩn thận, xui xẻo đang chầu chực đâu đó gần đây thôi. Tôi yêu đến mù quáng và không hề biết anh ta đã có gia đình cho đến ngày vợ anh kéo máy thanh niên to khỏe tới đánh cho tôi một trận.

Chiều mùa hè nóng ấm, mặt trời đỏ rực từ từ thấp xuống sau những tòa nhà cao tầng trong thành phố. Tôi và anh trốn khỏi những khói bụi và tấp nập ồn ào cuối ngày, lánh vào một chỗ yên lặng và mát mẻ, cùng tận hưởng giây phút yêu đương chỉ của hai người. Ly nước quả màu xanh trong vắt đầy đá bào lạnh trên bàn vẫn còn nguyên. Tay tôi nắm gọn trong tay anh, trong mắt anh có tôi đang cười mê đắm. Ngẩng đầu lên vai anh nhìn ngày đang dần tắt, tôi đã ngỡ rằng chẳng gì có thể chia cắt nỗi chúng tôi. Tôi đã ước phút giây này là vĩnh cửu!

Chiếc ly thủy tinh rơi vỡ tan. Chắt lỏng màu xanh biếc chảy tràn trên sàn rồi thấm qua những khe nhỏ giữa các thanh gỗ. Chút đá bào mỏng manh tan ra thành nước rồi cũng nhanh chóng biến mất. Hai chiếc ống hút lăn lóc mỗi nơi một cái. Tôi ngỡ ngàng nhìn người phụ nữ trước mắt, tôi hiểu những lời cô nói nhưng lại chẳng biết gì. Mà cô ấy cũng không cho tôi nhiều thời gian suy nghĩ. Bọn họ vừa máng chửi vừa đánh đập tôi toi bời. Bao nhiêu lời bản thủ, tục tĩu văng ra, khiến tôi tê tái mắt mũi, đến mức tôi nghĩ nếu không vì một số cô kỹ, có lẽ máy thanh niên kia đã cưỡng bức tôi rồi.

Người qua đường bu lại xem rất đông. Với tất cả, đây là một liveshow hấp dẫn để tôi về họ kể lại với gia đình, hôm sau nhắc lại với bạn bè, có thể thêm máy dặm muôi tùy khẩu vị sao cho trở thành một món khác lạ trên bữa ăn nhàm chán của cuộc đời. Họ chỉ

trở bàn tán nhưng chẳng ai muốn can ngăn một vụ đánh ghen bởi vì dù vô tình hay cố ý, quan hệ với người có vợ chưa bao giờ là một việc làm có đạo đức.

Tôi đã nghĩ người đàn ông tôi yêu ấy sẽ lao vào che chở cho tôi, ngăn những cú đánh giáng xuống người tôi, lên tiếng nhận trách nhiệm để tôi không phải nghe những lời nhục mạ. Tôi chờ mãi, chờ đến khi vợ anh đánh chán mà bỏ đi, anh vẫn không hề nói giùm tôi một câu. Anh ta đứng né một góc, lăm lét nhìn vợ rồi tranh thủ lúc cô không để ý, len lén rời đi. Lẽ ra phải khóc, nhưng tôi lại cười, có lẽ tôi đã xem quá nhiều phim Hàn Quốc rồi.

Tôi nằm toi tả trên vỉa hè. Họ đã lôi tôi ra khỏi quán để ra tay cho thoải mái. Tôi thở phào, tất cả đã bỏ đi, lỡ gãy cái ghế hay vỡ chiếc chén nào là quán bắt tôi đền đủ. Tôi không còn sức để đứng lên, đành lê tằm thân bằm dập dựa vào một góc cây gôn đó, cố không nhớ lại những chuyện đã xảy ra. Hơi nóng từ mặt đường nhựa ủ suốt cả ngày bốc lên hầm hập. Gió phơn Tây Nam khô rát tạt vào mặt, bỏng cháy như những cái tát của người vợ bị lừa dối. Hai người, cô ấy và tôi, ai khôn khổ hơn? Là cô - người vợ hợp pháp bị chèn ép căm sùng, hay là tôi - kẻ thứ ba không được bất kỳ ai thương cảm? Người tôi êm ấm nhưng tim tôi còn đau hơn, đau đến nỗi tôi nghĩ mình may mắn. Ít nhất, tôi đã không bị tạt axit hay đánh thành tàn tật. Và hơn tất cả, tôi không còn tốn thời gian và tình cảm cho một người không xứng đáng nữa. Tương lai không chỉ có một con đường, và không cần nhỏ giọt nước mắt nào cho một lộ trình ngoài dự định.

Vụ đánh ghen kinh thiên động địa đó dĩ nhiên đến tai bố mẹ tôi. Bố đập tôi thêm một trận nữa còn mẹ thì khóc như mưa. Bố mẹ coi tôi là nỗi nhục nhã của cả dòng họ. Hết người để yêu rồi hay sao mà đâm đầu vào người đã có vợ? Trong mắt cha mẹ, tôi đã làm bại hoại gia phong, phá hủy hình tượng gia đình văn hóa mà cha mẹ dày

công xây dựng suốt bao năm. Lỗi tại tôi, chẳng thể trách ai, chỉ có thể im lặng trước tất cả các lời buộc tội, thanh minh hay giải thích chỉ làm câu chuyện thêm tồi tệ. Mẹ ra sức giới thiệu cho tôi hết tất cả mọi này đến mọi khác để tôi quên đi mọi tình tội lỗi mà thực ra tôi đã buông tay ngay thời điểm nhìn thấy anh ta lén lút chuồn đi. Bố cáu có, gườm gườm mỗi khi nhìn thấy mặt tôi. Bố chường mắt với mọi hành động của tôi kể từ hôm ấy. Trước kia, tôi là niềm tự hào của bố thì giờ đây, ông coi tôi là thất bại lớn nhất trong đời. Thực ra, tôi vẫn là tôi thôi, chỉ khác chăng là bố đã đeo một cặp kính khác. Với bố, danh dự còn quan trọng hơn cả mạng sống. Ông sẽ không cho phép bất kỳ ai, kể cả con ruột, phương hại đến điều đó. Nổi chán ghét tích tụ qua một đoạn thời gian, đến một ngày bố không thể chịu đựng thêm được nữa. Ông tống cổ tôi ra khỏi nhà.

Tôi xách quần áo qua nhà bạn ngủ nhờ mấy đêm rồi tìm thuê một căn phòng nhỏ, bắt đầu cuộc sống “không gia đình”. Tôi không quay về nhà nữa, cũng không liên lạc với bố mẹ dù cả ba vẫn sống trong cùng một thành phố. Tôi đã từng nghĩ nơi này thật chật hẹp, đông đúc, người người chen chúc nhau. Giờ tôi mới biết thành phố này rộng biết bao, quãng đường từ chỗ trọ đến nhà bố mẹ xa chừng nào, có đi mãi vẫn không sao đến được.

Cơ quan tôi cũng nghe phong thanh chuyện của tôi. Một cơ quan nhà nước về giáo dục khó có thể chấp nhận một nhân viên mang vết đen trong lý lịch. Mặc dù đời sống tình dục cá nhân không phải là lý do hợp pháp để sa thải nhân viên nhưng khi muốn đuổi việc một người, luôn có vô số cách thức khiến người đó ra đi. Một thời gian ngắn sau, tôi cảm quyết định thôi việc mà cảm thấy như trút được gánh nặng. Với cuộc sống tự thân vận động hiện tại, tôi không đủ can đảm chủ động xin nghỉ, dù cho hàng ngày phải làm việc dưới những ánh mắt soi mói và những lời nói xấu sau lưng.

Tôi rải hồ sơ xin việc khắp nơi nhưng đời vẫn thế, khi cần thì không bao giờ có, càng nôn nóng có việc thì càng không nhận được lời mời phỏng vấn nào. Hơn một tháng ăn nhờ ở đậu bạn bè, tiền tiết kiệm tôi mang theo đã gần cạn. May thay, lúc ấy một người bạn online đã giới thiệu cho tôi chân biểu diễn cho một quán trà. Quán nhỏ nơi ngã ba đường nhưng hơi nép vào ngõ, vẫn giữ được sự yên tĩnh dù lọt giữa những đông đúc của phố phường. Tôi chợt thấy lòng mình bình tĩnh lại. Tôi mang âm nhạc của mình đến những người khách ở đây, và cũng mang tới cho tâm hồn đang hỗn loạn của mình nốt lặng sau những câu nhạc kéo dài.

Và tại ngã rẽ cuộc đời, tôi gặp anh ở đó. Anh từ đâu đến, đi ngang qua hay đã đợi tôi nơi đây, tôi không rõ. Chỉ là một lần nữa, tôi nhận ra cuộc sống rất cân bằng. Tôi nghĩ có lẽ những tổn thương trước đây được Thượng đế ban cho là để tôi hiểu được giá trị của anh ấy.

Tôi về ở với anh - cuộc sống chung không hôn nhân và chưa được pháp luật thừa nhận. Có hẳn một bộ luật quy định về hôn nhân và gia đình bởi vì có vô số thứ phức tạp nảy sinh trong loại quan hệ xã hội này. Rất nhiều khi hai người cảm thấy không thể sống được với nhau nữa, muốn chia tay nhưng tờ giấy đăng ký kết hôn lại níu giữ họ với nhau. Kết hôn đơn giản, nhưng ly hôn là cả một quá trình, mà có khi trong lúc tiến hành quá trình đó, ta quên khuấy mất mục đích ban đầu. Nhưng chúng tôi thì khác. Con thuyền tình ái không có gì neo giữ ngoài chính bản thân tình yêu. Khi con thuyền mong manh vượt qua bao sóng gió, chúng tôi biết ái tình đã thăng hoa đến mức tốt cùng. Hai con người cô đơn bị gia đình ruồng bỏ tìm thấy nhau trên đường đời tấp nập. Mỗi ngày, trong suốt cuộc đời, có bao nhiêu người đi lướt qua ta mà chẳng để lại dấu vết gì, tựa như gió thổi qua bờ cát. Trong quán trà ấy, vô số lượt khách đến và đi. Vậy mà tôi đã nhìn thấy anh. Mãi mãi về sau, hình ảnh anh khẽ vỗ tay khen ngợi khi tôi chơi xong bản Winter

Sonata sẽ luôn khắc ghi trong từng mảnh ký ức của tôi, gần gũi như mới vừa hôm qua, thơm đằm hương trà và ánh đèn vàng ấm áp.

Chúng tôi bên nhau mười lăm năm sáu tháng hai mươi bốn ngày, rồi anh đi trước tôi một bước. Chỉ còn mình tôi trên thế gian rộng lớn. Căn nhà trống trải đến mênh mông. Khi anh ra đi, tôi không hề rơi nước mắt, bởi tôi rất vui mừng vì người phải chịu nỗi đau tử biệt không phải là anh. Lòng tôi như cánh đòng sau mùa gặt, hoang vắng, buồn tênh nhưng cũng bình lặng khôn cùng. Tôi vẫn nghe đâu đó tiếng cười của anh mỗi sớm mùa xuân, tiếng thở đều đều của anh mỗi trưa mùa hạ, tiếng nói của anh mỗi chiều chớp thu và hơi ấm của anh những đêm đông lạnh giá. Tôi đến những nơi anh chưa từng đi qua, xem những trận bóng anh ước ao chờ đợi, đọc những cuốn sách anh chưa kịp xem... làm mọi thứ cho cả phần anh. Anh đã luôn chăm sóc tôi, làm tất cả cho tôi. Tôi hạnh phúc vì đã đến lượt tôi làm những việc đó cho anh.

Hơn mười hai năm đã trôi qua kể từ ngày anh mất, tôi biết mình đang ngày càng đến gần anh hơn. Tôi chờ ngày này quá lâu rồi. Chúng tôi đã đi trên những ngã đường khác nhau, gặp gỡ rồi đòng hành, tiễn biệt rồi lại tương phùng. Chúng tôi sắp gặp lại nhau. Đường dù xa vạn dặm, cuối cùng vẫn quy về một điểm. Ai biết được nơi đó là đâu vì những người biết chẳng bao giờ quay lại. Tất cả đều phải nghỉ chân sau một quãng đường quá dài.

Năm tháng ấy

-Diên Yên-

Nàng không đẹp, cao tầm mét sáu, ba vòng tuy rõ ràng nhưng còn cách con số huyền thoại 90 – 60 – 90 lắm đấy. Người đẹp hơn nàng, gã gặp không đến một nghìn cũng vài trăm, tất cả là nhờ cái nghề này của gã. Nhưng gã thích nhìn nàng, mỗi lần nàng đến.

Nàng thường mặc váy chữ A không ngắn quá không dài quá, chất liệu bằng gì gã chẳng rõ, chỉ biết nó có vẻ co giãn, bó sát vào cặp đùi thon thả nhưng không dài miên man như người mẫu của nàng. Nàng thường xách một chiếc túi nhỏ, chắc chỉ đủ để vừa ví và điện thoại, khoác trên vai trái. Giày của nàng có lẽ lót đế cao su, mỗi khi nện gót xuống sàn chỉ phát ra âm thanh trầm đục, dường như

không muốn gây sự chú ý của bất kỳ ai. Mà đúng thật, phụ nữ tâm tâm như nàng hẳn chẳng bao giờ khiến người ta ngoái đầu nhìn lại. Ấy thế nhưng gã lại thấy nàng khác hoàn toàn với những người đàn bà gã gặp hàng ngày ở đây. Họ, người mới thì ngượng nghịu cúi mặt, kẻ quen thì khinh khỉnh, trâng tráo... nhiều trạng thái, nhưng giống nhau ở một chỗ: họ luôn nhìn xuyên qua gã, lơ đãng và nhạt nhẽo, có ý hay vô tình. Chỉ có nàng, cười nhẹ và khẽ gật đầu chào. Trong thoáng chốc, gã tưởng mình đang ở một nơi khác, chứ không phải cái bàn lễ tân này. Gã thích nhìn nàng cười, dù chỉ lướt qua tựa như cánh bướm. Làn môi mềm mại, đôi hờn; môi trên hơi hót lên - khoe miệng của một người dễ bị cuộc đời làm tổn thương.

Từ ngày làm ở đây, gã dần có thói quen xét đoán đàn bà, âu cũng là để giết thời gian: Cô này chắc là học sinh cấp ba, trẻ lắm, trát son phấn lên cũng không che nổi vẻ thơ dại trên trán. Cô kia cũng cấp ba, nhưng “ra đời” lâu rồi, giọng cười thật lả lơi. Bà này chắc có chồng rồi nhưng còn ham của lạ, ánh mắt rạo rực lướt khắp người thảnh thơi đàn ông bên cạnh như thể muốn lột truồng hấn ra rồi dày vò... Gã tự tin rằng lẽ về sau sa cơ, mở chiểu xem tướng cũng làm giàu tốt, không phất như diều thì cũng đủ ăn đủ mặc.

Nhưng với nàng, gã chẳng thể đoán ra được điều gì. Nàng không già quá, không trẻ quá, có lẽ khoảng hai sáu hay hai bảy tuổi gì đó. Mỗi tuần nàng đến một lần, vào một ngày bất định, một giờ bất định, và với một người đàn ông duy nhất. Nàng có phải đi làm không mà có những lần gã đón nàng lúc chiều, lúc sáng? Nàng còn độc thân hay đã có gia đình? Gã chịu. Phụ nữ gần ba mươi là chín mươi, không còn “trẻ trâu” non nớt cũng chưa già héo cũ mèm. Nàng toát ra vẻ vừa đang hoàng học thức lại vừa duyên dáng dịu dàng, khó mà ế được. Nhưng đàn bà trộm chồng đến đây không có cái vẻ thánh thiện của nàng. Thế sao nàng không lấy quách cái tên vẫn luôn đi cùng nàng nhỉ? Hay hấn đã có gia đình? Không,

nàng không có nụ cười của kẻ thứ ba. Hay gia đình nàng ngăn cản? Ô, cái nhìn nghiêm trang, kiên nghị của nàng nói cho gã biết rằng nàng không phải người dễ bị khuất phục. Nàng là ai, là người như thế nào? Câu hỏi ấy cứ ong ong trong tâm trí gã. Lắm lúc, gã cười phì vào bản thân. Hừ, làm cái nghề này, việc chó gì phải nghĩ nhiều như thế về một khách hàng? Nghĩ thì nghĩ thế, cơ mà gã vẫn chờ nàng mỗi tuần, hời hợt như một tên ngốc bị nhốt trong căn phòng khóa kín, chỉ biết nhìn qua ô cửa sổ nhỏ đợi cô bé hàng xóm đi ngang. Nàng có boa được cho gã thêm đồng nào, chỉ là một cái nhìn, một giây đồng hồ, để gã biết mình đang hiện hữu. Thế với gã là quá đủ. Cuộc sống cô đơn nơi thị thành phố hoa khiên gã như hòa dần vào cái bóng của chính mình, ngày càng không phân biệt được đâu là bóng đâu là người. Ánh nhìn của nàng, đối với gã, tựa như chút ánh sáng tù mù le lói giữa bóng đêm u tối.

Ngày ấy, học xong cấp ba, gia cảnh bản hàn không thể tiếp tục đến trường, gã cần rằng nhường lại giấc mơ lên đại học cho các em còn bản thân bắt đầu cuộc sống với gánh nặng cơm áo gạo tiền. Gã nhỏ người hay bệnh, không đi phụ hồ hay gánh gặt thuê như nhiều người, đành theo bạn bè khăn gói lên thành phố tìm việc. May mắn có bộ mặt sáng sủa hiền lành nên gã xin được làm chân lễ tân cho cái nhà nghỉ nhỏ xíu này sau một hồi người quen dắt díu giới thiệu. Chủ nhà tỏ ra tử tế, bảo em không cần đi thuê nhà ngoài cho tốn, tối cứ ngủ lại đây. Đợt đầu, gã cảm động lắm, suýt khóc nức lên vì mừng. Giờ hiểu ra, chẳng qua người ta lợi dụng gã làm thêm không công một ca buổi tối đầu thôi. Kinh doanh lĩnh vực này phải mở cửa hai tư giờ một ngày, bảy ngày mỗi tuần, càng ngày nghỉ càng bận rộn. Thôi thì cả hai bên cùng có lợi, gã cũng chẳng nghĩ nhiều.

Làm việc ở đây, gằn như cả ngày chôn chân trong không gian hơn sáu chục thước vuông. Hồ ì đầu, gã cảm thấy bức bối lắm, mới từ vùng quê thoáng đãng lên thành phố đã đủ ngột ngạt rồi, đây còn giam mình giữa mấy bức tường và ánh đèn tối tối, nhưng vì cuộc mưu sinh nên dăm sự khó chịu ấy nhanh chóng bị đè bẹp không khoan nhượng. Để giải trí, gã đánh bạc với thú vui đoán khách, đoán tuổi tác nghề nghiệp quan hệ. Nhưng bốn năm rồi, hóa ra, thế gian cũng chỉ có từng đó hạng người. Mà thật, giờ gã chẳng còn dám tin ai nữa. Có người trông đạo mạo đầy, thế mà tằng tịu với hết em này tới bà khác, từ mười lăm đến năm mươi, bỏ vợ con nheo nhóc ở nhà chả thèm đoái hoài, tới khi vợ đến đánh ghen âm ỉ cả làng mới tá hỏa. Đúng là không nên “trông mặt mà bắt hình dong”, đằng sau vẻ ngoài kia là gì thì Chúa mới biết được mà gã lại không phải Chúa hay họ hàng của ông ta. Vậy nên mặc xác thiên hạ lằng lằng, gã cứ làm đúng chức trách, nhiệt tình ngoan ngoãn, gặp ngày đẹp trời sẽ còn cho phụ cấp.

Cuộc sống cứ cuốn gã trôi đi như thế, ngày này qua ngày khác. Cậu bé mười tám tuổi khi mới lên thành phố nay đã là chàng trai hai mươi hai. Gã vẫn thấp bé như thế. Bao nhiêu tiền kiếm được đều tích tích cốp cốp rồi gửi về quê cho bố đưa em đi học, nhiều đợt gã ăn mì tôm triền miên ba bữa một ngày. Với gánh nặng gia đình trên vai, gã có muốn lớn cũng chẳng nổi. Trai tinh lẻ, nghèo, “bo-đi” không chuẩn, bao nhiêu điểm trừ có thể có của một thằng con trai thì ở gã hội tụ gằn hết, thế nên mãi một mảnh tình vắt vai cũng chưa có. Được cái gã cũng chả ham hố gì. Bốn năm trong nghề, gặp qua vô số dạng đàn bà con gái, gã mất hết lòng tin lẫn cảm hứng với giống cái rồi.

Mãi cho đến khi nàng tới.

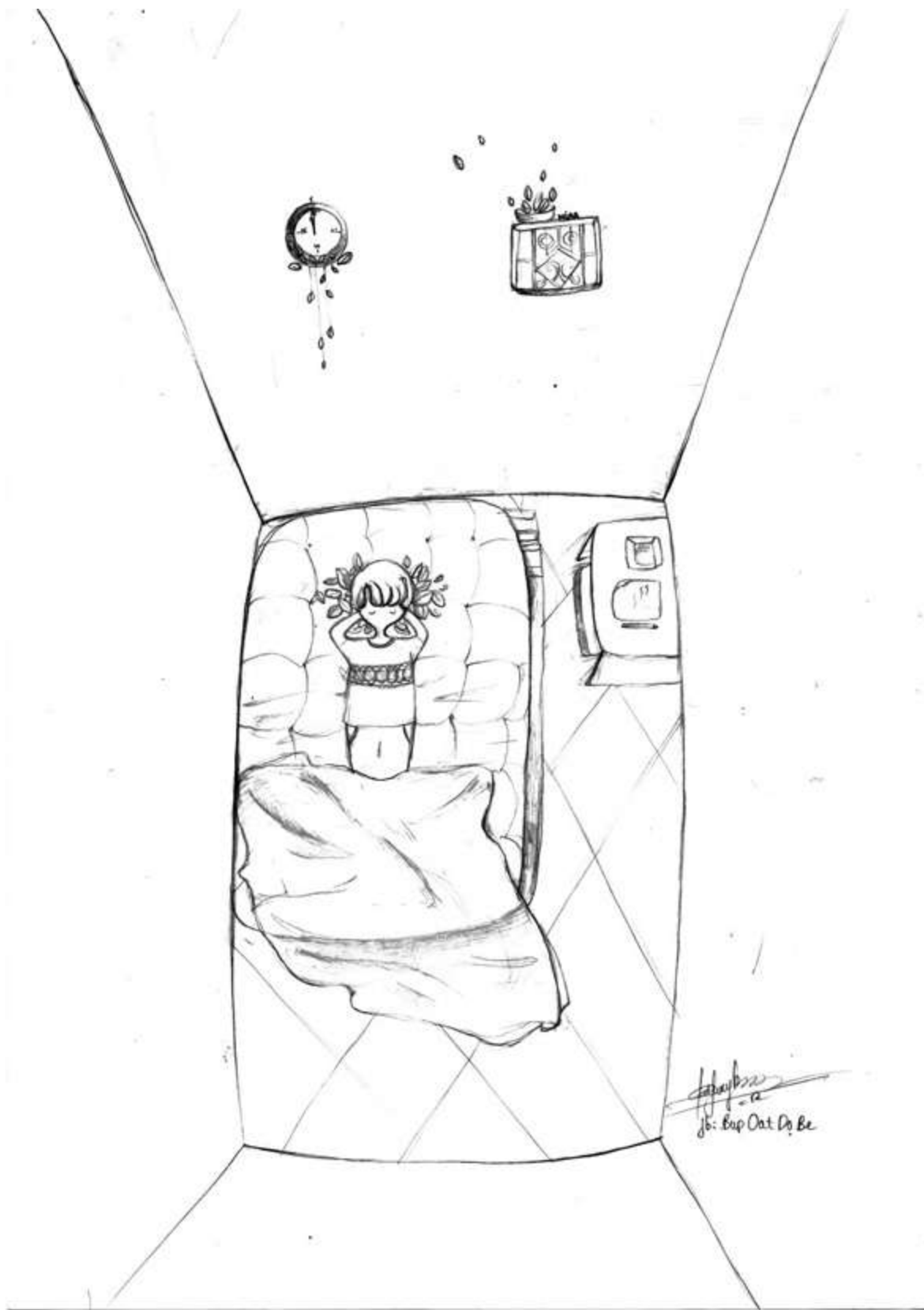
Gã vẫn nhớ lần đầu tiên gặp nàng.

Hôm đó, một ngày như mọi ngày, ngoài kia gió nhẹ mây bồng bềnh nào gã không biết chứ trong căn phòng thường xuyên ám mùi xăng do khách hàng phi thăng xe máy vào này, gã chỉ thấy bức bối. Quạt một cái xói thẳng vào người, một cái quay qua quay lại hồng pha loãng bớt cái khói không khí đặc quánh xung quanh. Một giờ chiều, hai cái xe máy đi xuyên qua tấm màn nhựa, dừng lại giữa phòng. Gã nhanh nhẹn chạy ra dấn vào hàng, cẩn thận lấy khăn mặt che biển số dù biết chẳng ma nào ở bên ngoài nhìn vào được. “Cẩn tắc vô áy náy”, tránh trường hợp người quen nhau cùng nghỉ ở đây phát hiện ra. Cô gái tháo mũ bảo hiểm và khăn bịt mặt, treo lên móc xe mình rồi bước đến bàn lễ tân nơi người đàn ông đi cùng đang xòe cho gã chứng minh thư nhân dân. Gã đưa cho anh ta chiếc chìa khóa phòng, đầu thậm chí còn chẳng định ngẩng lên. Bỗng gã nghe thấy tiếng cảm ơn. Thanh âm nhẹ như cánh hoa chao lượn trong không trung rồi đậu xuống tim gã. Hơn một ngàn năm trăm ngày làm việc ở đây, đây là lần đầu tiên gã được cảm ơn. Gã ngỡ ngác mãi đến khi nàng khua tay sau cánh cửa thang máy mới giật mình hoàn hồn, thậm chí, gã còn chưa kịp nhớ trông nàng thế nào.

Suốt gần hai giờ đồng hồ tiếp sau, gã bồn chồn chờ đợi nàng xuống. Theo kinh nghiệm cá nhân, dù thằng đàn ông có nhanh cỡ nào, cuộc vui cũng khó lòng kết thúc sớm hơn hai tiếng bởi đủ các thủ tục rườm rà xung quanh việc chính. Trong khoảng thời gian ấy, gã nhìn đồng hồ suốt soát trăm lần, đón thêm ba lượt khách vào ra, miệng vẫn cười đơn đả, tay chân vẫn nhanh nhẩu nhưng thực ra gã chẳng hề biết mình đang làm gì.

Cuối cùng nàng cũng quay lại, vẻ mặt mơ màng như vừa bước ra khỏi giấc ngủ, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng vừa phải, mái tóc xoắn nhẹ nâu tự nhiên ôm lấy hai má che đi đường lượn hơi bâu bĩnh. Giống như lúc mới vào, nàng đứng nép sau lưng người đi cùng, bắt gặp cái nhìn của gã lúc trao giấy tờ, nàng khẽ khàng mỉm cười

và chớp mắt thay cho câu chào. Chẳng hiểu sao, gã chợt cảm thấy chua xót.

Từ bữa đó, tuấn nào nàng cũng đến, bất định. Gã vẽ cả đời thì thời gian nàng ghé qua nhưng chẳng thể phát hiện ra quy luật, hoặc thảng gã không đủ giỏi toán để tìm được công thức hàm số này. Gã nghĩ về nàng từ lần gặp này sang lần gặp khác, nhiều đến mức gã cũng nhận ra sự thay đổi của bản thân nhưng gã không cho đó là tình yêu, dù gã chưa yêu bao giờ. Thực tế, gã chưa khi nào thử cố hình dung mình sẽ yêu thế nào. Khái niệm ấy quá phức tạp, ngay đến những nhà thơ hay triết học gia còn chưa định nghĩa được nó nữa là một người chưa học đến đại học như gã. Bản chất là môi trường này đã dạy cho gã một bài học phũ phàng – trên đời làm que có tình yêu, chỉ có tình dục và những thứ tương tự. Yêu là cái gì đó quá phù phiếm trong thế giới chật hẹp và hoang đàng này. Nếu có thể, hẳn gã đã dội cho thân tình yêu một xô nước rồi đuổi đi thật xa, hoặc chí ít để hẳn ta đừng vác cung tên đi bắn vô dụng nữa. Gã chờ nàng, chính xác hơn là chờ cái gập đầu khe khẽ của nàng, không phải vì yêu nàng mà vì để biết có người vẫn coi mình như một thực thể đang tồn tại và chưa chìm ngấm rồi tan biến vào cái Ao đời bằng phẳng vô cùng thế lương này.

Hôm nay nàng đẹp hơn mọi lần, vẫn khuôn mặt ấy, dáng người ấy nhưng toàn thân nàng như được bao bọc trong một tầng ánh sáng ảo diệu lấp lánh. Gã ngỡ ngẩn cả người. Gã không ngờ nàng có thể đẹp đến thế. Nàng cười rạng rỡ, đôi mắt long lanh, ngập tràn hạnh phúc. Trông nàng tựa như cô thiếu nữ mới lớn chập chững ăn trái ngọt tình yêu. Gã đánh bạo, tính mở mồm khen nàng một câu. Bỗng gã nhận ra nàng không nhìn thấy gã. Âm thanh thoát ra khỏi vòm họng gã, đông cứng lơ lửng trong không khí, trong suốt và lạnh giá. Lời khen của gã chết cứng, rơi lá tả rồi tan vào hư vô. Nàng không thấy gã. Nàng chỉ biết người đi bên cạnh nàng thôi. Gã há miệng rồi tự cảm thấy mình chậm chạp và ngu xuẩn, vội vã quay lại

với vẻ bình thản thường ngày, hai tay cung kính đón lấy cái chứng minh thư.

Tên nàng. Tại sao lại là ngày hôm nay nhỉ? Bất kỳ khi nào cũng hơn hôm nay. Gã đã mong đợi để biết tên nàng biết bao. Nhưng giờ thì... chẳng để làm gì nữa. Gã tự đặt cho nàng bao nhiêu là tên nhưng chẳng có tên nào đúng cả. Tên nàng... cũng tầm thường y như nàng vậy... Nàng cũng chỉ như những người đàn bà khác đến chốn này thôi. Sao gã có thể ảo tưởng về điều gì cao quý và khác biệt cơ chứ? Nếu có thể, hẳn gã đã tự vả cho mình mấy cái cho tỉnh mộng rồi. Tay gã thoăn thoắt ghi tên khách vào sổ, nhanh nhẹn lấy chìa khóa phòng. Dù biết là khách quen nhưng vẫn theo đúng quy định chỉ hướng thang máy và vị trí phòng ốc. Nụ cười không mặn không nhạt, đủ lịch sự, đủ xã giao, đủ thân thiết luôn treo trên môi. Tất cả những việc đó, gã thực hiện như một cỗ máy.

Nàng đi ngang qua gã. Thang máy kêu “tinh” một tiếng rồi ì ì phát ra tiếng chuyển động. Gã ngậy độn ngò ì đờ ra ở ghế lễ tân. Giận dữ, buồn bã, khinh bỉ... đủ mọi sắc thái tình cảm cuộn lên trong lòng gã. Gã tưởng như mình nghe thấy những tiếng động từ căn phòng nơi nàng vừa bước vào. Tiếng rên rỉ đầy nhục dục mà gã thốt nhiên cảm thấy ghê tởm, tiếng thở dồn dập của nàng, của thằng đàn ông đê tiện kia, tiếng nước tí tách nhỏ giọt từ vòi hoa sen làm gã phát điên. Nước... nước... nước... Gã hoảng loạn trong một thế trống rỗng vô biên ngạ. Gã đứng phắt dậy, xông đến trước cửa phòng nàng và giơ tay chạm vào chuông cửa.

Tiếng chuông làm gã bừng tỉnh. Gã luống cuống xin lỗi. Cửa lại đóng sập trước mũi gã. Gã bỗng nguyện rửa nàng. Gã cầu cho thằng đàn ông mà nàng si mê trao gửi nụ cười đả m đũa kia đã có vợ, cầu cho nàng bị con vợ nanh nọc của thằng tình nhân đánh ghen toi tả. Gã cầu cho nàng bị hấn phụ bạc... Gã thở hòng học như thế vừa văng vào mặt nàng những lời sỉ vả ấy chứ không phải

chỉ trong ý nghĩ. Những lời chửi rửa trong tâm trí gã càng vang vọng càng như được khuếch đại lên ngàn lần khiến gã kiệt sức. Gã ngò i phịch xuông ghế như thể vừa trải qua một cuộc chiến cam go. Sức cùng lực kiệt sau cuộc chiến, chẳng còn lại gì ngoài chính bản thân mình, gã chố ng grom nhìn đố ng hoang tàn xung quanh, tuyệt vọng vì bất lực và cô độc.

Gã ngò i như thể không biết bao lâu. Bỗng một âm thanh quen thuộc vang lên từ phía xa, trong thình không của tâm hồn gã - tiếng giày của nàng. Gã thoáng ngạc nhiên, không ngờ mình có thể nhận ra được tiếng gót giày nệm cao su êm kẽ ấy. Theo phản xạ có điều kiện, gã đứng lên, tươi cười nhìn đố ng hô để tính tiền. Tại nơi đáy sâu tuyệt vọng của tim mình, gã chờ đợi nàng nhìn thấy gã. Gã nghe cơ thể mình đóng băng vì hy vọng và sợ hãi. Gã trả nàng chứng minh thư, chờ đợi. Nàng mỉm cười, vẻ duyên dáng mơ màng như mọi lần nhưng nàng không biết gã đứng đó. Nàng chỉ thấy người bên cạnh nàng thôi.

Băng vỡ tan như cát mịn.

Nàng không đến nữa. Gã thậm chí còn không buồn nhận ra điều đó. Một ngày, nhà nghỉ này tiếp bao nhiêu lượt khách vào ra, nhớ thể nào hết được, khách nào chả như nhau, bảng giá niêm yết sẵn rồi, ai thuê phòng thì thanh toán. Tiền trao cháo múc, có thể thôi. Đàn bà đến đây nhiều như vậy, ai cũng giống ai, hơi đâu mà nhớ mặt đặt tên. Nàng lẫn trong muôn ngàn người khác.

Một ngày nọ, gã vô tình mở cuốn sổ có bìa giấy ô vàng vì nước chè đổ lên, phát hiện trong đó kẹp một tờ giấy kẻ cái biểu đồ với những chấm tròn lốm đốm trước kia gã từng vẽ để tìm ra quy luật

của nàng. Nhảm tính thời gian, hóa ra ngày tháng đã trôi nhanh đến thế! Gã đã quên nàng, sau lần ấy. Gã chẳng muốn gặp lại nàng nữa. Để làm gì chứ? Để nhận ra nàng là một trong số vô vàn đàn bà đến chỗ này, tro tráo, cuồng tình và bạc bẽo sao? Ký ức về nàng hóa thạch tại thời điểm nàng lướt qua gã. Nàng giống như cánh chuồn chao trên mặt nước tâm hồn gã, bùng mình tạo thành những vòng tròn nhỏ, lan tỏa, mờ dần rồi tan biến.

Đêm ấy và cả nhiều đêm sau nữa, gã nằm trên chiếc giường nhỏ kê dưới chân cầu thang, vô vọng nghĩ về quãng thời gian đã qua và những ngày sắp tới. Những năm tháng ấy sẽ đưa gã đến đâu, câu trả lời chẳng bao giờ đến. Chỉ có cuộc sống vẫn tiếp diễn, đều đều như tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường, lặng lẽ gõ từng nhịp buồn tênh.

Vẽ em trong trái tim anh

-Lam Nguyễn-

Cô gái nhỏ với mái tóc ngắn cũn cỡn, sản phẩm của một tay thợ cắt tóc vô trách nhiệm nào đó, đang đưa bàn tay lên trời xanh. Rồi lại dùng cái ngón trỏ be bé di qua di lại trên nền trời như muốn che hết mặt trời.

– Anh nói xem, cô đơn màu gì?

Bình cúi đầu, ngơ i bó gô i bên cạnh chẳng buồn trả lời vì thực tế anh không quan tâm điều cô đang nói. Tuy vậy, cô vẫn tiếp tục lôi kéo sự chú ý của anh.

– Nếu anh đoán đúng, em sẽ tặng anh hai vé xem phim của đạo diễn X cuối tuần này. Anh có thể lấy ra làm hòa với bạn gái.

Cuối cùng cá cũng cắn câu, Bình dờ mắt khỏi đám cỏ xanh mướt để quay sang nhìn cô:

– Nói thật đấy chứ?

– Em đã bao giờ gạt anh?

– Thế ... cô đơn không có màu! Anh thấ ng chấ c rô i. Ha... ha...

Cô quay lại nhìn anh đang cười híp mắt và bảo:

– Lần nào cũng bị anh đoán đúng! Cầm lấy mà đi làm hòa với người yêu đi!

Nói rồi cô kéo ba lô từ phía sau lấy ra hai tấm vé xem phim dí vào tay anh. Bình hí hửng chạy đi, leo nhanh lên chiếc mô-tô phân khối lớn và gáp gáp đến nhà bạn gái, quên mất cả việc chào cô gái nhỏ.

Thiên vẫn tiếp tục ngồi trên cỏ dưới tán cây xanh lá ngày hè. Bình đã rời đi từ lâu mà cô vẫn không buồn động đậy. Thiên cứ ngẩng mặt nhìn bầu trời xanh biếc, lâu lâu lại để những cơn gió lau khô hai hàng nước mắt đang chảy dài. Cô thì thào:

– Đồ ngốc anh! Cô đơn có màu... là màu nước mắt...

– Thiên! Thiên! Thiên ơi! – Bình hét to khi trông thấy Thiên ở công trường.

– A... Anh Bình!

Thiên chưa kịp cười khép miệng đã ăn một cái côc vào đầu.

– Em làm gì chậm chạp vậy? Biết đợi này giờ mới chân lấm không? Nếu không phải dì nhờ anh trông chừng em thì anh đã về nhà rồi.

– Hu... hu... sao anh đánh em? Tại hôm nay tới em trực nhật mà!
– Thiên vừa bù lu bù loa vừa xoa cục u trên đầu.

– Thôi nhanh đi! Đói lấm rồi! Hôm nay, bên nhà em, dì nấu gì thế, tí chừa anh một phần qua ăn ké nhé! – Bình bước những khoảng dài vượt qua mặt Thiên, vừa đi vừa xoa bụng.

Thiên lẻo đẻo theo sau, vẫn không ngừng lấy tay xoa chỗ vừa bị đánh.

– Mẹ nói hôm nay nấu món tôm lăn bột. Em chẳng thích, cứ bắt phải ăn để cho cao lên!

– Thật không? Em không ăn, để lại hết cho anh! Em không muốn cao, nhưng anh thì muốn. – Mắt Bình sáng lên.

Nhà của Bình và Thiên ở sát nhau. Bình lớn hơn Thiên vài tuổi, từ nhỏ cả hai đã thân như anh em. Lúc Thiên chưa đầy hai tuổi cứ suốt ngày chạy theo Bình mà gọi “Anh, anh” rất buồn cười!. Thấy thế mẹ Thiên thường gửi con mình cho Bình chăm sóc.

Bình đơn giản xem Thiên là thằng em trai của mình vì ngoại hình của Thiên từ nhỏ chẳng khác gì bé trai. Sau lần đi học mẫu giáo, Thiên về hỏi mẹ:

– Sao mấy bạn nữ trong lớp con toàn mặc áo đầm, còn con lại mặc áo siêu nhân?

– Vì con là con trai! – Mẹ trả lời thản nhiên.

– Nhưng cô giáo bảo con là con gái mà. – Thiên như sắ p mé u.

– Mặc kệ cô giáo. Mẹ nói con là con trai thì là con trai. – Mẹ giận dữ bỏ dở mớ quầ n áo đang xé p rời đi.

Thiên lủi thủi quay về phòng tự chơi một mình không dám hỏi nữa. Từ đó về sau, Thiên cũng không bao giờ hỏi mẹ về việc mình là trai hay gái. Lớn lên Thiên biế t được, gia đình bên nội vì mong có cháu trai nô i dổi nên khi biế t mẹ mang thai con gái thì lập tức kiế m chuyện, buộc mẹ ký giá y ly hôn. Mẹ Thiên là trẻ mồ côi, thân cô thế cô chẳng nơi nương tựa, ba của Thiên lại hèn nhát nên cũng bỏ rơi hai mẹ con để lấ y người khác.

Một đêm mưa gió, sau khi hoàn thành thủ tục ly hôn, họ nhẫn tâm đuổi mẹ ra khỏi nhà. Không nơi nương tựa, mẹ lạc đế n con đường trong hẻm nhỏ, may được gia đình Bình giúp. Về sau còn cho mẹ Thiên vay mượn tiề n mua căn nhà kê bên để tiện giúp đỡ nhau.

Từ sau cái đêm ấy, mẹ Thiên cứ số ng trong ám ảnh và một mực nói với tất cả mọi người con của mình là con trai. Trong xóm nhỏ ai cũng tin là thật, chỉ có ba mẹ Bình, mẹ và cô giáo là biế t không phải. Khi Thiên lớn lên, bước vào câ p một rô i câ p hai, đế n tận câ p ba, mẹ Thiên đề u xin hiệu trưởng cho Thiên được mặc đồ ñng phục nam.

Đế n khi Thiên đế n kỳ kinh nguyệt đầ u tiên, vẻ mặt mẹ vừa chán ghét vừa đau khổ. Việc Thiên trở thành thiế u nữ ñồ ng nghĩa với hy vọng trở về cuộc số ng đủ đầ y trước kia cũng biế n mấ t.

Đế n khi Thiên thi ñậu vào trường ñại học mà Bình ñang học, cô một mực không vào ở trong ký túc xá thì Bình mới vỡ lẽ “thằ ng em” mà mình luôn trông nom là con gái.

Thời gian Thiên vào cấp ba, hai người học khác trường nên Bình cũng không để ý nhiều. Chỉ khi hè đến mới cùng nhau đi chơi với đám bạn trong xóm, thậm chí Bình còn chọc ghẹo Thiên là chậm phát triển.

Bình tìm thuê cho Thiên một phòng nhỏ để ở riêng một mình. Tuy không mặc quần áo nữ và để tóc dài nhưng cô đã không còn lo sợ người khác phát hiện mình là con gái. Cô thích đi mua những chiếc kẹp tóc, đồ trang điểm... chỉ để về ngắm. Thiên thêm thuông khi thấy các bạn nữ diện mọi thể loại trang phục, kiểu tóc và màu son khác nhau nhưng cô chỉ dám đứng xa xa mà nhìn.

Thiên theo học ngành mỹ thuật trong khi Bình sắp trở thành nhiếp ảnh gia. Thói quen của anh là kéo Thiên lên con mô-tô của mình và dạo khắp các con đường, công viên, góc phố... để rồi khi cả hai dừng lại, anh sẽ liên tục chụp ảnh còn cô thì phác họa trên tập vẽ.

Năm đầu ở trường đại học, tất cả thật tốt đẹp. Thiên trở thành nàng công chúa mộng mơ luôn bên cạnh chàng hoàng tử của mình. Nhưng cô phải tỉnh giấc vì thực tế Bình yêu người khác. Bình thường nói với Thiên:

– Anh muốn ghi lại mọi khoảnh khắc của cô ấy...

Những lúc như thế Thiên chỉ thở dài và nghĩ “*Em thì lại chỉ muốn vẽ anh mà thôi!*”.

– Thiên ơi, cảm ơn em nha, bạn gái anh hết giận rồi. – Giọng Bình hỏi bên kia điện thoại.

– Thật sao! Thế thì mừng quá! – Thiên nén nỗi chua xót xuống tận cùng vực sâu.

– May nhờ có vé của em chứ không anh chẳng biết làm sao. Bộ phim này là của đạo diễn mà cô ấy yêu thích. Ông nổi quá nên vé hết sạch, anh chẳng biết tìm đâu ra. Sao em tìm hay thế?...

Bình cứ huyền thuyên về buổi hẹn hò của cả hai, về cô bạn gái là diễn viên xinh đẹp của mình. Cả hai quen nhau khi anh giúp thầy mình trong buổi chụp hình vài năm trước.

Thiên vẫn nhớ lúc đầu đeo đuổi người ấy chẳng dễ dàng gì với Bình. Cô ta là sinh viên nhưng cũng đã có chút vai diễn và đang là người mẫu ảnh. Ước mơ của cô ta là tiến ra thị trường nước ngoài và trở nên nổi tiếng.

Ai chẳng có ước mơ, nhưng Thiên lại khinh thường ước mơ ấy. Có lẽ thuận miệng, Thiên nói ra suy nghĩ của mình thì nhận ngay cái nhìn lạnh lùng của Bình. Anh bảo rằng Thiên thật ích kỷ, hay đổ kỹ với người khác. Từ ấy về sau, Thiên không nhắc đến nữa.

Thiên coi thường người con gái đó bởi vì cô ấy chỉ biết dựa vào vẻ ngoài gợi cảm, nịnh nọt... còn những thứ như tài năng, nội tâm... chẳng có cái gì cả. Thậm chí, cũng không ít lần Thiên thấy cô leo lên chiếc BMW sang trọng của một người đàn ông nào đó. Nhưng tuyệt nhiên, Thiên không bao giờ kể với Bình. Đơn giản vì anh sẽ chẳng tin. Bình thậm chí thánh người yêu và gạt ngoài tai tất cả lời nói của người khác, thậm chí là lời của Thiên.

– Thôi anh cúp máy đây, sáng mai còn phải dậy sớm để đi chụp ảnh buổi sáng. Em cũng ngủ đi nhé! Cục cưng ngủ ngon nhé!

– Ừ! Anh ngủ ngon. – Thiên cười mà lòng chua xót không thôi.

Cô ghét tiếng “cục cưng” của anh. Từ ngày biết Thiên là con gái, Bình dường như đồ ỉ xử dịu dàng với cô hơn trước, nhưng Thiên lại không quen. Mỗi khi nghe thế, cô càng thêm khó chịu. Cô yêu anh, thằm lặng ở bên anh. Thiên không muốn anh biết về tình yêu của mình. Cô lặng lẽ vun đắp tình yêu của anh với người con gái khác chỉ vì hy vọng cô ta sẽ cảm động tâm chân tình của Bình.

Mỗi khi nghe Bình than thở về tình yêu thì lòng cô lại ngổn ngang. Như lần này, Thiên đã vô cớ hé t tiền bán tranh để đưa cho anh hai cái vé xem phim. Đó là những đêm thức trắng hoàn thành bản vẽ, là những lớp màu chòng chéo lên nhau rồi lại bị xé đi, là những ngày cô ngược xuôi tìm ý tưởng để thỏa mãn yêu cầu của khách hàng... tất cả đều vì anh. Nhưng Thiên không oán than, cô chấp nhận. Mặc ai nói cô ngu si, khờ dại chỉ cần anh còn bên cô, còn chia sẻ với cô buồn vui trong cuộc sống, còn nhìn cô và cười thật tươi... tất cả... chỉ cần anh còn muốn cô ở đó... thì cô sẽ mãi không rời xa anh.

– Anh chia tay cô à ý đi! – Thiên nhẹ giọng.

– Tại sao? – Bình nhú mày nhìn cô gái đang ngò ỉ vẽ vờì kê bên trong khi anh đang lúi cúi chọn hình vừa chụp xong.

– Em nghe người ta bảo cô ta đang quen ông đạo diễn năm mươi tuổi của công ty Z. – Thiên vẫn đề ề đề ề.

Bình thật sự tức giận dừng công việc và đóng “cạch” laptop. Anh vừa mệt mỏi trở về từ studio của người bạn. Vừa định tắm rửa rồi soạn hình gửi cho khách thì mất điện. Bình phải gom vội bộ quần áo và chạy sang phòng trọ của Thiên để vệ sinh và làm việc. Ngồi chưa được bao lâu, bụng còn đói meo, nghĩ rằng làm nốt rồi cùng Thiên đi ăn tối thì lại nghe chủ đề không muốn nhắc đến.

– Sao lúc nào em cũng có thành kiến với cô ấy thế? – Bình ngồi khoanh tay trên sofa nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của Thiên đang chăm chú tô tô trét trét nhiều màu sắc trên bức tranh cao gần một mét.

– Em chỉ nói sự thật! – Thiên vẫn không nhìn anh.

– Em chỉ là nghe người ta nói thôi mà, đâu phải tận mắt em nhìn thấy. – Bình gặt gồng.

– Thật ra thì... chính em nhìn thấy cô ấy đi vào khách sạn với lão đạo diễn đó. – Lúc này Thiên ngừng tay và nhìn thẳng vào mắt Bình.

Bình sầm mặt và đập mạnh lên mặt bàn tạo ra âm thanh bẻ nát rồi hậm hực bỏ đi.

Thiên bị bỏ lại một mình trong căn phòng trống. Cô vẫn ngẩn đưa mắt nhìn bức tranh đang được vẽ dở dang, lớp sơn dầu chưa kịp khô dường như đang không ngừng nhòe đi trong mắt Thiên. Tim Thiên như thắt lại và nổi uất ức ghen ghen nơi cổ khiến cô khó thở.

Cô đưa mắt nhìn chiếc bàn nơi Bình vừa vung nắm đập. Mặt kính đã nứt ra và vương trên bề mặt chút gì đó thẫm đỏ như màu máu. Thiên bất giác quay lại nhìn bức tranh chưa định hình nhưng

đang dần hiện ra vầng trán cao sáng cùng đôi mắt đầy nhiệt huyết của Bình, lúc này lại trở nên xấu xí và méo mó.

– Sao anh không tin em? – Thiên hét lên.

Cô cầm cọ thô bạo kéo ngang dọc bức tranh. Từng nét, từng nét như nhát dao cứa qua trái tim của Thiên. Cô không ngừng gào thét, âm ức và để nước mắt rơi càng lúc càng nhanh. Tại sao anh tin tất cả những điều người ấy nói còn với cô thì không? Tại sao, tại sao?

Hơn nửa đêm, Bình quay lại khu nhà trọ của Thiên để lấy lại laptop bỏ quên.

Anh đã chạy xe như bay qua những con đường vắng vẻ ở ngoại ô thành phố. Gió lạnh mùa đông không ngừng thổi vào mặt anh để lạnh cóng. Đến khi Bình dừng lại, xung quanh man mác một khoảng trống, trăng treo cao trên đỉnh đồi. Bình châm vội điếu thuốc để xua đi cái lạnh vẫn còn đeo bám da thịt.

Ba năm quen nhau, anh biết bạn gái mình không chỉ có mình anh. Cô ấy luôn chờ đợi một cơ hội đổi đời, một con đường để tiến xa và cao hơn. Anh chỉ có thể lơ ngơ đứng nhìn người yêu dần rời xa mà không thể níu giữ. Ấy vậy mà Bình vẫn ngoan cố cho rằng người ấy yêu anh. Nhiều lần nghe mọi người to nhỏ sau lưng về việc anh chỉ là thằng ngốc, là bức bình phong, nhưng Bình bất chấp. Để ngày hôm nay, lời Thiên nói như giọt nước tràn ly, anh không phải không tin Thiên, anh chỉ tức giận và không tin chính bản thân mình.

Sờ tay vào túi để tìm điện thoại, chợt nhận ra mình chẳng đem theo gì ngoài gói thuốc lá. Quá vội vàng và nóng nảy! Bình ngẩn nhìn ánh trăng rằm đêm nay, anh thả hồn để những tâm tư ngổn

ngang bay theo gió. Đến lúc định thản trở về thì đã gần nửa đêm. Có lẽ Thiên đang lo lắng cho anh lắm!

“Cô c! Cô c!” Không có tiếng trả lời. “Cô c! Cô c! Cô c!”... lần thứ hai gõ cửa cũng không thấy phản ứng. Đèn vẫn sáng chứng tỏ Thiên còn thức nhưng sao không mở cửa cho anh? Bình vặn nắm cửa thì tiếng kêu kẹt vang lên. Ánh sáng len qua khe cửa ủa ra cả hành lang tối mù và dừng trên nửa gương mặt của Bình.

Trước mắt anh là cảnh ngổn ngang như trộm vừa ghé qua đây. Bình vội vàng bước vào phòng và không ngừng gọi tên Thiên. Anh vội vã mở cửa tất cả các phòng để tìm kiếm nhưng chẳng thấy ai. Đồ đạc trong nhà vẫn còn nguyên, duy chỉ ở phòng khách là hỗn độn.

Bình ngò i phịch xuống sofa vò đầu. Đáng lý anh không nên nói những lời đó với Thiên trước khi rời đi, cô ấy giận anh rồi.

Qua một đêm dài cùng những điếu thuốc, Thiên vẫn chưa trở về. Bình cũng không biết điện thoại đã rơi nơi nào trong mớ lộn xộn để gọi cho Thiên. Bất giác anh đưa mắt nhìn bức tranh lem luốc với vô vàn nét cọ dọc ngang. Nửa gương mặt trong tranh đang nhìn anh quen thuộc.

“Là mình sao?” – Bình thản nghĩ.

Bình bật dậy, vội vã lục tìm tập phác thảo của Thiên, hơn hai phần ba là hình của anh, còn lại là những khung cảnh đen trắng, nguyệt ngọc mô phỏng những nơi họ đã đi qua. Trí nhớ của Bình quay trở về vài năm trước, ngày anh huyền thuyên về việc chỉ muốn chụp ảnh cho người yêu của mình, đôi lúc Thiên lại nhìn anh với ánh mắt vô cùng dịu dàng “Em chỉ muốn vẽ người em yêu!”.

“Người em yêu... người em yêu... người em yêu...” Ba chữ ấy cứ vang vọng trong tâm trí cho đến khi Bình nhận ra mình vừa đánh mất một người vô cùng quan trọng thì... đã muộn.

Ba năm sau...

Bình đang miệt mài chụp ảnh giữa khí trời lành lạnh của Tây bắc. Vẻ đơn sơ, mộc mạc của những cành hoa ban trắng được anh lột tả ở mọi góc độ. Đến khi chuyển cảnh, bỗng lọt vào ống kính là một cô gái đang đứng phác họa bên giá vẽ.

Chút gió xuân thổi qua làm rơi rụng những cánh hoa lên mái tóc suông dài của cô gái. Bình nhận ra khuôn mặt chăm chú nghiêng nghiêng khi vẽ ấy, là Thiên.

Đã ba năm, cô biệt tăm biệt tích không để lại bất kỳ lời nào. Bình đã đi tìm cô, nhiều lần hỏi thăm mẹ của Thiên mà chỉ nhận được nước mắt của bà. Cô dường như biến mất khỏi cuộc đời anh. Anh cũng đã chia tay bạn gái sau tối hôm Thiên bỏ đi. Thời gian dần trôi, chút trống rỗng trong trái tim cho anh biết người anh yêu thật sự là ai.

Bình lần nữa tìm lại những nơi mà cả hai đã đi qua để ghi lại khoảng trời mà Thiên đã từng tồn tại. Anh chợt nhận ra, kho hình ảnh của mình luôn xuất hiện hình ảnh thấp thoáng của Thiên, dù không trực tiếp nhưng lúc nào Thiên cũng ở đó.

Trong ba năm, anh theo đuổi dấu vết của Thiên qua những bức tranh cô vẽ, đến khi những cánh hoa ban trở thành chủ đề xuyên suốt thì anh biết cô sẽ ở đâu đó trên đất nước này, nơi loài hoa ấy sinh ra. Bình ôm hy vọng đi rong ruổi khắp nơi, chụp ảnh khắp mọi miền đất nước. Và tất nhiên chủ đề chính trong các bức ảnh của

anh cũng chính là hoa ban. Hy vọng một ngày nào đó, cô gái nhỏ đang chơi trò trốn tìm cùng anh sẽ nhận ra và biết rằng anh đang tìm cô ấy.

Tiếng máy ảnh liên tục vang lên kéo Thiên trở về hiện thực. Cô đang phác họa khung cảnh mùa xuân ở vùng đất trong lành này. Ba năm trước cô quay về nhà và nói với mẹ rằng mình muốn sống cuộc sống của chính mình. Bất chấp sự tức giận cùng những cái tát, Thiên đi đến vùng núi này như một sự giải thoát. Cô bỏ lại sau lưng tất cả quá khứ và sống lại trong một con người hoàn toàn mới.

Thiên ngẩng đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra, ống kính đang hướng về phía cô và liên tục nhấp nháy. Đến khi Bình chạm vào cái nhìn dịu dàng của Thiên trong khung ảnh, anh mới từ từ buông máy và ngẩng mặt nhìn cô.

Vẫn gương mặt ngày nào Thiên ngày đêm thương nhớ. Qua năm tháng, nét phong trần, dày dặn gió sương hằn rõ trên từng nét mặt của anh, chỉ riêng đôi mắt vẫn luôn tràn đầy nhiệt huyết và sáng lên khi phát hiện góc ảnh đẹp. Cô vẫn dõi theo anh trên từng bức ảnh, rồi chợt một ngày những cành hoa ban xuất hiện thường xuyên trong từng khung hình thì Thiên biết rằng anh đang đuổi theo cô. Nhưng Thiên chỉ giữ điều ước trong trái tim, để hằng đêm mỉm cười trong giấc mơ hội ngộ. Rừng núi Tây Bắc dạy cô kiên nhẫn, lắng nghe trái tim và tin vào chữ “duyên” nhiều hơn.

Thiên nghe tim mình đập từng hồi và mặt ửng hồng khi Bình tiến từng bước đến gần cô. Khi cả hai đối diện, anh cũng nghe tim mình lỗi nhịp.

– Lâu quá không gặp, em khỏe không? – Bình chợt lên tiếng.

– Em khỏe! Anh thế nào? – Thiên mỉm cười đáp lại.

– Anh vẫn đang tìm cô gái đã trở n mắt khỏi góc ảnh của anh. – Bình nhẹ giọng và nhìn thật sâu vào mắt của Thiên.

Cô cúi đầu để tránh ánh mắt như thiêu đốt ấy.

– Cô ấy không phải sao? – Tất nhiên cả hai biết là Thiên đang nhắc đến người yêu cũ của anh.

– Cô ấy không phải! Người anh tìm là một cô gái sẽ vẽ chân dung của anh trên bất kỳ chất liệu nào cô ấy thích, thậm chí là vẽ lên chính trái tim cô ấy!

– Đừng nói những lời màu mè ấy, nghe sờn da gà! – Thiên phì cười với lời nói sến súa của anh.

– Thế cô ấy có còn muốn vẽ anh trong tim mình? – Dù bị chê cười nhưng Bình vẫn không ngừng nói ra những lời ướm át.

Thiên im lặng ít phút rồi chợt ngẩng đầu nhìn anh:

– Vẫn còn nhưng có điê`u... – Thiên ngập ngừng.

– Điê`u gì? – Bình vừa thở phào khi nghe lời xác nhận của cô thì lại căng thẳng sau câu nói bỏ ngõ.

– Có điê`u... bây giờ em muốn vẽ chính em trong trái tim anh! – Cô mỉm cười thật tươi, nụ cười đẹp hơn cả những đóa hoa ban đang nở, đẹp hơn cả mặt trời, ... đẹp nhất trong trái tim anh.

Dưới bầu trời xanh trong, gió vi vu thổi, rừng hoa ban nở rộ đưa hương đi ôm lấy hai dáng người đang đứng cạnh nhau. Những cánh hoa trắng rơi xung quanh tạo nên khung cảnh lãng mạn như trong lễ

đường. Chúng lưu luyê' n trên vai, trên tóc và nhẹ rơi vào cõi lòng của đôi lứa yêu nhau.

Dejà Vu. (1)

-Diên Yên-

Mưa ngoài hiên tí tách. Tôi nhớ lần đầu gặp em cũng vào một ngày như thế này. cơn mưa đến quá bất ngờ khiến tôi chỉ kịp núp vào chỗ trú gần nhất. Ở đó đã có một người. Em ngồi bó gối trước cửa một ngôi nhà khóa ngoài có mái hiên vươn dài, lợp ngói cổ phủ đầy rêu. Trước nhà dựng đũa mây chiếu đèn lồng vải đã bạc màu. Mưa xuyên qua tóc em nhỏ xuống chiếu áo len màu tro nhạt nhưng dường như em không để ý. Tôi rũ nhẹ áo khoác, mưa dính trên áo là tả bay ra, chạm mặt sàn bê tông trắng biến thành những đốm nhỏ xíu. Em ngược mắt lên nhìn tôi, đôi mắt màu xám u uẩn mà thân nhiên khiến tôi nghĩ liệu tên em có phải là Đông không mà

tại sao em lại giống như hòa làm một với ngày đông buồn tênh này đến vậy!

– Không phải.

Tôi giật mình, thoát khỏi ý nghĩ đang quanh quẩn trong đầu, nhìn em ngỡ ngàng. Em vừa nói với tôi sao?

– Gì cơ?

– Tên em không phải là Đông.

– Vậy em là Charles Xavier.⁽²⁾

Em cười phá lên. Tôi ngẩn ngơ ngấm nụ cười rực rỡ của em, có lẽ em là Đông Phong.

– Anh ngồi cạnh em được chứ?

Nét cười của em lướt qua môi:

– Vâng.

Tôi duỗi chân bên cạnh em, úp tay vào túi áo, gắng nói đôi câu chuyện làm quà.

– Giờ đến lượt em đi. Đoán xem anh tên gì nào?

Em chống tay lên má, nghiêng đầu nhìn tôi:

– Ít nhất cũng phải cho em vài gợi ý chứ?

– Cho em hỏi ba câu. Anh sẽ chỉ trả lời đúng hoặc sai.

– Được. Chữ cái đầu của tên anh nằm ở nửa trên của bảng chữ cái phải không?

– Sai.

– Tên anh có ít hơn hoặc bằng bốn chữ cái?

– Đúng. Em còn một câu hỏi thôi.

Tôi đã cố thử cười, với ngần đó dữ liệu mà đoán ra thì Sherlock Homes cũng chưa chắc làm nổi.

Em nhắm hờ đôi mắt, lời em như hơi thở, nhẹ bỗng, bay lên thành một làn khói mỏng:

– Câu hỏi cuối cùng em để dành được không, anh Vũ?

Khoảnh khắc ấy, tim tôi như ngừng đập, không phải vì em đã đoán đúng mà vì giọng nói của em có điều gì đó chua xót không thể diễn đạt bằng lời. Thanh âm em gọi tên tôi cứ vang vọng trong thính lạng tâm hồn tôi như thể một nốt nhạc kéo rất dài.

Tôi không trả lời, em cũng chẳng hề lên tiếng, cả hai đều biết kết quả rồi. Chúng tôi cứ ngỡ như thế cho đến khi đêm buông xuống và mưa tạnh dần. Trong chập choạng chiều cuối đông, tôi nghe tiếng em nén thở dài:

– Em về trước đây. Hẹn gặp lại.

Gặp lại ư? Khi mà ngay cả tên em tôi cũng chưa biết. Em sẽ lẫn vào đám đông và không bao giờ tôi có thể gặp lại em nữa. Tôi chợt hụt hẫng nắm lấy tay em.

– Đừng đi.

Nhưng rồi em vẫn rời đi vào một ngày mùa đông rét mướt, chỉ để lại vón vện một mảnh giấy trên bàn. Lá thư chặn dưới chiếc ly còn

lưng nước trên bàn trải khăn xanh thẫm. Nhìn từ trên cao xuống, xuyên qua lớp nước và thủy tinh trong suốt, chữ viết trông liêu xiêu, run rẩy. Tôi miết ngón tay lên vành nước tròn hằn trên giấy, vài con chữ ngấm nước hoen đi mờ mịt rồi tất cả chìm sau một bức màn mỏng nhòe nhoẹt.

Tháng Mười một đầy mưa. Mưa rơi ngày này qua ngày khác, phủ lên thành phố lớp nước dày mênh mông. Nhìn qua mưa, mọi thứ đều trở nên mờ ảo và vô thực. Tiếng mưa trong thình lạng, đẩy lùi mọi thanh âm của thế gian. Tôi dựng ô vào góc nhà, nước mưa tuột theo cánh ô xuống đất, ngấm vào thảm thành một vệt sẫm màu. Bữa tối dọn lên bàn, mùi thức ăn ấm sục. Tôi vẫn bày ra hai bộ bát đĩa, thói quen thật khó bỏ. Cái bát sứ trắng lạnh phía đối diện làm đồ ăn nguội đi mấy phần. Tôi cúi đầu im lặng và ăn cơm, sợ rằng ngẩng lên sẽ không thấy em ở đó.

Tôi không dám ngủ trên chiếc giường cũ nơi còn vương hơi ấm của em. Suốt những đêm lạnh giá, tôi co ro trên sofa ngoài phòng khách, nhìn xuyên qua ô cửa kính, chờ đợi một người xuất hiện. Đèn đường trên phố hắt hiu buồn, những hạt mưa dường như rõ ràng hơn dưới ánh sáng màu cam xám. Tôi chờ từ lúc đèn bắt đầu lên cho đến khi tắt lịm, từ khi mưa nặng hạt đến lúc ngừng rơi. Em vẫn không về. Tôi đọc lại bức thư cuối cùng của em rồi xé vụn, thả rơi từ thành cửa xuống dòng sông ngà u đục. Gió bắc rét căm căm lùa vào từng lớp áo khiến tôi chột rùng mình, kéo vôi mũ lên che tai. Những mảnh giấy nhỏ xíu chao đảo bay tan tác rồi biến mất. Chẳng có gì vĩnh viễn ngay cả những cơn mưa tháng Mười một lạnh giá.

Tôi kết hôn vào ngày Đông chí. Không khí khô lạnh nhưng trời hửng nắng, một ngày đẹp hiếm hoi trong suốt mùa đông dài ảm đạm. Xe hoa đi ngang con phố có ngôi nhà với mái hiên vươn dài được lợp ngói cổ phủ đầy rêu. Dây đèn lồng đã tháo xuống, thay

bả`ng chuỗi đèn led, ban ngày nhìn trơ những dây dợ xấ`u xí. Không còn ai đó mặc áo len xám nhạt và đôi mắ`t màu tro hơi cong cong nét cười. Tôi hà hơi vào cửa kính, tấ`t cả chốt nhòa đi.

Tôi thay đổi hầ`u hế`t đầ` đặc trong nhà, không giữ lại bấ`t kỳ cái gì gọi nhớ đế`n em. Nhưng cho dù làm thế` , tôi vẫn không cách nào đầ`i mặt với vợ vào đêm tân hôn. Trong phòng ngủ nhỏ, tôi nghe tiế`ng người vợ mới cưới nhón chân thật khẽ và tiế`ng nàng thở dài. Từ đêm á`y về` sau, nàng chuyển luôn sang phòng khác. Chúng tôi số`ng như hai người bạn dưới một mái nhà, không ai động chạm đế`n cuộc số`ng của ai. Tôi dầ`n quen với hiện tại và hài lòng về` nó nhưng vợ tôi thì không. Nhiề`u đêm đèn trong phòng nàng chong tới sáng. Hôm sau, mắ`t nàng thâm quầ`ng, sung húp. Nhưng tôi chẳng thể làm gì hơn.

Cha mẹ hai bên ra sức giục giã chuyện con cái, thậm chí lo lắ`ng ra mặt về` sức khỏe vợ chồ`ng tôi. Chúng tôi không thể nói sự thật rắ`ng từ ngày cưới đế`n giờ hai đứa chưa hề` động vào nhau thì làm sao có thai được, chỉ biế`t *vâng, dạ* hứa sẽ cố` gắ`ng.

Vợ tôi ngày càng sầ`u muộn. Có lẽ sức chịu đựng của nàng đã tới giới hạn.

– Em định thế` nào?

Nàng lắ`c lắ`c mái tóc bầ`ng bê`nh, úp trán vào lòng bàn tay:

– Em không biế`t. Cứ thế` này, em mệt mỏi lắ`m.

– Nề`u em ra đi, anh sẽ lo phía cha mẹ.

Nàng khóc nức lên còn tôi cười chua chát. Tôi chỉ là một thắ`ng hèn, dù dẫ` nàng làm cái việc mình không đủ can đảm để` làm, tìm

kiếm chút can đảm thông qua một cô gái nhỏ.

Chúng tôi âm thầm ly dị. Nàng bắt chuyến bay đầu tiên sang Thụy Điển ngay khi có quyết định của tòa, ngắt toàn bộ liên lạc với gia đình. Tôi sắm vai vợ cũ, trả lời email, facebook, giải thích cho nội ngoại hai bên lý do nàng đột ngột rời khỏi Việt Nam. Dĩ nhiên, chẳng lý do nào là thật. Không ai, kể cả tôi tin điều đó dù tất cả đều giả vờ tin. Tôi đọc được sự áy náy trong mắt bố mẹ vợ và sự xót xa xen lẫn tức giận trong mắt bố mẹ mình. Điều đó thật khó chịu, nhưng tôi nghĩ nó đáng giá. Thình thoảng nàng gửi cho tôi một bức ảnh của nàng và người yêu. Họ đã phải chờ đợi nhau quá lâu. Giờ đây, họ đang hạnh phúc, tại nơi mà tình yêu của họ được công nhận.

Thời gian có thể xóa mờ tất cả, ngay đến cha mẹ nàng cũng không lãng tránh sự thật nữa. Nàng gửi cho tôi thiệp mời đám cưới và cả vé máy bay. Nàng vẫn chu đáo như thế.

– Anh nhất định phải đến nhé. Chồng em muốn gặp anh để cảm ơn về những gì anh đã làm cho bọn em.

Giọng nàng nghèn nghẹn. Bốn năm rồi nàng vẫn không thay đổi, vẫn là cô bé tóc mây gục lên vai tôi khóc thuở nào.

– Ừ. Anh sẽ đến.

Thụy Điển, một ngày tháng năm rực nắng. Nàng khoác tay tôi bước vào lễ đường. Cuộc sống thật kỳ lạ. Giờ phút này, tôi lại đứng đây, dưới chân Thiên Chúa, nhìn một người từng nói “*Con đừng ý*” bên tôi lúc ốm đau cũng như khi khỏe mạnh, nghèo khổ hay giàu có lại nói câu đó với một người khác. Cậu Chúa lòng lành tha lỗi cho lời nói dối của tôi và nàng ngày ấy.

Ly nhìn vào mắt tôi, tay nàng hơi siết lấy tay tôi:

– Em biết anh cũng giống em. Biết ngay từ lâu đã gặp mặt. Vậy nên em mới lấy anh.

Nàng hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói tiếp:

– Xin lỗi đã dùng anh làm lá chắn. Nếu là người khác, em sợ...

Nàng đặt bó hoa cưới vào tay tôi.

– Anh đi tìm người ấy đi.

Tim tôi hằng một nhịp, đã lâu rồi tôi không còn nhớ về em nữa. Tôi có rất nhiều giấc mơ chập chờn bóng hình một người mà tôi chẳng thể nhận ra dù cảm giác người đó vô cùng quen thuộc. Và đến khi tôi tỉnh giấc, hình ảnh ấy cũng tan biến. Là nàng, hay là em? Tôi chợt nhận ra tại sao ngày trước kết hôn với Ly. Đó là vì khi ấy đôi mắt màu tro của nàng luôn đượm vẻ buồn bã mơ màng, giống hệt như em.

Tôi cười nhợt nhạt, em đã xa quá rồi.

Vì có tôi đến nên vợ chồng Ly hoãn tuần trăng mật, nhất định giữ tôi lại chơi một tuần. Thứ bảy, cả nhà chạy xe về ngôi nhà ở ngoại ô nghỉ. Thụy Điển đầu mùa hạ đẹp không bút nào tả xiết. Bầu trời xanh biếc lồng lờ mây trắng xốp soi bóng xuống hồ nước trong vắt. Căn nhà gỗ nhỏ xinh xắn của hai vợ chồng nằm bên bờ rừng. Ly sắp xếp cho tôi một phòng nhìn ra hồ nước xanh như ngọc. Nàng dắt tôi đi thăm quan một vòng quanh nhà rồi dừng lại ở thư viện, nói đúng hơn là phòng văn hóa của gia đình. Trong phòng là các giá để đầy sách, album ảnh và đồ lưu niệm. Tôi với tay lấy một cuốn album gần nhất. Ly trong ảnh vô tư lạ, đôi mắt to sáng ngời, ưu tư khi ấy còn chưa có. Tôi nhìn nàng ngồi bên cạnh,

tựa cằm lên tay vui vẻ ngắm mình trong quá khứ; nét sâu muộn mảy năm trước đã biến mất rồi. Bỗng tay tôi run bấn, suýt làm rơi cuốn album ảnh. Trên bãi cỏ xanh, hai đứa bé nặm chụm đầu vào nhau thành hình chữ V, gương mặt và đôi mắt màu tro giống hệt nhau.

– Đây là ai?

Ly không nhận ra sự thay đổi của tôi, đáp:

– Em họ em.

Nàng buồn bã nói tiếp:

– Chị em em trước thân nhau lắm. Nhưng em ấy chết rồi.

Cuốn album rớt xuống đất, mảy tăm ảnh bung tung tóe. Tôi nghe thấy mình yếu ớt hỏi:

– Tại... tại sao?

Tôi đã hy vọng em sống tốt ở một nơi nào đó dù không có tôi. Vậy mà tôi thậm chí còn chẳng biết em đã không còn trên cõi đời này. Ly ngơ ngác nhặt ảnh lên, cằm lậy tay tôi:

– Trông anh xanh quá. Có chuyện gì vậy? Tại sao cái gì?

– ... Thương Hải... vì sao chết?

– Anh biết em em? Anh...

Nước mắt của nàng tràn xuống má.

– ... thì ra thế. Em đã hại chết nó.

Giờ thì để n lượt tôi ngơ ngẩn:

– Em nói gì cơ?

Ly vừa khóc vừa kể:

– Mấy năm trước, trước khi em lấy anh, em ấy bỏ nhà đi. Thỉnh thoảng gặp nhau, em ấy bảo đang sống chung với một người đàn ông. Được một năm thì bỗng nhiên em ấy nói không ở cùng người đó nữa rồi chuyển sang thành phố khác sống. Em có hỏi tại sao nhưng em ấy không trả lời, chỉ nói mình cảm thấy bất an nên muốn xa nhau một thời gian. Sau đó chúng ta cưới nhau, em có mời em ấy nhưng đám cưới đông người quá, em không để ý có những ai đến. Qua khoảng một tháng thì em nghe tin em ấy mất. Mọi người trong nhà cố ý che giấu nhưng nghe nói em ấy tự sát.

“Tự sát”, hai chữ đó bay liệng trong đầu tôi, va đập vào hộp sọ tạo thành những tiếng vang trầm đục đau đớn.

– Em ấy gửi lại cho em một chiếc hộp nhưng lại để thư rằng em không được mở. Vậy nên từ bây giờ đến nay, đi đâu em cũng mang theo nhưng không dám động vào. Em ấy còn viết có thể có một ngày nào đó sẽ có người đến mở chiếc hộp này, em sẽ tự nhận ra người đó vì em là người duy nhất có thể hiểu tất cả chuyện này. Giờ em hiểu rồi. Anh là người đã từng chung sống với em ấy. Em không biết vì sao hai người chia tay nhưng khi em ấy thấy anh cưới em, em ấy đã hiểu lắm.

Tôi thần thờ ngồi dưới sàn nhà, đầu óc trống rỗng. Ly đặt trước mặt tôi một chiếc hộp gói kỹ rồi ra khỏi thư viện, khép cửa vào.

Trong hộp chẳng có gì ngoài những bức thư không gửi. Tôi đã nghĩ em chán ghét tôi mới rời đi. Tôi đã đau khổ về điều đó suốt bao năm. Giờ đây, tôi ước gì điều ấy là sự thật, để người chịu buồn khổ không phải là em.

“Ngày... tháng... năm...,

Em đến đám cưới chị Ly. Em không ngờ thấy anh ở đó. Em không thể gọi anh. Em biết đôi mắt với anh thế nào khi anh đang cầm tay chị ấy? Có phải em làm mất thời gian của anh không? Có phải lẽ ra em nên ra đi sớm hơn không? Có phải lẽ ra em không nên gặp anh không?”

“Ngày... tháng... năm...,

Chắc giờ này anh đang vui với chị nhỉ? Em muốn chúc mừng nhưng em không thể. Em ghen tị, em đố kỵ vì người bên cạnh anh không phải là em mà là chị ấy.”

“Ngày... tháng... năm...,

Anh có nhớ lần đầu mình gặp nhau không? Con mưa đổ xuống bất ngờ, em phải tạt vào đầu đó để trú. Khoảnh khắc em bước chân lên hiên nhà đó giống như bước vào một giấc mộng. Em thấy mọi thứ đều rất quen thuộc, như thể đã từng xảy ra rồi, và em biết điều gì sắp tới. Em biết anh sẽ đến, em biết trước tên anh, em biết em sẽ về với anh, em biết em sẽ yêu anh. Bỗng nhiên một ngày, em không biết điều gì sắp xảy ra. Em sợ hãi, em bất an. Em không biết nên làm gì cả. Chúng ta không có bất kỳ điều gì ràng buộc. Khi không còn sự chỉ dẫn của Déjà vu, em hoàn toàn mất phương hướng. Có lẽ em đã phụ thuộc vào nó quá nhiều. Đến khi em đủ can đảm để quay lại thì anh đã không còn ở đó nữa.”

“Ngày... tháng... năm,

Em mệt mỏi quá. Em muốn có anh ở cạnh em...”

“Ngày... tháng... năm,

Em còn một câu hỏi, anh nhớ không? Em chỉ muốn biết: anh đã từng thực sự yêu em không?”

Câu hỏi cuối cùng, em không cho tôi cơ hội được trả lời. Gió từ hồ thổi vào những đóa hoa May Lily (Huệ Tháng Năm) trắng muốt trên bàn khiên chúng rung lên như gióng một hồ i chuông trong trẻo. Vang trong thính không thanh âm êm ái của em gọi tên tôi như gần như xa, “*Anh Vũ... anh Vũ... Vũ...*”

Tôi đứng lặng bên cửa sổ, thả lời mình vào không gian: “Anh yêu em... mình em... luôn luôn và mãi mãi...”

Nhưng đã muộn mất rồi.

Qua cõi đời cô độc

-Lam Nguyễn-

Uyên mở cửa bước vào căn gác trọ của mình, đập vào mắt là một màn đêm tĩnh lặng. Mọi thứ vẫn ở đó nhưng đang bị bao phủ bởi thứ bóng tối nặng nề. Cô không vội bật đèn mà làm lụi cời áo ấm, túi xách đi làm rồi đặt vào một góc. Uyên đã quen thuộc với căn phòng nhỏ bé nên dù có nhắm mắt, vẫn biết mọi thứ đang được đặt ở đâu.

Cô lặng người, đưa mắt nhìn vô định vào thứ ánh sáng le lói từ đèn đường đối diện. Chúng len qua lỗ gạch thông gió, hắt lên người Uyên những vệt vàng vọt, chia nửa khuôn mặt ra bên sáng, bên tối. Cô xoay người, bước từng bước chậm qua căn phòng vắng rồi thụp

người xuống, thu đầu vào giữa hai gối và vòng tay ôm lấy cơ thể gầy gò của mình. Tiếng nước nhỏ giọt từ vòi toilet cứ “toang... toang... toang...” hòa cùng nhịp với trái tim của cô. Sao mà vừa vụn thế?

Uyên ngò ì lặng lẽ như thế, bất chấp thời gian đã qua bao lâu, nước mắt cứ lăn dài trên má rồi chúng đưa cô trôi nổi về những kỷ niệm đã qua, ngày mùa đông cách đây hai năm, cô đã gặp Thành. Lúc ấy Uyên đang đứng run rẩy dưới tán cây liễu đã rụng hết lá vì mùa đông giá lạnh. Cô đợi chuyến xe cuối cùng để về thành phố phù phiếm sau khi viết ng mộ mẹ. Lúc nào Uyên cũng thấy cõi lòng trống rỗng, muốn buông thả để cho nỗi cô đơn qua đi. Và đêm đông ấy, cô đã sống thật với cảm xúc của mình...

Ánh đèn đường âm ập đổ trên người Uyên, tạo thành cái bóng kéo dài che kín cả cửa hàng đã đóng cửa phía sau. Gần mười năm kể từ ngày mẹ mất, một mình cô bươn chải với đời để tự nuôi thân. Chưa bao giờ Uyên xin ai một thứ gì, chỉ cố gắng và cố gắng.

Nơi thành phố ồn ào đó, luôn có một trái tim cô đơn. Đôi lúc, Uyên cũng muốn dừng chân trên con đường mưu sinh để tìm kiếm một nửa của mình. Nhưng dòng đời xô đẩy, không ít lần cô thấy đó rồi lại mất đó. Chỉ đơn giản vì Uyên không còn cha mẹ, không có tiền bạc, càng không có tương lai.

– Em ơi! Xe vừa chạy đi, khoảng ba mươi phút nữa mới có chuyến tiếp theo. Em vào đây đứng chờ đỡ lạnh.

Uyên quay lại tìm nơi vừa phát ra giọng nói trầm ấm. Một người đàn ông dáng cao lớn đang mặc bên ngoài chiếc áo ấm khá dày màu nâu sậm, cổ quàng khăn len màu đen. Anh đứng khoanh tay, nép sát vào mái hiên của cửa hàng hoa sớm đã đóng cửa vì mùa đông

giá lạnh. Cô chậ`n chừ nhưng cũng bước đé`n. Ba mươi phút với thời tiế`t lạnh lẽo này thì thật là đại đột khi đứng ở ngoài ấy.

Vào bảy giờ tớ`i, nê`u ở thành phố` nơi cô đang sống thì có lẽ mọi thứ chỉ vừa mới bắt đầ`u. Còn ở khu nghĩa trang vắng vẻ này, tất cả như chìm vào giấ`c ngủ để lại một khoảng hoang vu, buồ`t giá đé`n rợn người. Mọi năm, Uyên đé`u nhanh chóng trở về` trước khi màn đêm kéo đé`n nhưng năm nay, vì sơn lại phầ`n mộ của mẹ mà quên cả thời gian. Đé`n khi chạy đé`n trạm xe thì Uyên chỉ biế`t đứng nhìn nó lăn bánh một quấ`ng xa. Cô bắt đầ`u lo sợ và run rẩy. Nê`u không có người đàn ông này, có lẽ... Uyên cũng đã sợ ché`t khiế`p rồi. Bây giờ, nỗi lo lắ`ng gặp người xấ`u cũng không bắ`ng điề`u đang đè` nặng tâm hồ`n cô về` một thứ vô hình nào đó.

Cả hai cứ đứng bên nhau, nhìn hơi thở trở thành làn khói trắ`ng và tan ra. Con đường vắng dẫn đé`n nghĩa trang sao mà âm u, heo hút quá. Uyên ước gì người bên cạnh nói với cô thêm ít câu để đỡ sợ. Cô lắ`y hế`t can đảm, ngập ngừng hỏi:

– Anh... anh đi viế`ng mộ?

Anh ta quay sang nhìn Uyên kiể`u như để xác định thứ âm thanh vừa phát ra là từ cô gái bên cạnh chứ không phải từ cõi xa xôi nào đó. Vì lạnh, vì run mà giọng Uyên lạc đi chút ít.

– Em hỏi tôi?

– Ở đây chỉ có hai người, anh đừng làm tôi sợ chứ! Anh ta mỉm cười rồi trả lời:

– Tôi đi thăm mộ con tôi.

Uyên rơi vào im lặng. Người đàn ông đứng bên cạnh còn khá trẻ, ước chừng hơn cô khoảng hai, ba tuổi vậy mà... đã có gia đình? Cô

ngượng ngùng và nhận ra mình thật vô duyên khi hỏi câu ấy. Đến đây thì ai chả viếng mộ, hỏi kiểu gì cũng sẽ gây ra nỗi buồn cho người ta.

Uyên rụt rè:

– Xin lỗi!

– Không sao! – Anh nhàn nhạt đáp.

Cả hai lại rơi vào im lặng. Đêm đông lạnh lẽo, xung quanh vắng lặng. Thành phố buồn chìm vào giấc ngủ, chỉ còn anh và cô. Cuối cùng chuyến xe cũng đến, đưa hai kẻ cô đơn về lại thành phố nhộn nhịp. Cả chuyến xe chỉ có hai người. Nếu cô và anh không đi chuyến này thì bác tài hôm nay sẽ lại một mình rong ruổi trên con đường dài.

Xe dần rời xa nghĩa trang vắng vẻ. Ánh đèn đường cứ vụt sáng rồi vụt tắt mỗi khi xe chạy qua. Uyên ngồi phía sau ghế của anh, thông qua ánh sáng lúc có lúc không để nhìn thấy nỗi cô đơn trên nét mặt nhìn nghiêng của người đàn ông trước mặt. Anh ta cứ đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ và đầu đó thoáng lên sự bất lực, cùng chút buồn man mác.

Uyên cảm nhận như người đàn ông này có cùng một nỗi cô đơn, trống rỗng như cô. Những tâm hồn như thế luôn bất gặp một sự đồng điệu và dù không ai bảo ai, họ cũng có thể nhận ra điểm giống nhau. Bất giác anh quay lại nhìn thẳng cô, tim của Uyên đập sai một nhịp vì sự bất ngờ này. Anh nhìn cô khá lâu không nói, để rồi sau đó lại quay đi.

Suốt quãng đường còn lại, Uyên cứ chăm chú nhìn anh, nhớ đến đôi mắt trống rỗng nhưng rất đẹp ấy. Chợt đầu đó trong tim cô,

bùng lên một ngọn lửa. Nó đốt cháy lý trí của cô và thò thè bên tai cô hãy một lần dai khờ, hãy một lần sống thật.

Không gian vắng lặng, lòng người trống rỗng và nỗi buồn không tên cứ đeo bám cả hai qua suốt con đường dài. Một mối là thế, cô đơn là thế... Uyên muốn dựa vào ai đó, được ai đó ôm trong đêm đông giá lạnh này. Có quá đáng không? Có đúng không?

Sau ba tiếng, chiếc xe dừng ở trạm cuối cùng, một lần nữa để lại hai kẻ cô đơn và lẫn bánh. Đêm đông lạnh lẽo, giữa dòng đời xuôi ngược, ai sẽ là người nắm lấy bàn tay của cô? Duyên là một, nợ là hai, nếu đời này Uyên không thể cùng ai bước vào lễ đường thì cô chỉ hy vọng có một người ở bên cạnh những khi đông đến, thế cũng đủ. Tại sao lúc này anh ta lại không rời đi? Còn Uyên, cô đang đợi điều gì?

– Anh đợi người đến đón à?

– Không! Còn em?

Uyên hít một hơi thật sâu, ngược nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cũng đang đưa ánh mắt trông đợi... Lẽ nào, anh cảm nhận được điều Uyên đang nghĩ?

– Em cũng không có ai đến đón.

– Vậy... tôi có thể đưa em về?

Uyên hoảng hốt nhìn anh ta lần nữa. Cô đã qua cái tuổi khờ khạo, ngây thơ và đủ hiểu thông điệp mà anh ta đang muốn gửi đến cô. Gần mười năm sống một mình, té ngã không ít lần, cô gái mười tám ngày nào cũng đã là quá khứ. Giờ ở đây chỉ còn lại người phụ nữ khao khát một vòng tay, một hơi thở nồng nàn trong đêm giá rét.

Uyên nhẹ gật đầu.

Căn phòng nhỏ lạnh lẽo nhanh chóng được hâm nóng bằng những tiếng thở dồn dập. Mọi thứ trước mắt Uyên trở nên mơ hồ, cảm giác ấm áp vui tươi đưa cô đến vùng đất của hoa cỏ mùa xuân. Một người đàn ông xa lạ, chỉ có nỗi cô đơn là giống nhau, lại khiến tim cô đập nhanh và mạnh đến thế sao? Sự cuồng nhiệt đã nhiều năm qua Uyên chưa một lần gặp lại, nay xuất hiện một cách đơn giản và hồ hởi.

Không nghĩ gì, không lo lắng gì, chỉ cần nỗi cô đơn được lấp đầy, thế là đủ!

Sau đêm hôm ấy, Uyên cũng không gặp lại anh lần nào. Cô chỉ biết tên anh là Thành. Trong những giấc mơ lạnh lẽo và cô đơn, cô vẫn nghe đâu đó tiếng nói trầm ấm bên tai “Gọi tên anh, gọi Thành đi!”.

Nhưng định mệnh có vẻ trêu người, thích đùa bỡn với những con người thiếu thốn một nửa trong tim. Ở thành phố đông người, và luôn ồn ào này, Uyên lại gặp anh.

Vẫn dáng vẻ cô đơn, vẫn nỗi buồn thường trực. Thành xuất hiện ở tiệm hoa cô vẫn thường làm việc, mua vội những cành cúc trắng và rời đi. Có lẽ, anh không còn nhớ người phụ nữ ngày ấy. Đã gần một năm trôi qua, nhưng những gì mà anh đem đến cho Uyên, dù ngắn ngủi nhưng cũng đã ám ảnh mọi giấc mơ của cô. Nó cuồng nhiệt chiếm trọn nỗi cô đơn của cô để rồi lại hụt hẫng khi bình minh đến.

Tối hôm đó, Uyên trở về căn phòng nhỏ với nỗi luyến tiếc trong tim. Sao cô không can đảm như ngày ấy, sao cô lại để anh đi?

Mãi dấn vật bản thân thì bất chợt cô nhận ra có một hình dáng cao lớn trong chiếc áo khoác mùa đông đang đứng trước cửa phòng của mình. Cô lo sợ đứng nép vào một tán cây trụi lá bên đường và quan sát. Người ấy chốc chốc lại nhìn đồng hồ, đến khi anh ta ngửa mặt nhìn trời đêm thì Uyên nhận ra đó là Thành. Cô chạy nhanh qua con đường vắng để đến bên anh. Lại một đêm đông nữa họ ở bên nhau. Ai sẽ tin vào tình yêu sét đánh? Chẳng ai cả, có chăng chỉ là những khát khao, những mảnh ghép thiếu hụt đã tìm thấy nhau mà thôi.

Họ bên nhau gần một năm, cho đến khi anh lặng lẽ rời đi, để lại cô với hụt hẫng, hoang mang và vô vàn cảm xúc tệ hại không tên khác. Uyên biết anh đã có gia đình, hạnh phúc mà cô nắm giữ cũng chỉ là tạm bợ. Rồi một ngày nào đó, nó cũng sẽ tan biến như bong bóng. Nhưng cô đã từng ao ước, nếu ngày đó đến thì sẽ không quá nhanh.

Vợ Thành sau khi mất đi đưa con trai đã rơi vào trầm cảm. Cô ấy luôn hoang tưởng về đứa con đã mất. Thành rất yêu vợ nên gần ấy năm sau khi con họ mất, anh vẫn một mình chăm sóc cô ấy. Nhưng đàn ông, họ mang một nỗi cô đơn không giống phụ nữ. Đôi lúc anh muốn buông xuôi, muốn từ bỏ, và có những lúc Thành nghĩ tình yêu của mình chưa đủ lớn nên mới có thể để Uyên chen vào. Gần một năm ở bên Uyên, cũng đủ để anh nhìn lại tình yêu với vợ. Cô ấy yêu anh, sinh con cho anh, cuối cùng rơi vào trầm cảm cũng vì anh. Thử hỏi, người phụ nữ đã vì anh hy sinh nhiều như thế, sao anh có thể bỏ cô ấy mà đi?

Khi anh nhận ra tình cảm của mình dành cho Uyên, anh đã sợ hãi. Bỏ rơi vợ, người đã từng bên anh lúc khó khăn nhất của cuộc đời để cho Uyên một danh phận thì anh không làm được.

Và rồi anh hèn nhất chọn cách ra đi. Ngày đầu đông đến, anh lặng lẽ bỏ lại mọi thứ, không một lời từ biệt, không một lời hẹn ước... Anh không xứng đáng ở bên cạnh Uyên.

Uyên trang điểm thật đẹp, thay chiếc đầm trắng mà Thành tặng ngày nào, thoa ít nước hoa lên cổ tay, ngực và sau tai. Uyên mỉm cười nhìn mình trong tấm gương. “*Người đẹp vì lụa quả không sai*”, nhìn mà xem, phụ nữ gần ba mươi như cô vẫn còn sức hấp dẫn, vẫn còn có thể gặp một người đàn ông tốt nhưng sao ánh mắt vô hồn và cô đơn thế?

Uyên vuốt nhẹ khuôn mặt mình trong tấm gương. Cô đã yêu Thành nhiều như thế, cả tuổi xuân, tương lai cũng không quan tâm. Chỉ hy vọng anh cứ như thế mà sống bên cô. Uyên không cần danh phận, không đòi hỏi bất kỳ điều gì... Thế thì tại sao anh lại ra đi?

Người phụ nữ xinh đẹp trong gương khẽ giương nụ cười buồn thắm, nước mắt lăn dài kéo trôi phấn son. Uyên nhẹ đưa chiếc dao lam lên cổ tay, nhắm nghiền mắt... và nỗi cô đơn đã không còn nữa, buồn não không còn nữa, thất vọng cũng chẳng thể ám ảnh cô... mọi cảm xúc không tên sẽ không thể hành hạ cô thêm nữa.

Linh hồn cô trôi nhẹ vào một vùng tối và nhiều lúc xoáy. Uyên chơi voi không biết nên bám vào đâu thì một bàn tay già nua kéo cô ra khỏi cơn bão lạnh lẽo. Người vươn bàn tay ra cứu giúp cô là mẹ của cô. Uyên vỡ òa trong lòng mẹ, để những năm tháng tuổi thơ vô tư vô lo quay về. Cô thổn thức, trách móc sao mẹ lại bỏ cô mà đi, để lại cô phải một mình trên dòng đời lạc lõng.

– Con có hạnh phúc không? - Người mẹ vuốt mái tóc màu nâu nhạt của cô và nhẹ hỏi.

– Con chỉ thấy cô đơn!

– Nên con chọn từ bỏ cuộc đời? – Ánh mắt mẹ nhìn cô đau xót.

Uyên chỉ biết im lặng. Có lẽ mẹ buồn cô lắm, sinh cô ra, nuôi bao nhiêu năm để ngày nay cô kết thúc cuộc đời vì một người đã từ bỏ cô. Có đáng không?

Những bông tuyết mùa đông rơi xung quanh hai mẹ con. Rồi bà chỉ tay về phía cuối con đường có một chút ánh sáng màu vàng nhạt.

– Con đi đi! Rồi con sẽ hiểu. Dù linh hồn con về đâu cũng cần thanh thản.

Nói xong bà biết mất. Cô hụt hẫng nhìn xung quanh, chỉ còn lại một mình với không gian vắng lặng. Uyên chạy nhanh về hướng mẹ vừa chỉ. Ở nơi đó, cô thấy Thành đang ôm xác của mình, nước mắt lăn dài và đưa tay vuốt mắt cô nhắm lại.

– Anh đến để làm gì? - Cô hét lên. Nhưng tiếng nói của cô chỉ rơi vào hư không.

Anh đang quàng chiếc khăn len đen mà cô đã đan tặng vào mùa đông năm trước. Thành luôn hợp với màu đen, thứ màu cơ bản ấy khiến anh trở nên hấp dẫn. Anh đến đây xót thương cho cô hay đang hối hận vì chính mình đã rời bỏ cô? Anh là người đàn ông hèn nhát, không đủ can đảm đối mặt với cô, chỉ dám gửi vòn vẹn “*Anh xin lỗi!*” sau ba tháng dài biết mất.

– Anh xin lỗi! - Thành cởi chiếc khăn và quấn quanh cổ tay đã khô máu của Uyên.

Uyên đứng nhìn vào vùng ánh sáng vàng nhạt ấy và chạy nhanh qua nó. Cô ngỡ rằng mình đã chạm vào Thành nhưng không... cô xuyên qua. Cảm giác hụt hẫng vô chùng ấy khiến Uyên dừng bước và quay lại nhìn khung cảnh một lần nữa. Sao cô xanh xao thế, cô đơn thế? Chiếc đầm trắng giờ đã lem luốc màu máu, từng sợi tóc xõa dài trên vai cứ theo gió đông cuối mùa mà bay tứ tung. Nước mắt của Thành vẫn đang rơi trên gương mặt vô hồn của cô. Giờ đây ai sẽ mai táng cô và đưa cô đến bên cạnh phần mộ của mẹ? Thành có nhớ những điều cô đã nói về gia đình không? Anh đã bao giờ quan tâm cô nghĩ gì, nói gì?

Anh ôm cô thật chặt. Đó đã từng là điều nhỏ nhoi mà Uyên mong muốn, giờ thì cô đã không còn cơ hội để cảm nhận nữa rồi. Uyên nhẹ quay đi, trước khi đi về cõi hư vô, cô nghe đâu đó bên tai giọng nói của Thành “*Anh xin lỗi! Uyên à, anh yêu em... Anh yêu em!*”.

Bước qua nỗi đau

-Lam Nguyên-

Mỗi đêm, Hoàng đều vật vã với cùng một giấc mơ. Tất cả như cuốn phim cũ bị dừng tại một thời điểm. Anh nhớ rõ hình ảnh mà hàng đêm vẫn kéo đến, dù không thấy từng chi tiết nhưng Hoàng có thể cảm nhận chính là giấc mơ ấy. Sau mỗi lần tỉnh giấc, đầu anh như muốn vỡ ra, tay chân đầy mồ hôi, tim đập nhanh và cảm giác bất an không ngừng hành hạ tâm tư anh. Đó là ác mộng.

Những chuỗi hình ảnh cứ vụn xoắn mập mờ trôi qua đầu óc Hoàng. Thân thể luôn không tự chủ và đôi lúc mơ hồ về cảm giác vừa lạ vừa quen. Mảng màu đen quánh và nặng nề đè lên thân thể,

buộc anh phải bước vào giấc mơ. Điều ấy có ý nghĩa gì? Vì sao Hoàng càng muốn thoát ra lại càng vướng víu?

Giấc mơ ấy luôn mang mảng màu đen trắng. Mọi thứ vẫn ở đó nhưng hình ảnh trước mắt lại không rõ ràng, lúc nào cũng mờ ảo và nhạt nhòa. Anh đã nhiều lần cố gắng đến gần để nhìn cho rõ nhưng mọi thứ lại như được trông qua một tấm kính ướt nước, chỉ có thể cảm nhận bằng cảm giác, không thể sờ, không thể nhìn.

Những hình ảnh trong mơ vừa xa lạ vừa quen thuộc. Hoàng nhiều lần tìm cách vượt qua màn sương ấy, nhưng hết lần này đến lần khác đều như bị cái lạnh lẽo bao kín và kéo anh khỏi giấc mơ. Đã mười mấy năm trôi qua, cơn ác mộng ấy đã song hành cùng Hoàng nhưng sau khi ngủ lại thì nó sẽ biến mất.

Lúc đầu, Hoàng cảm thấy mệt mỏi nhưng dần dần thành quen và tự miễn dịch với nó. Bởi vì ngay sau đó thôi, anh sẽ chuyển sang giấc mơ khác với những hình ảnh vui vẻ, thoải mái và tràn đầy năng lượng. Mọi thứ về bức tranh trắng đen ấy sẽ bị những màu sắc tươi đẹp, rực rỡ xóa mất. Khoảng hư không trắng đen lúc ban đầu cũng được thay thế bằng những con đường đầy đá sỏi, hàng cây xanh mát như lột xác sau những cơn mưa, màu sáng vui tươi của nắng, của hoa... Hoàng được đưa đến thiên đàng sau khi đã rời xa địa ngục ấy.

Năm mười một tuổi, Hoàng vào trại trẻ mồ côi. Đến mười tám tuổi thì một mình trôi nổi với đời để mưu sinh. Nhờ một dịp may tình cờ, Hoàng đã được nhận vào làm tại công ty hiện tại. Với sự cần cù và kiên nhẫn học hỏi đến nay anh đã trở thành phó giám đốc kinh doanh ở tuổi hai mươi tám.

Hiện giờ, cuộc sống của Hoàng rất thoải mái và dễ chịu. Nhưng không ai biết phía sau lớp vỏ bọc điềm tĩnh ấy là những cơn đau

đầu đến thông khổ. Đêm nay, cũng không ngoại lệ, Hoàng lại bước vào căn phòng trắng đen và mọi thứ như bị ngăn bởi một lớp kính khiên cho mọi thứ trở nên mờ ảo. Anh quyết định sẽ vượt qua tấm kính này, đến gần hình ảnh đã ám ảnh mình suốt nhiều năm.

Hoàng loay hoay với thứ áp lực ngăn cách anh bước vào căn phòng. Càng muốn vượt qua thì tìm lại càng quẫn thất. Hình ảnh ấy vừa lạ vừa quen, khiên anh khẽ nhủu mà suy nghĩ. Bỗng Hoàng bị một sức mạnh vô hình như vòi rồng trong cơn bão hút chặt anh vào một cái lỗ nhỏ. Áp suất ấy kéo chặt cơ thể anh dán trên tấm kính. Hoàng cảm nhận được gương mặt mình đang vụn vẹo không ngừng và nhói đau. Hoàng nghĩ nếu lọt qua cái lỗ này chắc anh cũng phải tan da nát thịt. Thân thể anh từ từ bị xoắn lại thành một khối lùn nhùng và thay đổi hình dạng để chui qua cái lỗ. Ý thức của anh còn tồn tại xung quanh mớ hỗn loạn được vài phút trước khi hoàn toàn mất hết ý thức và trôi vào màn đêm vô tận. Đến khi tỉnh táo, Hoàng nghe bên tai tiếng la hét của một người phụ nữ.

- Đánh chết mày, đồ khôn nạn, đồ súc sinh...

Sau tiếng hét đình tai ấy, Hoàng bình tĩnh để xem mình đang ở đâu. Thân thể anh rất nhẹ nhàng, cả người cảm giác khá dài và hơi gai góc. Trong giấc mơ, việc biến thành một thứ gì đó là hoàn toàn có thể. Nhưng anh đã biến thành thứ gì? Hoàng chỉ biết mình đang lên xuống và chạm mạnh vào một thứ gì đó khá non mềm.

Hoàng nghe bên tai tiếng vun vút cùng cảm giác như đang đánh đu. Anh không cảm thấy chóng mặt mà trái lại vô cùng thoải mái. Anh tự do bay nhảy trong không trung và mỗi lần đáp xuống thứ mềm mại ấy lại nghe tiếng “Chát... chát...” rất vui tai. Trở thành “thứ này” cũng không tệ! Nhịp độ lên xuống càng lúc càng nhanh và Hoàng thích thú nhận ra dường như hành động lên xuống và chạm

vào thứ non mê`m ấy là lẽ số`ng của anh. Không biế`t anh đã trở thành thứ ấy trong bao lâu nhưng một đọ`t va chạm mạnh mẽ với thứ non mê`m đã khiế`n Hoàng văng ra khỏi vật mà anh nhập vào.

Hoàng lại di chuyển linh hồ`n bẻ`nh bẻ`ng đế`n một thứ khác và hòa làm một với nó. Lầ`n này anh nhìn thấ`y nhưng lại không thể nghe. Hoàng thấ`y mình biế`n thành một vệt dài, cô`m cộm màu đỏ và đang đứng nghênh ngang ở một vùng đấ`t màu trắ`ng xanh. Trên bầ`u trời, liên tục xuấ`t hiện thứ ánh sáng như sắ`m chớp. Và mỗi lầ`n sắ`m chớp giáng xuố`ng vùng đấ`t này thì Hoàng được di chuyển đế`n một vị trí khác.

Vầ`ng hào quang rực rỡ màu đỏ bao bọc quanh anh, và khi Hoàng di chuyển đế`n nơi khác trên vùng đấ`t ấy thì anh lại cởi bỏ vầ`ng hào quang đỏ rực và thay bằ`ng vầ`ng hào quang lớn hơn. Hoàng tự do chạy nhảy hế`t nơi này đế`n nơi khác, thích thú khi nhìn lại dấ`u chân màu đỏ của mình in đậm và nổi bật một cách hoàn mỹ, tuyệt đẹp trên vùng đấ`t màu trắ`ng xanh mê`m mại. Bắ`t giác anh nghĩ, thế` này thật là vui, chẳng cầ`n phải suy nghĩ gì, cứ nhảy múa thế` này cũng đã khiế`n anh hạnh phúc.

Ánh sáng trắ`ng tựa như sắ`m chớp di chuyển càng lúc càng nhanh, đưa Hoàng đi hế`t nơi này đế`n nơi khác. Và khi nó đặt anh lại vị trí ban đầ`u, nơi vẫn còn lưu lại ánh hào quang đỏ rực lúc nầy, cũng chính là lúc lớp đấ`t mê`m mại màu trắ`ng xanh tét ra. Dấ`u vế`t để lại càng lúc càng rực rỡ khi từ khe nứt chảy một chấ`t lỏng màu đỏ. Nó tràn rắ`t nhanh và quấ`n lắ`y chân của Hoàng, khiế`n anh té ngã.

Nhưng Hoàng chưa kịp hét lên đau đớn`n thì anh nhận ra mình đang ở trong một bong bóng bằ`ng nước và lắ`n rắ`t nhanh trên một sườn dồ`c màu vàng nâu kỳ lạ. Sườn dồ`c này không gồ` ghề` lắ`m, nó làm anh có cảm giác như đang chơi trượt thác. Hoàng thích thú hò

reo, la lớn nhưng không có bất kỳ âm thanh nào thoát ra. Thì ra lần này anh lại không nói được. Ôi cũng chẳng sao, cứ ở trong quả bong bóng nước kỳ lạ và lăn càng lúc càng nhanh thế này cũng đủ vui rồi.

Hết lần này đến khác, Hoàng cứ rơi vào không trung rồi lại bị kéo lên đỉnh đồi và tiếp tục trượt thác xuống. Anh chơi càng lúc càng vui, lăn càng lúc càng nhanh. Cứ như việc rơi nhanh này chính là tự do mà giọt nước mong muốn. Điều gì khiến nó phải rơi nhanh thế nhỉ?

Bỗng một cú lộn ngược hất mạnh Hoàng văng vào căn phòng tắm tối và chật hẹp. Có thứ gì đó trơn mềm và nhóp nhép dính vào tay anh. Xung quanh Hoàng chỉ tối đen một màu. Anh dò dẫm để thoát khỏi thứ cảm giác khó chịu ấy thì bỗng đâu vang lên tiếng nói.

“Đánh chết nó đi, vì nó mà cô phải sống khổ sở thế này...”

Đáp trả tiếng ra lệnh hằn học ấy là tiếng nói nhẹ nhàng vọng lại từ cõi hư không nào đó.

“Đừng đánh nó nữa! Nó vô tội. Tại sao cô lại trút cơn giận lên đứa bé yếu ớt ấy? Nó là con của cô mà...”

Tiếng nói the thé như phù thủy lại một lần nữa vang lên, đập tan cái âm thanh mỏng manh đang cố van nài.

“Câm miệng! Đánh nó đi. Vì nó mà cô phải khổ sở thế. Đánh mạnh lên, nhanh lên!”

Âm thanh nhẹ nhàng cũng gập rút thốt lên:

“Nó là con cô, đừng đánh nó, nó không có tội. Cô phải yêu thương nó! Mười mấy năm vất vả nuôi nó lớn từng ấy chỉ để đánh nó

đến chết sao?”

“Câm đi, thứ tiếng nói thánh thiện mang tên ‘tình mẫu tử’. Nếu không có nó, cô ta đã có thể lấy người khác, nếu không có nó, cô ta đã có thể làm lại cuộc đời. Cô ta chỉ mới ba mươi thôi. Vẫn còn cơ hội làm lại cuộc đời, chỉ cần giết nó, giết nó thôi là xong!”

“Đồ phù thủy độc ác, thói nát như mi thì sao hiểu được tình mẫu tử! Mi buông tha cô ấy đi, để cô ấy làm tròn vai trò người mẹ. Mi xem, vì sự điểu u khiến của mi mà da thịt thănng bé yêu ớt đó đang tét ra cả máu đấy. Cô ấy thương nó nhưng chỉ vì cái sự xúi bẩy của mi mà không lúc nào ngừng hành hạ thănng bé. Mi mới là đứa phải chết đi...” Hai luồng âm thanh cãi nhau càng lúc càng lớn tiếng. Thì ra Hoàng đang trôi dạt vào thế giới nội tâm hỗn loạn của người phụ nữ nào đó.

Bỗng Hoàng thấy phía trước phát ra thứ ánh sáng dịu nhẹ nhưng lúc có lúc không. Anh vội vàng chạy đến và hiện ra trước mắt Hoàng là hình ảnh một cậu bé tầm mười tuổi đang quỳ gối, đầu gục xuống đất. Vì đứng ở vị trí cao nên anh không thể quan sát được gương mặt và biểu cảm của cậu bé. Hoàng thấy một chiếc roi cứ quất mạnh vào da thịt xanh xao của thănng bé. Những lần đó cứ không ngừng xuất hiện khắp cơ thể nó từ chân tay, lưng cho đến cả đầu và gò má. Một trong vô vàn vết roi ấy có không ít những vết đã tét ra và máu đang chảy ra. Hoàng đau xót nhìn khung cảnh trước mắt và muốnlàm gì đó để ngăn chiếc roi kia lại.

Một dòng nước mạnh mẽ không ngừng lọt qua khe hở ở mắt mà rơi xuống. Chúng hóa thành nước mắt và rơi càng lúc càng nhanh. Hoàng cứ đứng như thế, cảm nhận sự thốnlg khổ mà đứa bé kia đang chịu đựng. Anh để nỗi đau đón, thốnlg thức nơi trái tim giãnlg xé chính nội tâm của mình. Hoàng cũng nhận ra mình rất quen với

điều ấy. Anh đã từng trải qua cảm giác thối ng khở này... nhưng là khi nào?

Mỗi khi bất lực, tức giận, cô độc anh lại muố n thu mình vào một đầ m nước. Những giá c mơ luôn có thông điệp của riêng nó và nế u anh đã trở thành tâ t cả yế u tố trong bức tranh đen trắ ng này thì tại sao lại không cho anh thấ y nội tâm của đứa bé kia?

Bấ t chợt cậu bé ngẩng mặt lên nhìn người phụ nữ đang không ngừng quấ t mạnh roi vào da thịt nó. Đôi mắ t kiên cường, chân thật nhưng lại không kém phầ n oán trách:

– Mẹ ơi, con không có làm gì sai. Sao mẹ lại đánh con?

Dù bị đau đớn như thề nhưng nó vẫn không rơi bấ t kỳ giọt nước mắ t nào. Nó mím chặt môi đế n nỗi Hoàng có thể thấ y chút máu ở khóe miệng nó. Nó quá nhỏ đễ chố ng lại người phụ nữ này và chút xót xa chảy dài trên gương mặt Hoàng. Đột nhiên, đầ u Hoàng đau nhức dữ dội và anh phát hiện một điề u khiế n thầ n trí anh trở nên tê dại. Sao anh lại không nhận ra... cậu bé ấy chính là mình? Và người phụ nữ đang câ m roi kia chính là mẹ anh? Nước mắ t Hoàng lăn dài trên mặt. Con ác mộng suố t mười mắ y năm qua nay lại hiện ra rõ ràng và sắ c nét.

Những ký ức đau buồ n từ trong quá khứ dồ n dập kéo về , chúng đế n một cách hồ i hả và ô ạt, Hoàng không kịp xử lý hình ảnh trước thì cái tiế p theo lại đế n. Anh bị xoay vòng vòng với mớ ảnh động lặ p đi lặ p lại xung quanh. Từ những hình ảnh hạnh phúc trong vòng tay ba, cho đế n những lâ n chúng kiế n ba mẹ cãi nhau, cả những hình ảnh đánh đập cũng không ngừng kéo đế n. Tấ t cả cảm giác đau đớn, thấ t vọng, buồ n bã lâ n át và nhấ n chìm những thứ hạnh phúc trẻ thơ mỏng manh.

Giọng nói ma quỷ lại vang lên:

“Cầm lấy cái ghế, đập vào đầu nó và kết thúc mọi chuyện đi!”

Giọng nói nhẹ nhàng bỗng hét lên:

“Dừng!!!”

Nhưng mọi thứ đã quá trễ... Cái ghế giáng mạnh vào đầu cậu bé và vỡ tan tành. Hoàng đứng nhìn chính mình ngã xuống nên đất, máu không ngừng loang ra. Mọi ký ức hiện về rõ ràng như vừa mới hôm qua. Giờ đây, lớp kính mà bao nhiêu năm đã giữ Hoàng lại với quá khứ tàn khốc cũng đã vỡ nát...

Hoàng giật mình tỉnh dậy, nước mắt lăn dài trên má và không ngừng thở gấp. Tim đập mạnh như tiếng trống địa ngục ngày gọi các vong hồn lạc lối. Tất cả chính là quá khứ mà anh đã đánh mất. Anh lặng lẽ ngồi tựa vào chiếc ghế sofa êm ái, đưa mắt nhìn ra thành phố đang say giấc. Mọi thứ vẫn ở nơi đó, những tòa nhà chọc trời, khu ổ chuột hôi hám, dòng sông nhuộm màu đen kịt... tất cả vẫn ở đây. Chúng yên bình và hòa hợp trong màn đêm nhưng không ngừng thôn thức chờ đợi bình minh ló dạng.

Hoàng chậm rãi điểu thuốc và liên tục thở ra từng đám khói mong manh. Chúng nhanh chóng tan ra và bị không khí bên ngoài cửa sổ trung hòa.

Trong mơ, Hoàng đã trở thành cây roi, vết thương, nước mắt và mẹ của anh. Tất cả đều đưa anh đi từ sung sướng, thích thú cho đến gò bó và bất lực. Cảm giác từ hân hoan đến cô độc không cách nào có thể dung hòa trong trái tim anh.

Cách đây mười bảy năm, anh chỉ nhớ mình được đưa vào cô nhi viện với cái đầu băng kín và một chút ký ức mơ hồ về gia đình hạnh phúc nào đó. Câu cuối cùng anh nghe được từ người nào đó là:

– Mẹ nó ngỡ nó chết nên đã tự tử.

Ngà`n a`y năm, Hoàng cũng đã quên cái ngày xa xưa a`y. Thời gian dầ`n qua, ký ức cũng bị bụi thời gian phủ mờ đé`n nỗi anh mơ hồ` nghĩ rằ`ng mình đã quên chứ hoàn toàn không bié`t rằ`ng, anh đã “thật sự quên”.

Tấ`t cả mọi thứ trên thê` gian đé`u khao khát tự do. Vàấ`t thấy đé`u phá`n đầ`u vì sự tự do a`y. Như cây roi nọ, ước muố`n tự do của nó chính là được vung vẩy lên xuố`ng. Nó được tạo ra chỉ vì mục đích gây tổn thương cho ai đó hay chính nó đang cố` tìm cách bảo vệ sự tồ`n tại của mình nơi sinh ra? Hoặc như vé` t thương kia, tự do mà nó có chính là được bay nhảy khắp nơi trên thân thể anh. Thứ cảm giác hư ảo rong ruổi mặc kệ đau khổ và khó khăn của người khác lại vui đé`n thê` sao? Hay như giọt nước mắ`t a`y, tự do chính là được rời khỏi đôi mắ`t buồ`n khổ và rơi xuố`ng. Nó chỉ bié`t lăn càng nhiê`u càng tồ`t và nế`u một ngày nào đó, nó không thể lăn được nữa thì xem như cảm xúc cũng chết đi.

Vậy tự do của mẹ anh là gì? Có phải là thoát khỏi anh, đưa con chỉ mang đé`n gánh nặng và làm cho cuộc đời bà trở nên ảm đạm? Đé` rõ`i bà chọn cái chết xem như cách giải quyé`t cho những lờ`i lầ`m của mình. Trố`n chạy khỏi tội lỗi và hèn nhất đố`i diện với khó khăn?

Hoàng trầ`m ngâm bên khói thuố`c, thật sự lúc này đây anh không hận bà. Anh đã đi qua tuổi thơ đau khổ, tự mình số`ng vì mình và giờ chỉ còn lại chữ thứ tha. Mẹ anh không có lỗi. Ít ai khi rơi vào nỗi tuyệt vọng cũng khó lòng vượt qua để nhìn thấ`y ánh sáng tương lai. Hoàng chỉ tiế`c cho mẹ đã không được may mắ`n gặp và nắ`m lắ`y tự do của mình. Bà đã để nỗi cô đơn, tủi phận và sự yế`u lòng đè bẹp. Đé`n tận lúc mắ`t, bà vẫn không tìm thấ`y tự do. Có lẽ bà sẽ mang niê`m hồ`i hận xuố`ng tận suố`i vàng.

Nếu như ngày đó, Hoàng chết đi thì có lẽ anh có thể tự do khi trở thành một hồn ma phiêu bạt trên cõi đời này? Anh không có cơ hội trả lời câu hỏi ấy, mọi thứ anh làm cho đến tận bây giờ đã thật sự giúp anh tự do? Nếu như thế vì sao suốt bao nhiêu năm, anh vẫn bị giấc mơ ám ảnh. Anh không thể thoát khỏi chính quá khứ đau buồn của mình cũng như mẹ anh đã không thể an nghỉ.

Mặt trời mùa đông ung ửng đang dần sáng ở góc trời. Hoàng thả ra từng vòng khói thuốc và trầm ngâm nhìn vào hư không. Giấc mơ ngày thơ bé đã trói buộc tâm hồn anh quá lâu, nó buộc chặt anh và biến thành nỗi ám ảnh không nguôi. Sau đêm nay, Hoàng sẽ nhẹ nhàng tất cả, để thật sự giữ lấy tự do của chính mình và anh cũng sẽ trở về quê hương cũ, thả p nén nhang và đưa hương hồn người mẹ bất hạnh về với cõi vĩnh hằng.

1. Peavey hoặc peavy – phát âm “pi-vi” – một công cụ để làm với gỗ cây, đầu sắt nhọn như của chiếc xà beng, tay cầm dài bằng gỗ, ở đầu lại có thêm một vòng sắt để móc và đẩy thân cây gỗ. Xin coi hình vẽ trong từ điển Webster. (ND chú thích).

Hiệp hội thể thao Các trường đại học trong nước.

Cục Quản lý ô tô.

Pierre Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ nổi tiếng của Pháp, thuộc trường phái ấn tượng.

Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia.

Yonkers: Thành phố ngoại vi thành phố New York về phía Bắc, ven sông Hudson.

Steve McQueen (1930-1980): Diễn viên điện ảnh Mỹ, đã sáng tạo nên những nhân vật cô đơn lắm lý, mạnh mẽ và nổi tiếng vì những pha nguy hiểm.

NYPD: Sở Cảnh sát New York.

Thương hiệu của các bản nhạc nền thường phát tại nhà hàng, thang máy... và các nơi công cộng khác.

The Clash: Ban nhạc punk rock của Anh, thành lập năm 1976 và giải tán năm 1985. Là một trong các ban nhạc có ý nghĩa và năng động nhất trong dòng nhạc rock.

Thổ dân Bắc Mỹ, ban đầu định cư ở thung lũng sông Hudson, ngày nay nhiều người Iroquois sinh sống tại các khu vực thành thị.

Stevie Ray Vaughan: Ca sĩ và nhạc công guitare nổi tiếng của Mỹ, là siêu sao trước khi tử nạn trong vụ rơi máy bay năm 1990.

Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên của đạo diễn Mỹ Steven Bochco (sinh năm 1943).

Một loại ma túy tạo cảm giác kích thích và giải toả ức chế, công thức C11H15NO2.

Một trong những chương trình truyền hình được hâm mộ nhất của Nữ hoàng Truyền hình Mỹ Winfrey Oprah, bắt đầu từ năm 1996. Mỗi năm vài lần, chương trình này tập trung vào cuốn sách do Winfrey chọn.

Cục Điều tra Liên bang Mỹ.

Cục Rượu, Thuốc lá và Súng.

Davis Letterman (sinh năm 1947): Ngôi sao truyền hình Mỹ, dẫn chương trình giải trí và thảo luận giờ khuya từ năm 1982.

Martha Stewart (sinh năm 1941): Nữ doanh nhân Mỹ, trả lời những câu hỏi về giải trí, nấu ăn trong chương trình The Early Show trên truyền hình.

Oprah Winfrey: Sinh năm 1954, ngôi sao truyền hình Mỹ, đã giành nhiều giải Emmy. Yếu tố thành công chính trong các chương trình của Oprah là khả năng kết nối tuyệt vời, đầy cảm xúc của bà với khách mời.

Thương hiệu của một loại vải tổng hợp mỏng và bền.

Diễn viên điện ảnh Mỹ.

Đội Phản ứng nhanh.

Hội đồng Trọng tài.

Liên đoàn Dân chính.

Hội Ireland.

Ủy ban Kiểm soát ma túy.

Bộ Tư pháp.

Cục Điều tra Liên bang.

Ủy mị, cổ lỗ sĩ.

Trong truyện cổ tích, nàng tiên mỗi lần lấy đi một cái răng sữa lại để một món tiền hoặc quà dưới gối cho trẻ em.

Cực bắc của thành phố New York.

Công ty âm nhạc đặt trụ sở tại Detroit, rất nổi tiếng trong các thập kỷ 1960 và 1970, chuyên về các loại nhạc pop, soul và nhà thờ.

Lance Armstrong (sinh năm 1971): Vận động viên đua xe đạp nổi tiếng của Mỹ, là người lập kỷ lục 17 lần giành giải quán quân tại cuộc đua Tour de France.

Cầu thủ bóng đá nổi tiếng của Mỹ.

Trùm mafia, nhân vật chính trong tiểu thuyết Bố già của Mario Pulzo và bộ phim nổi tiếng, cùng tên của đạo diễn Francis Ford Coppola. Diễn viên Marlon Brando giành giải Oscar Nam diễn viên xuất sắc nhất vì vai này.

Một trong hai thương hiệu máy tính xách tay đầu tiên, nổi tiếng của Mỹ trong thập niên 1990.

Diễn viên Mỹ, đóng vai trung úy trong phim Viên trung úy tha hóa (năm 1992).

Julia Child (1912-2004): Chuyên gia nấu ăn, là tác giả và đạo diễn truyền hình Mỹ. Bà dạy nấu các món ăn Pháp qua sách vở và các chương trình truyền hình.

Nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Australia, sinh năm 1967, từng hai lần giành giải Quả cầu vàng và giải Oscar về diễn xuất.

Tổng thống Mỹ đương nhiệm.

Calvin Klein: Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Mỹ, sinh năm 1942

Robert Frost (1874-1963): nhà thơ Mỹ, người đã tôn vinh phong cảnh đồng quê New England và ngôn ngữ New England.

Frank Borman, một trong bốn phi hành gia trên con tàu vũ trụ Apollo 8 của Mỹ, phóng ngày 21 tháng Mười hai năm 1968.

Phim của đạo diễn Wiseman, công chiếu năm 1969.

Món bánh của Mexico, nhồi pho mát, thịt... rồi nướng.

Bà (tiếng Ý trong nguyên bản).

Loại rượu vang của miền Trung nước Ý.

Ông (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vâng, phải (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vùng bắc Ý, trung tâm văn hoá thời Phục hưng.

Frank Sinatra (1915-1998): Ca sĩ, diễn viên điện ảnh Mỹ gốc Ý, là một trong những nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong thế hệ ông.

Norman Rockwell (1918-1978): Họa sĩ Mỹ.

Khu vực phía tây Manhattan, New York, nổi tiếng vì nhiều studio và gallery nghệ thuật.

Cà phê sữa sủi bọt, thêm sôcôla bọt hoặc quế.

Bảo tàng Mỹ thuật do anh em nhà công nghiệp và hảo tâm Guggenheim thành lập năm 1939 ở New York.

MOMA: Bảo tàng Mỹ thuật Hiện đại ở New York (Các chú thích của người dịch).

Cancún: Khu nghỉ dưỡng trên bờ biển đông bắc Quintana Roo, Mexico.

Tạm dịch: Nước nhà dù hưng thịnh hay suy vong thì người đàn ông bình thường cũng phải có trách nhiệm.

Nghệ nhân nổi tiếng trong lĩnh vực bình thư - kể chuyện dài, một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc.

Trương Tín Triết (1967) ca sĩ nổi tiếng người Đài Loan.

Trong tiếng Trung, từ “gà” có nghĩa bóng là gái bán hoa.

Bậc tiểu học của Trung Quốc từ lớp 1 đến lớp 6, bậc THCS từ lớp 7 đến lớp 9.

(1) : Cổ Hoạc Tử (tạm dịch: Đứa nhóc hư) là bộ truyện tranh của Hồng Kông.

(2) : Tên một loại nước ngọt đóng chai sản xuất vào những năm 1980 ở Trung Quốc.

(3) : Tứ đại thiên vương là tên gọi thân mật của những người hâm mộ dành cho 4 ca sĩ, diễn viên Hồng Kông trẻ nổi tiếng cuối thập niên 1980 - đầu thập niên 1990; gồm Trương Ngọc Hữu (hát hay nhất), Quách Vũ Thành (nhảy đẹp nhất), Lưu Đức Hoa (diễn xuất hay nhất), Lê Minh (Phong độ, đẹp trai nhất).

(4) : Tiểu hổ đội gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90 thế kỉ XX.

(5) : Cuộc thi tiếng hát truyền hình hay thần tượng âm nhạc dành cho nữ sinh do đài truyền hình Hồ Nam tổ chức từ năm 2004 đến 2006.

Chu Hoa Kiện (1960) là một ca sĩ trong làng nhạc Hoa ngữ Hồng Kông.

Một loại hormone do cơ thể sản xuất ra khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái mà làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Là một loại rượu vang được lên men từ quả nho hoặc nước quả nho, ngoài ra còn có thể được làm từ một số loại trái cây khác.

Saint Seiya là bộ tranh truyện nổi tiếng của tác giả Masami Kurumada (Nhật Bản).

Còn có tên là Bạch quả là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoales.

Ban liên lạc là một bộ phận quan trọng của Hội sinh viên trong các trường đại học ở Trung Quốc. Nhiệm vụ chính của ban liên lạc là liên lạc với các tổ chức, đơn vị bên ngoài để xin tài trợ kinh phí cho Hội sinh viên và các hoạt động của hội.

Trần Tâm phiên âm tiếng Trung là Chen Xun.

Lão xá (1899 - 1966), tên thật là Thư Khánh Xuân, tự Xá Dư, là một nhà sáng tác tiểu thuyết và kịch của Trung Quốc. Đề tài khai thác chủ yếu của ông là viết về học sinh, trí thức và thị dân ở Bắc Kinh. Trà Quán là một trong hai tác phẩm nổi tiếng nhất của ông.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Trung Quốc có tục lệ sờ khi đá đầu năm để tránh mọi bệnh tật, trừ tà.

Hay chính là Tân Tây du kí là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn

Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn

Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Vương Phi (1969) là một nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu của Hồng Kông. Cô là một thần tượng tại khắp Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Malaysia, Indonesia, Nhật Bản và nhiều quốc gia khác.

Châu Huệ Mẫn (1967) là ca sĩ, diễn viên được yêu mến ở Hồng Kông.

Nàng công chúa có sức mạnh thần kì trong một bộ phim hoạt hình của Mỹ được công ti Filmation sản xuất năm 1985.

Là ca sĩ nhạc pop Trung Quốc. Cô nhanh chóng nổi tiếng khi giành giải quán quân trong cuộc thi Super Girls năm 2005.

MC nổi tiếng của đài truyền hình Trung ương Trung Quốc.

Vị thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

Trích trong câu thơ “Tặng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân” của nhà thơ Nguyên Chấn, ý muốn nói rằng đã yêu một người sâu sắc thì rất khó có thể quên.

Tên Phương Hồi phiên âm tiếng Trung là Fang Hui, Thâm Hiếu Đường phiên âm tiếng Trung là Shen Xiao Tang.

Nhân vật võ hiệp truyền thuyết sống ở cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh của Trung Quốc.

Rau thì là có âm Hán Việt là hồi hương.

Jeanne d'Arc (1412 – 1431) là một nữ anh hùng người Pháp trong cuộc Chiến tranh Trăm năm giữa Pháp và Anh. Ngày 16 tháng 5 năm 1920, Jeanne d'Arc được Giáo hoàng Biển Đức XV chính thức phong thánh và là thánh quan thầy Giáo hội nước Pháp.

Một loại rượu truyền thống uống trong dịp Giáng Sinh làm từ rượu vang đỏ pha với nhiều loại gia vị khác nhau và đun nóng lên.

8\.. Fred, Wilma, Barney là các nhân vật trong series phim hoạt hình lấy bối cảnh thời đồ đá The Flintstones (từng được chiếu ở Việt Nam với tên Gia đình Flintstones).

9\.. Obi-Wan Kenobi, Darth Vader: Các nhân vật trong Star Wars.

10\.. Ở đây chơi chữ 'partially absent' - có nghĩa là nghỉ nửa buổi, trong trường hợp này còn có thể hiểu là 'nghỉ một nửa người'.

11\.. Từ 'pead' - đã để hạt đậu lên đồng âm với 'peed' - đã tè lên

1\.. Nguyên văn: cousins once removed: từ để chỉ những người họ hàng cách một đời, dịch từng chữ có thể hiểu là “họ hàng từng bị cắt bỏ”. [Mọi chú thích đều của người dịch].

2\.. Trong tiếng Anh, “dye” có nghĩa là “nhuộm”, đồng âm với “die” có nghĩa là “chết”.

3\.. Trong nguyên tác “Below C level” - dưới điểm C, nhưng “C level” đồng âm với “sea level” có nghĩa là “mức nước biển”.

4\.. Troll: sinh vật trong truyện cổ các nước Scandinavi.

5\.. Giant: sinh vật thường có mặt trong truyện cổ châu Âu. Khác với cyclop là khổng lồ một mắt trong thần thoại Hy Lạp

6\.. Series truyền hình nhiều tập của Mỹ theo dấu các cảnh sát trong các hoạt động nghiệp vụ của họ

7\.. Heimlich là thủ thuật dùng để cấp cứu khi có dị vật lọt vào đường thở và chón gần hết diện tích của đường thở. Nguyên tắc của Heimlich là tạo 1 lực tác động mạnh, đột ngột vào 2 buồng phổi bằng cách vỗ từ lưng hoặc ép vào cơ hoành, mục đích tạo ra một áp lực lớn đột ngột trong đường hô

hấp dẫn dị vật ra ngoài. Tên thủ thuật được đặt theo tên của người đã sáng tạo ra nó, Henry Jay Heimlich MD, một bác sĩ người Mỹ.

1Déjà vu (phiên âm tiếng Anh: /deɪʒə vu/ nghe; phiên âm tiếng Pháp [deza vy] nghe, 'đã nhìn thấy'; hay còn gọi là ký ức ảo giác, từ 'para' trong tiếng Hy Lạp là παρα, kết hợp với từ μνήμη 'mnēmē' là 'memory - trí nhớ, ký ức') hoặc promnesia (chứng rối loạn trí nhớ), là ảo giác, cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào. Đây có thể là những trải nghiệm của một cảm giác chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh đã xảy ra trước đây (một người cảm thấy sự kiện đang xảy ra này đã từng xảy ra trong quá khứ không lâu), mặc dù không thể biết chắc chắn các trường hợp linh cảm ấy đã xảy ra lúc nào. Charles Xavier: Một nhân vật trong bộ phim X-Men (Dị Nhân), có khả năng đọc suy nghĩ của người khác.

1. Chỉ lời tuyên thệ thường được đọc trong các buổi lễ của người Mỹ với nội dung: “Tôi xin thề trung thành với lá cờ của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ và với nền cộng hòa mà lá cờ đại diện. Một quốc gia dưới Thượng đế, không bị chia cắt, với tự do và công lý cho mọi người.” (theo Wikipedia)

2. Đơn vị tiền tệ thời Hy Lạp cổ đại.